

Giới thiệu Boss Yêu Nghiệt

Thể loại: Ngôn tình, Sắc, Sủng, HE

Lục Mẫn Huyền vốn chỉ là một thiếu nữ bình thường, cô có một gia đình nhỏ đầm ấm, cũng như các cô gái khác, cũng mơ mộng về tình yêu, cũng thần tượng một anh chàng đẹp trai nào đó.

Chỉ là, cô không thể ngờ, có một ngày, người cô hâm mộ lại đứng trước nhà cô. Và...sau đó...cô không còn nhà nữa.

Một ngày nọ cô rời giường soi gương, khó tin mà phát hiện...đỉnh đầu cô vậy mà lại mọc ra sừng thú màu trắng tinh khiết, đôi con người trong veo lại tỏa ra ánh sáng màu đỏ lung linh, thêm một đôi cánh xinh đẹp sau lưng!

Trời ơi, trời ạ, việc này là sao? Chẳng lẽ cô trúng lời nguyền gì, biến thành thú cưng của lưu manh hay sao?!

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Nhìn lên con gái thay đồ

Trên tường dán chỉ chút áp phích.

Trên giá sách để toàn đĩa CD.

Trong ngăn kéo tràn đầy hình ảnh.

Tất cả, thế giới nhỏ của cô, toàn bộ đều là về anh.

“Huyền, mau đi mở cửa!”

Phòng khách vang lên tiếng chuông cửa, Lục Mẫn Huyền mơ mơ màng màng ngồi dậy từ trên giường, mang dép lê đi mở cửa.

“Chào buổi sáng, đây là quà của cháu, chúc cháu sinh nhật vui vẻ.”

Ngoài cửa là một ông chú mắt mắt hí đang cười và một người con trai vô cùng đẹp.

“Cảm ơn...”

Lục Mẫn Huyền ngơ ngác nhận quà, bỗng giật mình, tròn to mắt nhìn người con trai đứng sau, đôi má cũng trở nên đỏ bừng.

Cô, cô không có nhìn lầm chứ!

Chàng trai này, sao lại giống Hứa Thiên Hạo như đúc vậy!

Anh đeo tai nghe màu trắng, mặc áo thun đen, quần jean bảy tấc màu xanh nhạt, chân đi giày nike.

Nhìn có vẻ cao khoảng chừng một mét tám.

Tóc màu bạch kim, mắt đen sẫm, bên trái cổ, ngay góc cổ áo lộ ra hình xăm hoa đồ quyền, hoàn toàn không khác gì trên TV!

Cô đang mơ ư?

Nếu không, con người đẹp trai trên áp phích sao đột nhiên lại đứng ở đây?

Ánh mắt Hứa Thiên Hạo lạnh lùng liếc nhìn cô, nhìn một hồi mới quay đi.

“Huyền, cháu ngơ ngác cái gì vậy, còn không mau mời khách vào nhà.”

Mẹ Lục nói xong liền bước ra cửa.

“Nhã Nhã, đã lâu không gặp.” Chú mắt hí cười đưa tay về phía bà.

Mẹ Lục hơi kinh ngạc, ánh mắt sáng lên: “Là anh... Hứa Kinh.”

Bà đưa tay bắt tay với ông ấy, lịch sự mời hai cha con vào nhà.

Lục Mẫn Huyền cũng không để ý về khác thường của mẹ, trong đầu đều là:

Hứa Thiên Hạo sao lại đến đây?

Ba anh – Hứa Kinh là tổng Giám đốc tập đoàn SOEH, nằm trong top 10 người giàu nhất thế giới.

Người tiếng tăm lẫy lừng như vậy, sao mẹ lại quen biết ông ấy?

Bọn họ còn đặc biệt đến nhà, mừng sinh nhật mình.

Tất cả, thật giống như cảnh trong mơ, không chân thực...

“Huyền, con lại ngại ngần cái gì nữa đây? Nhìn con còn mặc đồ ngủ kìa, con không mau đi thay đồ.”

Mẹ Lục rót trà cho khách, nhìn cô trách móc.

“A, con đi thay ngay đây!” Lục Mẫn Huyền lập tức tỉnh táo, mím môi, đỏ mặt chạy về phòng.

“Hứa Thiên Hạo ngoài đời đẹp trai quá, không biết đẹp hơn trên áp phích gấp bao nhiêu lần...”

Cô hít một hơi thật sâu, dè xuống trái tim đang đập mạnh, quay về phòng mở tủ quần áo ra thay đồ.

Bởi vì quá kích động, đến cửa cũng quên đóng.

Ngay lúc cô đưa lưng về phía cửa, cởi đồ xuống, hồn nhiên không hề phát hiện, Thẩm Thanh Hòa vì đi tìm toilet, lại vào nhầm phòng.

Vừa vặn nhìn thấy cảnh này.

Thẩm Thanh Hòa nhú màu, định quay đi.

Đúng lúc này Lục Mẫn Huyền quay đầu lại, ánh mắt hai người chạm nhau.

Chàng trai nhìn cô từ trên xuống dưới, dáng người dịu dàng của cô gái lọt vào trong mắt, đôi tròng mắt đen thẳm co lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục như thường.

Lục Mẫn Huyền lập tức ngẩn người.

Một lúc sau, chợt ý thức được, mình chỉ mặc một bộ đồ lót...

“A...” Lục Mẫn Huyền nhin không được nhắm mắt lại, há miệng hét âm lên.

Hứa Thiên Hạo nhú mày, chân dài bước đến, bịt miệng cô lại, dễ dàng đè cô lên trên cửa.

“Im miệng.”

Anh dán sát vào tai cô, hơi thở tỏa ra khí nóng, âm thanh gọi cảm mà lạnh như băng.

Rõ ràng là con nhóc này thay quần áo mà không đóng cửa.

Còn dám la lớn như vậy.

Đến lúc đó kéo mọi người đến, anh cũng không muốn phải giải thích với bọn họ.

“Ừm... Ừm...” Lục Mẫn Huyền đỏ mặt gãi dũa.

Nói thật, từ trước đến giờ chưa từng gặp qua chuyện như vậy, lần đầu tiên có người con trai đến gần mình như vậy, còn là thần tượng của mình.

Nhưng mà!

Dù là vậy! Cũng không chịu đựng được!

Quan trọng nhất là, trên người cô ít vải như vậy! Còn tiếp tục nữa sẽ bóc cháy đó!

“Cô không kêu nữa thì tôi mới buông cô ra.” Giọng Hứa Thiên Hạo lạnh như băng vang lên.

“Ừ.” Lục Mẫn Huyền vì muốn thoát khỏi tình cảnh này, vội gật đầu.

Hứa Thiên Hạo rút cuộc cũng buông tay đang bịt miệng cô ra.

“Đáng ghét! Anh là cái đồ dê xồm! Dám nhìn lên con gái thay đồ!”

Lục Mẫn Huyền vừa được buông ra, liền tức giận quát anh.

“Tôi nhìn lên cô? Đừng có ảo tưởng. Rõ ràng là cô thay đồ không đóng cửa, tôi thấy, là cô cố ý quyến rũ tôi thì có.”

Hứa Thiên Hạo liếc cô, nói mà mặt không đổi sắc.

Lục Mẫn Huyền: “...” Nhớ kỹ lại, hình như là cô sai.

“Nhưng mà!”

“Có điều không ngờ nha, cô lại thích tôi như vậy.”

Lục Mẫn Huyền đã cảm quần áo che lại cơ thể, vừa định nói gì đó, lại bị anh cắt lời.

Thì ra, Hứa Thiên Hạo trong lúc lơ đãng nhìn thoáng qua phòng cô, phát hiện trên tường treo đầy áp phích của anh.

Là một ca sĩ mới vào nghề không lâu, sức ảnh hưởng của Hứa Thiên Hạo lại rộng rãi đến đáng sợ.

“Anh đừng có đắc ý! Tôi không có, tôi...”

Bị anh phát hiện bí mật, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp dễ của Lục Mẫn Huyền đỏ lên, muốn cãi lại.

Một giây sau, Hứa Thiên Hạo đột nhiên lại gần, bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, đặt trên đầu.

Tay kia lập tức nắm cầm cô, khiến cô ngẩng đầu lên.

Tìm Lục Mẫn Huyền đập mạnh hai nhịp, mở to mắt nhìn anh, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Vì sao...

Đã biết cô hâm mộ anh, lại còn kẻ sát cô như vậy...

“Nhớ không lầm, hôm nay là sinh nhật cô đúng không?”

Hứa Thiên Hạo cúi người, ánh mắt hút hồn ôn nhu nhìn cô, đẹp như bước ra từ truyện tranh.

Lục Mẫn Huyền cảm giác tim mình không khống chế được mà đập nhanh, cả hơi thở cũng trở nên dồn dập.

“Ừ.” Cô mím môi, đỏ mặt khẽ gật đầu.

“Thật tiếc quá. Hôm nay sinh nhật cô, tôi lại không mang theo quà. Muốn tôi đền cho cô một bằng một nụ hôn không?”

Cái gì?

Hôn!

Lại còn đền từ thần tượng!

Lục Mẫn Huyền lập tức ngơ ngẩn, không hiểu anh đang muốn làm gì.

Vô thức dời mắt, bối rối muốn tránh khỏi sự bao vây của anh: “Không cần, tôi...”

“Nhìn tôi.”

Anh giữ chặt cầm cô, giọng nói dễ nghe lại vang lên, mang theo sức hấp dẫn quyến rũ lòng người.

Gương mặt đẹp trai cũng từ từ tới gần, ánh mắt tập trung trên cánh môi trắng nõn của cô.

Khoảng cách gần đối diện với gương mặt đẹp không chệ vào đâu được này.

Lục Mẫn Huyền cảm giác được sức phản kháng của mình bằng không, kim lòng không nổi mà nhắm mắt lại, hai chân cũng dần mềm nhũn.

“Ha.”

Nhưng mà...

Nụ hôn trong mong đợi, lại không xuất hiện.

Hứa Thiên Hạo dừng lại khi chỉ cách môi cô chừng vài cm.

Thay vì đó, là một tiếng cười nhạo nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy.

“Lừa cô thôi, vậy mà còn tưởng thật.”

Lục Mẫn Huyền trong nháy mắt tỉnh táo lại, không thể tin mà mở to mắt, nhìn thấy vẻ trào phúng như có như không trong mắt anh.

Hứa Thiên Hạo không quan tâm mà buông cô ra.

Không thể không nói, sức hút của thần tượng thật sự rất mạnh mẽ.

Nếu không phải mẹ của con nhóc này là người mà anh ghét nhất, có lẽ anh sẽ đối xử với cô tốt hơn một chút.

“Anh đang trêu ghẹo tôi?”

Lục Mẫn Huyền lập tức nắm chặt tay lại, cảm giác như bị người ta tạt một gáo nước lạnh, lạnh từ đầu đến chân.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tôi đã không còn gì Nữa

“Đúng thì sao?”

“Đáng ghét, đi ra khỏi phòng tôi ngay!”

Không biết cô lấy sức lực từ đâu ra, phần nộ dùng một tay đẩy anh ra, đóng cửa cái rầm.

“Trêu chọc người khác vui lắm à!”

Cô siết chặt nắm tay, vành mắt thoáng cái đỏ bừng, nhìn tấm áp phích được dán sau cánh cửa.

Trên đó là Hứa Thiên Hạo đang cười dịu dàng, trái ngược hoàn toàn với anh ngoài đời thực, thật đúng là đáng buồn cười.

“Đều là dối trá!” Cô xé vài tấm áp phích xuống, ném vào thùng rác.

Thần tượng cái gì.

Tất cả đều là dối trá...

Cô lại thích một tên cặn bã như vậy, thích nhiều năm đến thế!

Nhưng lúc anh đề mình lên vách tường, trong lòng lại vô cùng mong đợi nụ hôn của anh.

Lục Mẫn Huyền vô cùng sụp đổ mà che mặt lại.

“Thất bại quá... Tên kia nhất định đang thầm cười nhạo mình!”

“Huyền, mẹ nấu cơm xong rồi, con mau đến phòng thí nghiệm gọi ba về ăn cơm.”

“Dạ, được!” Lục Mẫn Huyền lập tức bình tĩnh lại, điều chỉnh tâm trạng, hít thở sâu một hồi rồi đứng lên, thay đồ chạy đi.

Lúc đi qua phòng khách, đầu cũng không ngẩng lên, mở cửa ra chạy về phía căn nhà trệt kia.

Chung quanh đều là núi non nhấp nhô.

Không sai.

Nhà của Lục Mẫn Huyền ở trong Sơn thành vắng vẻ, ba của cô là nhà khoa học hàng đầu nước Z.

Nhà nước đặc biệt xây một căn biệt thự ở đây cho bọn họ, còn có căn cứ nghiên cứu khoa học bí mật.

Dùng để tiến hành hạng mục nghiên cứu khoa học bí mật.

Trong phòng thí nghiệm.

“Thành công! Cuối cùng cũng thành công!”

Một người đàn ông mặc áo blouse trắng, nhìn vô cùng cuốn hút, đang nhìn ống nghiệm cực lớn chứa nguyên tố màu xanh da trời, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Trong ống nghiệm màu xanh da trời nổi bọt khí, như chứa một vật thể sống, nó kịch liệt lăn lộn bên trong, muốn thoát ra.

Sau một khắc, chỉ thấy cửa sổ bị đập mạnh, tám chín người mặc đồ đen phá cửa sổ xông vào, nhảy xuống đất lao về phía ống nghiệm.

Mục tiêu của bọn họ...

Là nguyên tố tiến hóa!

“Không được, tuyệt đối không đưa cho các người!”

Người đàn ông khoác áo blouse trắng chợt thay đổi sắc mặt, xông lên muốn ngăn họ.

Nhưng anh ta căn bản không phải đối thủ của đám người áo đen.

“Ba!”

Khoảnh khắc nghe tiếng súng vang lên, trong lòng Lục Mẫn Huyền lộp bộp một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhất lập tức trở nên trắng bệch.

Lập tức đẩy cửa xông vào.

Nhưng mà, vì không để nguyên tố màu xanh quan trọng này bị cướp đi.

Trong hình nguy cấp này, người ông mặc áo blouse trắng trực tiếp lựa chọn khởi động chế độ tự hủy.

Sau khi đè cái nút đỏ xuống, “bùm” một tiếng, tiếng nổ cực lớn vang lên!

Toàn bộ phòng thí nghiệm trong nháy mắt bị lửa hủy diệt, ánh lửa rừng rực phóng lên trời.

Mặt Lục Mẫn Huyền bỗng chốc bị ánh lửa đỏ chiếu rọi, sóng nhiệt khiến cả người cô tung bay.

Nguyên tố màu xanh kia cũng bị nổ vỡ, “vật thể sống” bên trong nhúc nhích, không nghiêng không lệch, thẳng tắp đâm vào ngực Lục Mẫn Huyền!

Ngay sau đó, một tấm thép cực lớn mang theo lửa đỏ bay về phía cô.

“Cẩn thận!”

Giây phút nghìn cân treo sợi tóc, sau lưng bỗng vang lên giọng nói quen thuộc, người nào đó bất chấp nguy hiểm nhào về phía cô, thoáng cái đè cô xuống đất.

Lục Mẫn Huyền bị người đó ôm, chỉ cảm thấy cơ thể đau đến không chịu nổi, nhất là ngực, như thể muốn vỡ ra.

Mơ mơ màng màng, cô cũng không nhìn rõ người cứu mình là ai, hai mắt liền tối sầm, ngất đi.

Khi tỉnh lại.

Tất cả đều thay đổi.

Lửa vẫn cháy, Lục Mẫn Huyền gắng sức mở to mắt, phát hiện mình đang dựa vào lưng Hứa Thiên Hạo.

Anh ấy đang cố gắng, khó khăn di chuyển trong đám cháy, lửa đỏ ánh lên mặt anh, mồ hôi từng giọt trượt xuống thái dương, chảy vào sâu trong lòng cô.

“Sao lại cứu tôi... Khụ...”

Lục Mẫn Huyền tổn sức nói, trong hơi thở đầy mùi khói, sắc đến chảy nước mắt.

“Không muốn chết thì đừng nói nữa!”

Thảm Thanh Hòa nhú chặt mày, trên gương mặt đẹp trai dính màu đen dơ bẩn.

Tuy thoát nhìn rất lạnh lùng, nhưng tấm lưng vững chãi vẫn đang công cô, đi từng bước.

Độ ẩm trên lưng, dịu dàng đến mức khiến Lục Mẫn Huyền cả đời này cũng không quên được.

Nhưng... Nghĩ đến tất cả những chuyện xảy ra lúc này.

Trái tim Lục Mẫn Huyền lần nữa đau đớn co rút lại, nước mắt nhịn không được tràn ra làm mờ mắt, lấy tay che miệng mình, cũng thuận tay che cho anh.

Cuối cùng, hai người vượt qua hiểm cảnh, thoát ra khỏi đám cháy.

Lúc đi ra, mới phát hiện tất cả đều thay đổi, xung quanh là một đồng lộn xộn.

Nhìn đồng đồ nát xung quanh, Lục Mẫn Huyền sụp đổ ngồi xồm xuống, bả vai gầy yếu co rút lại, nước mắt không ngừng ứa ra, từng giọt nhỏ rơi trên mặt đất.

Vì sao.

Vì sao...

Nhà cô bị hủy rồi.

Phòng thí nghiệm nổ tung đã dẫn đến một trận núi lở.

Hoàn toàn chôn nhà cô dưới đồng đá vỡ.

“Ba, mẹ...” Lục Mẫn Huyền nghẹn ngào khóc thành tiếng.

Hứa Kinh cũng ngơ ngác nhìn đồng đồ nát kia, ông ấy đã chạy ra vào giây phút cuối cùng.

Lúc ấy mẹ Liễu đang ở phòng bếp, ông muốn đi cứu bà, nhưng không tới kịp.

Nước mắt dâng lên trong mắt ông.

Trên đầu truyền đến tiếng động cơ trực thăng, đội cứu hộ rất nhanh đã chạy đến, triển khai hoạt động cứu hỏa, còn có đội cấp cứu và vài nhà khoa học nổi tiếng.

Bọn họ đều đến vì thành phẩm nghiên cứu khoa học.

Xảy ra bi kịch như vậy, tất cả mọi người đều bất ngờ.

“Huyền, đừng quá đau buồn.”

Ngồi trong máy bay trực thăng, Hứa Kinh vỗ vai Huyền, cho cô một cái ôm.

Bác sĩ vội vàng băng bó vết thương cho bọn họ.

Hứa Thiên Hạo hờ hững nhìn tất cả, trên gương mặt đẹp đẽ vẫn luôn không có biểu cảm gì.

Không khỏi khiến người ta nghi ngờ.

...

Lục Mẫn Huyền không nghe thấy bất cứ thứ gì.

Thế giới của cô như thể hoàn toàn chết lặng.

Mờ mịt nhìn đồng đồ nát kia, nghĩ đến ba mẹ trong nháy mắt âm dương cách biệt với mình, nước mắt không nhịn được mà ào ạt chảy xuống.

Nhất định là nằm mơ...

Nhất định là giả...

Cô không tin! Cô không tin!

Vốn đang rất tốt mà, tại sao đột nhiên trở nên như vậy?

Tiếng súng trong phòng thí nghiệm kia là chuyện gì xảy ra!

Vì sao phòng thí nghiệm lại đột nhiên phát nổ!

“Đau khổ thì cứ khóc đi.”

Bỗng nhiên, trên đầu vang lên một giọng nói lạnh lùng nhưng lại rất dễ nghe.

Hứa Thiên Hạo bước đôi chân dài đi về phía cô, nắm cánh tay cô kéo qua, ôm chặt cô vào lòng.

Tim Lục Mẫn Huyền run lên, càng khó chịu mà khóc thút thít, bàn tay nhỏ bé nắm chặt áo sơ mi của anh, nhin không được mở to miệng, gào khóc thành tiếng.

“Ba mẹ... Tôi... Tôi không còn gì nữa...”

“Không phải.”

“... Cái gì?”

“Tôi nói, không phải.” Hứa Thiên Hạo nắm vai cô, thay cô lau đi nước mắt đầm đìa trên mặt.

Nghe được câu trả lời của anh.

Trái tim đau đớn của Lục Mẫn Huyền co rút lại, khóc càng thảm hơn, lần nữa vùi đầu nhào vào lòng anh, nước mắt nước mũi lẫn vào nhau, thấm ướt lớp vải áo mỏng trên ngực anh.

Tám giờ tối.

“Tất cả thi thể đã được tìm thấy, ai là người nhà, đến đây nhận lại.”

Ba người ngồi nghỉ ngơi trong máy bay trực thăng, chợt nghe nhân viên cứu hộ thông báo.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Huyền, theo chúng tôi đi

Lục Mẫn Huyền cố gắng để mình tỉnh táo lại.

Biểu hiện ra bên ngoài, nhìn cô như thể đã chấp nhận tất cả sự thật này.

Đó là vì cô biết, đau đớn chỉ có thể vơi dần theo thời gian trôi qua.

Không ai có thể thay bạn gánh chịu.

Ánh trăng rơi trên mặt đất, chiếu sáng tất cả mọi vật, Lục Mẫn Huyền tìm hai vòng trên đất, rất nhanh liền nhận ra thi thể mẹ mình.

“Mẹ!”

“Nhã Nhã!”

Hứa Kinh cùng với cô, nhào qua ôm chặt khối thi thể kia.

Mặc dù đã lạnh như băng, Nhưng Lục Mẫn Huyền biết, bà vĩnh viễn là mẹ cô, vĩnh viễn là người thân thuộc với mình nhất, yêu thương mình nhất.

Hứa Thiên Hạo một tay cầm túi, đứng cách đó không xa, hờ hững nhìn cảnh này.

Ánh trăng càng làm bóng dáng anh dài hơn.

Nhìn nước mắt lăn dài trên mặt Hứa Kinh, Hứa Thiên Hạo nhìn không được giật khoe môi, phát ra tiếng cười lạnh, có ý tự giễu.

Ôm người phụ nữ khác, còn yêu thương như vậy.

Lúc trước khi mẹ mình chết, cũng không thấy ông ta khóc đến đau lòng như vậy.

Sau khi nhân viên cứu hộ đưa thi thể mẹ đi, Lục Mẫn Huyền tiếp tục tìm ba.

Trên đất có không ít người áo đen bị thiêu cháy nằm đó, nhưng không có ai là ba cô.

“Những người mặc đồ đen này là ai?” Hứa Kinh chỉ xuống đất hỏi.

“Còn cần điều tra, chắc chắn là đến vì thành phẩm nghiên cứu khoa học.” Cảnh sát phụ trách cứu hộ trả lời.

“Nhất định là bọn họ hại chết ba cháu!” Lục Mẫn Huyền không nhìn được hết to.

“Huyền, cháu bình tĩnh một chút, sau khi tra ra manh mối quốc gia nhất định sẽ lấy lại công bằng cho cháu!” Hứa Kinh vội lời kéo cô nói.

“Àm ăm ăm...”

Trên trời vang lên tiếng cánh quạt, một chiếc trực thăng bay tới, thối tóc mọi người bay lên, quần áo cũng bị thổi bay phất phật.

Sau khi trực thăng đáp xuống, có hai người vội vàng chạy ra.

“Thực xin lỗi, ngài Hứa, chúng tôi đã đến chậm!”

Người đàn ông mặc đồ tây chạy đến trước mặt Hứa Kinh, cung kính chào.

“Cậu chủ, tôi tới đón cậu về nhà.” Trước mặt Hứa Thiên Hạo cũng có một người.

“Huyền, đi cùng với chúng tôi đi.”

Trước khi đi, Hứa Kinh đưa tay về phía cô.

Lục Mẫn Huyền ngẩng đầu, nước mắt trên mặt còn chưa khô, nhìn Hứa Thiên Hạo đứng cách đó không xa.

“Không, thi thể ba cháu vẫn chưa tìm thấy.” Lục Mẫn Huyền yên lặng thu hồi ánh mắt, lắc đầu, nắm chặt hai nắm tay: “Mọi người đi đi.”

“Một mình cháu ở đây sao được? Ba mẹ cháu cũng không còn, bác nhất định phải chăm sóc tốt cho cháu!”

Hứa Kinh nói xong, quay đầu lại hét lên với chàng trai: “Thanh Hòa, lại đây!”

Hứa Thiên Hạo nhú mày, bắt đầu đi đi tới, lúc nhìn Lục Mẫn Huyền, gương mặt bất giác trở nên dịu dàng hơn.

Không nhiều lời, nắm cổ tay cô, kéo cô xoay người rồi đi.

Đi thẳng đến trực thăng.

“...! Ba tôi ông ấy...”

“Nếu tìm được, đội cứu hộ sẽ thông báo cho cô đầu tiên.” Hứa Thiên Hạo lạnh như băng nói, kéo cô lên trực thăng, tìm chỗ ngồi xuống.

“Ngồi xuống.”

“Tôi không thể đi theo anh.” Lục Mẫn Huyền gãy dựa một cái, muốn xuống.

Nơi này là nhà cô!

Cô không thể đi!

“Đừng có ngu ngốc!” Hứa Thiên Hạo xách sau cổ cô, kéo cô quay lại, đặt lên chỗ ngồi phía sau: “Ở trong núi sâu này, cho dù không đói chết, cũng biến thành thức ăn cho thú hoang!”

“Nhưng mà...” Nước mắt trong nháy mắt tràn mi, Lục Mẫn Huyền nắm chặt tay, cắn môi.

“Nơi đây là nhà tôi...”

Nghe cô vừa khóc nức nở vừa nói vậy, Hứa Thiên Hạo không khỏi giật mình, ngực như bị cái gì mạnh mẽ đụng vào.

Sau một khắc, Hứa Kinh và những người còn lại cũng bước lên.

“Huyền, đi cùng với bác, bác và ba mẹ cháu là bạn bè quen biết đã lâu. Có lẽ lúc trước cháu chưa từng gặp bác, nhưng từ nay về sau, bọn bác chính là người thân nhất của cháu. Trên đời này, cháu sẽ không bao giờ cô đơn một mình đâu.”

Hứa Kinh an ủi vỗ vai cô, trong ánh mắt sâu thẳm là nỗi bi thương.

“Chú Hứa...”

Lục Mẫn Huyền nghẹn ngào một hồi, trong lòng dâng lên cảm xúc khó tả.

Cô còn có thể tìm thấy một bến cảng ấm áp như nhà mình ư.

Bởi vì chỗ ngồi trên trực thăng có hạn, dưới sự thu xếp của chú Hứa, Lục Mẫn Huyền chỉ có thể ngồi trong lòng Hứa Thiên Hạo.

“Tại sao con phải ôm cô ấy?” Hứa Thiên Hạo lộ vẻ khó chịu.

“Đây là vì để trực thăng bay được vững vàng, con ôm hay không, không ôm thì cút xuống cho ba!”

Đối với đứa con trai không hiểu chuyện này, chú Hứa không kiên nhẫn quát.

“...”

“Được rồi, cái đó, tôi nên...” Lục Mẫn Huyền cảm thấy người nên xuống dưới là mình mới đúng.

“Ngồi đây! Không cho cô đi.”

Bỗng nhiên, một bàn tay nắm eo mình, bá đạo ôm cô vào lòng.

Lục Mẫn Huyền ngồi trên chân Hứa Thiên Hạo, đôi má dính đất thoảng chốc đỏ bừng lên, tim cũng không khống chế được mà đập nhanh hơn.

Tất cả da thịt kề sát anh đều trở nên nóng hổi không chịu nổi.

Bởi vì đưa lưng về phía Hứa Thiên Hạo, cộng thêm ánh sáng mờ tối trong trực thăng.

Nên cô không thấy được, mặt Hứa Thiên Hạo cũng trở nên ửng hồng.

Đây xem như là lần đầu tiên trong đời anh, không là lần thứ hai, gần gũi một cô gái như vậy, loại còn dùng tư thế mờ ám này.

Mặc dù biết thời điểm thế này không nên nghĩ lung tung, nhưng trong lòng ôm cơ thể mềm mại của cô cái, tiếp xúc với da thịt trơn mềm của cô, hơi thở anh vẫn không nhịn nổi mà loạn nhịp.

Mây ngoài cửa sổ cuộn cuộn bay qua, Lục Mẫn Huyền mất rất nhiều thời gian mới khiến mình bình tĩnh lại.

Nhìn hình ảnh bên dưới dần thu nhỏ, đưa tay lau giọt nước mắt chảy ra bên khóe mắt.

Tạm biệt nhé, Sơn thành.

Tạm biệt, ba mẹ.

...

Biệt thự ngoại ô thành phố A.

Trực thăng dừng lại, Hứa Thiên Hạo lập tức bế cô ra khỏi ngực, lại nhanh chóng bước ra khỏi chỗ ngồi.

Như thể bỏ được phiền phức.

Thật ra chỉ là anh không muốn ai nhìn thấy gương mặt đỏ hồng của anh thôi.

Lục Mẫn Huyền kinh ngạc, đôi mắt trong veo phản chiếu bóng lưng cao to của chàng trai đang rời đi.

Im lặng căn môi.

Đây xem như... bị ghét bỏ ư...

“Đi thôi, Huyền.”

Một bàn tay hiền hòa dịu dàng dắt bàn tay nhỏ bé của cô, Hứa Kinh dẫn cô đi đến trước tòa biệt thự tráng lệ kia.

“Từ nay về sau, đây chính là nhà cháu.”

Lục Mẫn Huyền đi vào, lập tức có người làm mang dép lê sạch sẽ ra cho họ.

“Cô đây là?” Sau khi quản gia nhìn thấy Lục Mẫn Huyền, rõ ràng hơi sững sốt.

Tuổi quản gia đã lớn, tóc cũng bạc. Lần đầu tiên ông nhìn Lục Mẫn Huyền, đã thấy khiếp sợ.

Cô bé này, thoát nhìn thật sự rất giống cô ấy...

Người phụ nữ kia, là cô gái hấp dẫn nhất mà ông từng thấy, cũng là người phụ nữ mà đời này ngài Hàn yêu nhất.

Nhưng cuối cùng, bọn họ vẫn không ở bên nhau.

Bây giờ, ngài Hàn lại mang về một cô gái giống cô ấy đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hoá thành sao trời bảo vệ em

Cô gái này... rốt cuộc có thân phận gì?

“Đây là Lục Mẫn Huyền, từ nay về sau cô bé sẽ sống cùng chúng ta.”

Chú Hứa dùng giọng điệu ra lệnh mà nói.

“Thái độ mọi người đối xử với cô bé phải tôn kính như với Hứa Thiên Hạo, khi tôi không ở nhà, không ai được phép bắt nạt cô bé.”

“Vâng thưa ngài.” Quản gia và người làm lập tức cung kính trả lời.

“Hừ.”

Bỗng trên lầu chót vang lên một tiếng xì khê khinh thường.

Lục Mẫn Huyền không nhìn được ngẩng đầu, thấy Hứa Thiên Hạo đang tựa vào lan can, lạnh lùng nhìn họ.

Ánh mắt chạm nhau, anh xoay người để lại cho cô một bóng lưng lạnh lùng, mở cửa đi vào xong thì đóng “rầm” một cái.

“Cậu chủ lại nổi giận rồi...” Quản gia không nhìn được cảm thán một câu.

Chuyển mắt sang nhìn Lục Mẫn Huyền.

Là vì liên quan đến cô gái này sao?!

“Đừng để ý nó, không hiểu chuyện chút nào, cả ngày chỉ biết chơi với những âm nhạc gì gì đó của nó thôi!”

Chú Hứa nhìn có vẻ cũng có phần không vui.

Bầu không khí đột nhiên trở nên như vậy khiến Lục Mẫn Huyền hơi lúng túng, cô nhẹ nhàng rút tay ra, thay giày rồi đứng sang bên cạnh.

Có thể chắc chắn một điều, quan hệ giữa Hứa Thiên Hạo và ba anh không tốt lắm.

Sau đó chú Hứa về phòng làm việc, trong phòng khách chỉ còn lại một mình Lục Mẫn Huyền.

“Cô Lục, mời cô đi theo tôi, chúng tôi đã sắp xếp phòng cho cô rồi.”

Người làm không hề quên lời dặn của ông chủ, cung kính đến bên cô rồi nói.

“Ừm, làm phiền mọi người rồi.” Lục Mẫn Huyền đỏ mặt ngại ngùng túm lấy tóc, đi theo cô ấy đến tầng hai.

Phòng cô ở ngay cạnh phòng Hứa Thiên Hạo, vì vừa mới bố trí nên cũng không có gì đặc biệt.

Có điều vẫn xa xỉ hơn nhà cũ của cô rất nhiều.

Chỉ là những vật dụng trong nhà lạnh lùng đất đỏ này...

Đều tản ra hơi thở khiến người ta thấy xa lạ.

Người làm lại đưa cho cô vài bộ quần áo sau đó mới đi ra.

“Có chuyện gì thì cô ấn chuông gọi chúng tôi, chúng tôi sẽ lên ngay.”

“Được, cảm ơn mọi người.”

“Không có gì. Đây là điều chúng tôi nên làm.”

Sau khi người làm đi, Lục Mẫn Huyền ngồi xuống dựa vào mép giường, lặng lẽ ôm lấy bản thân, chất lỏng ấm áp bắt giác dâng lên khóe mắt.

Cô nhìn bầu trời đầy sao sáng lấp lánh bên ngoài cửa sổ.

Không biết ngôi sao nào...

Thuộc về ba mẹ mình...

Dần dần cô không nhận được nhỏ giọng khóc thút thút, níu chặt lấy vị trí trái tim.

Mỗi khi cảm thấy buồn, vị trí này lại giống như có thứ gì muốn đập vào.

Đau đến mức khiến người ta khó mà chịu được.

Khi sắc mặt cô trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng thì bỗng phòng kế bên truyền ra tiếng đàn ghita.

Êm tai như được truyền tới từ nơi sâu thẳm trong âm thanh của tự nhiên...

“Giai điệu này...”

Lục Mẫn Huyền dần bình tĩnh lại, cảm giác đau lòng cũng dịu đi như một kỳ tích.

“Đây là bài hot nhất trong album mới phát hành năm nay của Hứa Thiên Hạo, có tên ‘Ngôi sao’.”

Hứa Thiên Hạo có sở trường tự soạn nhạc tự hát, là thần tượng thuộc kiểu toàn năng, phong cách được tạo thành từ âm nhạc lấy cảm giác tiết tấu mãnh liệt làm chủ đạo.

Bài hát này là bài hát dịu dàng, uyển chuyển duy nhất trong album của anh, ca từ cũng được viết vô cùng đi vào lòng người.

[Vài năm sau, khi anh lên nóc nhà, đợi từ đêm tối tới bình minh.

Bỗng nhiên hiểu ra, sao trời vẫn luôn ở đó, chỉ là đã bị ánh dương che mất ánh hào quang.

Đến khi đêm đến mới nhìn thấy, điểm tuyết trở thành bầu trời sao ôn nhu vô ngần.

Khiến nơi tối tăm hơn nữa cũng trở nên sáng rực.

Khiến con người cô đơn hơn nữa cũng không bao giờ cảm thấy tuyệt vọng.]

...

Lời bài hát quen thuộc, từng câu từng từ hiện lên trong đầu như đang nói với cô.

Rất khó tưởng tượng, chàng trai kia lại có thể viết ra câu từ ôn nhu đến vậy.

Lục Mẫn Huyền nghe rồi vui mặt vào khuỷu tay khóc nức nở.

Vậy sao?

Ba mẹ...

Hai người thật sự sẽ hoá thành sao trời rồi bảo vệ Huyền mãi mãi sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bé thỏ trắng rơi vào hang sói

Tiếng đàn ghita vẫn tiếp tục vang lên cách một bức tường.

Hứa Thiên Hạo ôm cây đàn ghita, lười biếng dựa vào tấm áp phích trên tường, ngón tay thon dài với khớp xương rõ ràng thuần thực gảy lên dây đàn.

Tóc mái rũ xuống che đi đôi mắt anh, ánh sao từ ngoài cửa sổ chiếu vào hắt lên đường nét khuôn mặt tuấn tú của anh phủ thêm một tầng ánh sáng nhu hoà mờ ảo.

Nghe thấy tiếng khóc khe khẽ ở phòng bên cạnh, anh không nhận được chớp mắt rồi ngẩng đầu, iết hầu gọi cảm nhô lên.

Cô ngốc kia lại vui vào chần lén lén khóc rồi...

“Cô ấy đúng là quỷ thích khóc.”

Lục Mẫn Huyền khóc rồi lại khóc, mệt rồi thì ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ dường như cô được trở về ngày tháng một nhà ba người đoàn tụ, trong mơ cô vui cười nhảy nhót.

Nhưng khi tỉnh lại, chỉ có một mảnh tối đen.

Lục Mẫn Huyền kéo rèm cửa ra, phát hiện trời đã sáng.

Cô lại cứ như vậy hoà theo tiếng đàn ghita mà ngủ thiếp đi tới tận sáng.

Cô soi gương.

Thấy đôi mắt khóc sưng đỏ, quần áo cũng bẩn thỉu chưa thay.

Cầm bộ quần áo sạch sẽ người làm đặt trên giường, cô định đi tắm trước.

“Giờ này chắc mọi người vẫn chưa dậy đâu.”

Đi cà nhắc ra mở cửa, Lục Mẫn Huyền tìm được phòng tắm, cô đi vào, tiếng nước rất nhanh liền vang lên.

Người làm vừa sáng sớm đã bận rộn.

Chú Hứa cũng đến công ty từ sớm.

Cả toà biệt thự chỉ còn lại hai người họ.

Tắm xong, Lục Mẫn Huyền rất nhanh đã lấy lại tinh thần, nắm chặt nắm tay hướng vào gương rồi nói với mình.

“Cho dù thế nào thì cuộc sống vẫn tiếp tục! Gogo cố lên, Lục Mẫn Huyền!”

Nói xong cô vén tóc đã sấy khô ra sau tai.

Khi đi về phòng, vì bệnh “mù đường” nên cô không cẩn thận đi nhầm vào phòng Hứa Thiên Hạo.

Mở cửa đi vào thấy rèm cửa sổ kéo kín mít, không một tia sáng lọt vào.

Cô sững sốt một chút.

Lúc này mới phát hiện mình đi nhầm.

“Cô làm gì đấy?” Bỗng sau lưng xuất hiện một người, người đó chồm trần kín mít, chỉ lộ ra cái đầu.

Máy điều hoà trong phòng đang mở rất lạnh, Lục Mẫn Huyền cảm thấy không khí lạnh khiến người ta sợ hãi, lúc này suýt chút nữa đã bị anh dọa nhảy dựng lên.

“Sao anh lại đứng sau lưng tôi?”

“Câu này là tôi nên hỏi cô mới đúng!”

Hứa Thiên Hạo cúi đầu lạnh lùng nhìn cô, trên khuôn mặt yêu nghiệt viết hai chữ lạnh lùng to đùng.

Mới sáng sớm không biết đã làm những gì.

Tắm xong lại còn sấy tóc, ồn chết đi được!

Bây giờ lại còn dám mặc váy có thắt lưng lộ liễu đi vào phòng mình.

Hứa Thiên Hạo hơi hất cằm, nguy hiểm nheo mắt lại, không khỏi có chút hoài nghi động cơ cô vào phòng mình.

“Tôi, tôi chỉ vì đi nhầm đường ngoài ý muốn thôi.” Lục Mẫn Huyền không khỏi trở nên căng thẳng.

“Cái lý do này nghe chả thuyết phục tí nào.”

Hứa Thiên Hạo đưa tay từ trong chăn ra, “ầm” một tiếng chống lên cánh cửa sau lưng cô.

Nhốt cô trong phòng, đồng thời cũng vây cô trong khuỷu tay mình.

Vì anh đột nhiên đưa tay ra nên chặn trên người cũng vì thế mà rơi xuống, lộ ra cơ thể với đường cong hoàn mỹ.

Máu chột nhất là.

Anh, anh lại không mặc quần áo!

Lục Mẫn Huyền kinh ngạc tròn tròn mắt, nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng lại dừng ở nơi nào đó.

“A...” Cô che mặt hét lên một tiếng.

“Sao anh không mặc quần áo?”

Tim cô đã sắp từ trong lồng ngực vọt ra ngoài rồi.

“Quần đùi không phải quần áo sao?” Hứa Thiên Hạo lạnh lùng cười nhạo một tiếng: “Hơn nữa, tôi ngủ trần trong phòng mình cũng không làm trở ngại tới chuyện của cô.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Nói rõ lên rằng cô cố ý dụ hoặc tôi

Khi anh nói, giọng nói gợi cảm và hơi nóng phả lên trán cô, cộng thêm hơi thở hormone mãnh liệt tản ra từ người anh.

Lục Mẫn Huyền cảm thấy mặt mình nóng đến mức có thể nướng mìn thầu luôn rồi.

“Tôi không quan tâm, tôi muốn ra ngoài!”

“Ra ngoài?” Hứa Thiên Hạo mạnh mẽ hất tay cô ra, ngắm nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô.

“Muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, cô coi phòng của boss thiếu gia là nơi nào? Hửm?”

Âm cuối cùng được anh nâng cao hơn.

Lời từ miệng anh nói ra quả là gợi cảm đến không tưởng được.

Hơi thở Lục Mẫn Huyền cứng lại.

Hứa Thiên Hạo đã đưa tay lên, đầu ngón tay chạm vào khuôn mặt vừa rửa sạch của cô.

Dần dần lướt tới vành tai cô, nhìn như hồ hững không để ý nhưng lại dồn hết tâm trí trên đầu vành tai cô.

Da dẻ cô rất trơn mềm.

Giống như trứng gà vừa được bóc vỏ vậy.

Lục Mẫn Huyền cắn chặt môi, hô hấp không nhận được trở nên nặng nề, toàn thân như có dòng điện chạy qua, tê dại khiến hai chân cô dần mềm nhũn.

Cô dờn tầm mắt, gương mặt hiện lên vẻ e lệ ửng hồng khiến người khác nhìn thấy liền muốn giằng vò cô.

“Nói thật đi...”

Ánh sáng trong mắt Hứa Thiên Hạo tối xuống, tà khí nhếch môi, cong lên một độ cong nguy hiểm.

“Cô mặc như này vào phòng tôi, nói rõ lên rằng cô cố ý mê hoặc tôi phải không?!”

Cho dù thế nào.

Khuôn mặt thế này cũng thuộc kiểu hồ ly tinh.

Giống như mẹ cô vậy, không lúc nào không nghĩ cách làm sao để quyến rũ hồn phách đàn ông.

“Ý anh là gì?” Lục Mẫn Huyền lập tức ngăn cản cả người, đáy lòng lạnh băng, một cảm giác quen thuộc lại ủa về.

Ánh mắt đỏ anh nhìn cô.

Luôn khiến cô cảm thấy, anh thật sự ghét cô.

Thậm chí có thể nói là căm hận.

“Ý trên mặt chữ.” Hứa Thiên Hạo cười lạnh nói, nắm lấy cổ cô: “Hay là, tôi hoàn thành tâm nguyện của cô nhé.”

“Anh đang nói hươu nói vượn gì đấy!”

Lục Mẫn Huyền dùng sức đẩy anh ra, xoay người muốn kéo lấy nắm cửa.

Cô đúng là quá ngốc!

Mới có thể hết lần này tới lần khác bị gương mặt đẹp đẽ kia của anh mê hoặc!

Người con trai này căn bản không phải thiên thần, mà là một ác ma!

“Tôi có nói để cô đi không?”

Ánh mắt Hứa Thiên Hạo tối đi, dễ như trò bàn tay nắm lấy cổ tay cô, hơi dùng sức một chút, hai người liền ngã lên giường lớn mềm mại.

Anh đè cô xuống, trọng lượng cơ thể khiến cô không thể động đậy.

“Hứa Thiên Hạo! Rốt cuộc anh muốn thế nào? Tôi chỉ đi nhằm vào phòng anh thôi. Anh dựa vào cái gì mà lại si nhục tôi như thế?”

Vành mắt đỏ lên khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng thêm thêm đậm đáng yêu, giống như một chú thỏ trắng vô tội.

Đi nhằm vào bấy của thợ săn nhưng lại không cam lòng trở thành con mồi.

“Đúng thế, cô chẳng qua chỉ là không cẩn thận đi nhằm phòng thôi, nói như cô thì nếu tôi ngủ với cô, chẳng qua cũng chỉ là không, cẩn, thận ngủ với cô mà thôi, phải không?”

Câu cuối cùng Hứa Thiên Hạo vừa nói ra.

Đầu Lục Mẫn Huyền liền nổ “ầm” một tiếng, trong nháy mắt trở nên trống rỗng!

“Anh, anh đang nói gì vậy!” Cô run rẩy một chút, mở to đôi mắt kinh hãi nhìn anh, khuôn mặt càng đỏ như muốn chảy ra nước.

“Lời nói không biết xấu hổ này sao anh có thể tùy tiện nói ra miệng được chứ? Hứa Thiên Hạo, tôi cảnh cáo anh, tôi không muốn làm chuyện đó với anh!

Anh không được phép làm loạn! Nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Ồ? Chuyện nào cơ?” Hứa Thiên Hạo chống cằm, đôi mắt lạnh lùng nhìn đáng vẻ hoảng hốt của cô.

Hờ hững nâng một lọn tóc của cô lên, đùa nghịch trên ngón tay.

“Anh, biết rõ còn hỏi! Để tôi ngồi đây! Tôi muốn ra ngoài, nếu không tôi sẽ gọi người đấy!”

Lục Mẫn Huyền uất ức nói, thái độ cứng rắn hơn vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Bản chất của ác ma

“Cô gọi đi, có tôi ở đây, xem ai dám đến cứu cô.” Hứa Thiên Hạo như trêu cô đến nghiện, lạnh lùng nhìn cô nói.

“Anh đừng có quá đáng quá!”

“Thế nào, không phải cô thích tôi sao, áp phích trên tường và CD trên giá sách, tôi đều thấy hết rồi.”

“Người tôi thích là Hứa Thiên Hạo ảm ắp kia chứ không phải tên biến thái lưu manh như bây giờ!”

Nói đến đây, sự uất ức trong lòng Lục Mẫn Huyền liền dâng lên, cô dùng sức đẩy lồng ngực anh ra.

“Hừ.”

Hứa Thiên Hạo phát ra một tiếng cười lạnh, lật người bỏ qua cho cô.

“Đừng bày ra đáng vẻ rất hiểu con người tôi.”

Lục Mẫn Huyền chạy đến cạnh cửa, nghe thấy câu nói kia thì không khỏi ngây người.

Giây tiếp theo, cô nắm chặt quần áo bản trong lòng rồi chạy nhanh ra ngoài.

Sau khi về đến phòng mình.

Lục Mẫn Huyền thật lâu không thể bình tĩnh.

Tên này thật sự quá đáng ghét! Quá xấu xa!

Sao lại coi việc bắt nạt cô như một thú vui vậy chứ.

Còn nữa...

Câu cuối cùng anh nói kia.

“Đừng bày ra đáng vẻ rất hiểu con người tôi.”

Là có ý gì?

Cho nên con người thật sự của anh rốt cuộc là thế nào?!

Giống như những gì trong lời ca anh viết sao?

Hay là, ác ma sáng nay mới là bản chất của anh!

Những người tháng tiếp theo hai người đều trôi qua bình an vô sự.

Một ngày nào đó.

Thời gian ăn sáng, không ngờ chú Hứa lại không đến công ty.

Biệt thự này quá lớn, bây giờ cho dù nhiều hơn một Lục Mẫn Huyền thì khi ăn cơm cũng vẫn hơi trống vắng.

Hơn nữa không biết vì sao từ đầu đến cuối đều không ai nói gì, bầu không khí hơi kỳ lạ.

“Khụ khụ.” Lục Mẫn Huyền không nhịn được nhỏ giọng ho khan một tiếng, muốn phá vỡ sự yên tĩnh này.

“Đúng rồi.” Hứa Kinh buông tờ báo xuống, nâng ly sữa lên uống một ngụm “Có một chuyện ba muốn tuyên bố một chút.”

“Chuyện gì ạ?” Lục Mẫn Huyền tò mò ngẩng đầu hỏi.

“Chú định sắp xếp cho Huyền đến trường cấp ba thương mại EDUN học, thủ tục nhập học đã làm xong rồi.”

“Sao cơ ạ?” Lục Mẫn Huyền sửng sốt: “Trường cấp ba thương mại EDUN không phải là trường Hứa Thiên Hạo đang học sao ạ?”

“Ngoài kia có nhiều trường như thế, vì sao cứ phải học cùng trường với con?”

Quả nhiên, Hứa Thiên Hạo lạnh lùng cắt lời, trong đôi mắt đen như mực lượn lờ ý lạnh.

So với điều này, anh càng không phục chuyện lần nào Hứa Kinh cũng không quan tâm mình có đồng ý hay không, cứ vậy tùy tiện sắp xếp cuộc đời người khác.

“Bây giờ Huyền cũng coi như là em gái con, học cùng trường với con không phải càng có thể kết hợp làm quen hơn sao? Rốt cuộc con đang kháng cự điều gì?”

Hứa Kinh mãi vẫn không thể hiểu được suy nghĩ của con trai mình.

“Cứ quyết định vậy đi, chín giờ sáng nay đến báo danh, Huyền cháu đi chuẩn bị đi.”

“Vâng.” Lục Mẫn Huyền vội vàng ăn nhanh cho xong bữa sáng rồi chạy về phòng, thu dọn một ít đồ dùng cần thiết.

Thực ra, trước đây khi sống cùng ba mẹ, cô cũng không đến trường học.

Mẹ cô trước đây là giáo sư của một trường đại học nổi danh, sau khi gả cho ba thì tới Sơn Thành, sống cuộc sống giúp chồng, dạy con.

Ba cô Lục Triết lại giành được giải Nobel nhà khoa học kiệt xuất, cả đời ông đã dâng hiến cả sinh mạng cho nước Z.

Nghĩ đến đây Lục Mẫn Huyền lại có chút buồn bã.

Hai người đều là học vị tiến sĩ trở lên.

Dưới sự dạy bảo nghiêm khắc của ba mẹ, khoá học bắt buộc từ tiểu học đến đại học, năm mười ba tuổi cô đã hoàn thành toàn bộ.

Chính là cái gọi là rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng.

Khả năng của Lục Mẫn Huyền đáng sợ hơn rất nhiều so với những gì người khác tưởng tượng.

Hứa Kinh đương nhiên cũng biết điều này, nhưng ông cảm thấy Huyền ở nhà mãi, không tiếp xúc với thế giới bên ngoài một chút cũng không được.

Vì để tôi luyện cô, cũng là vì muốn cuộc sống của cô thêm muôn màu muôn vẻ nên ông mới bố trí cho cô đi học.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ánh hào quang thần tượng đã bị dập tắt

Khi Lục Mẫn Huyền thu dọn đồ xong đi xuống.

Hứa Thiên Hạo đã ngồi trên chiếc xe Ferrari khoe khoang tàn khốc đó của mình.

Ghế sau có cặp sách và đàn ghita của anh.

Anh mặc áo somi trắng, cà vạt đen, tóc được sấy thành kiểu trào lưu nhất bây giờ, hoa đồ quyền màu đen bên cổ áo tản ra hơi thở hắc ám xinh đẹp.

Chỉ là đồng phục học viện thương mại EDUN đơn giản nhưng khi anh mặc lên lại toát ra khí chất đặc biệt.

“Đứng ngây ra đấy làm sao? Trễ giờ cô chịu trách nhiệm à?”

Hứa Thiên Hạo để tay trên vô lăng, nhìn đồng hồ trên tay, không kiên nhẫn thúc giục cô.

Lập tức kéo Lục Mẫn Huyền từ trong vè đẹp của anh ra.

“Chúng ta đi cùng nhau à?” Cô kéo cửa ghế phụ ra ngồi vào.

“Tài xế không ở đây, nếu cô muốn đi bộ thì tôi cũng không để ý đâu.”

“...” Lục Mẫn Huyền không nói gì nhìn anh một cái.

Cô quyết định giữ im lặng.

Không nói chuyện với tên này nữa.

“Ở trường học không được phép nói cô quen tôi.” Bỗng nhiên Hứa Thiên Hạo chủ động lên tiếng, phá tan sự trầm mặc.

“...” Lục Mẫn Huyền lặng lẽ nhìn anh.

Nói thật thì cô căn bản cũng không nghĩ ở trường học sẽ chào hỏi anh gì đó, còn ước gì có thể tránh anh thật xa.

“Không được phép nói chuyện với tôi.”

“Không được nói với người khác cô ở nhà tôi.”

“Tránh xa tôi ra một chút, nghe thấy chưa?”

“Gặp cũng coi như không gặp, dù sao làm người lạ là được, phải không?” Lục Mẫn Huyền không nhin được ngất lời anh.

Thật là.

Nói đi nói lại đều chỉ có một ý, rõ ràng chỉ cần nói một câu là được rồi.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, tên này đúng là càng ngày càng bá đạo!

Nghe lời cô nói, Hứa Thiên Hạo cũng không phản bác, chỉ quay đầu ý vị thâm trường nhìn cô một cái.

Nghe có vẻ...

Cô nhóc này hình như hoàn toàn không muốn có quan hệ gì với mình.

Như vậy là tốt nhất.

Đến bãi đỗ xe của trường học, Hứa Thiên Hạo đóng cửa xuống xe, từ ghế sau lấy cặp sách và đàn ghita ra, quay đầu nhắc nhở cô một câu.

“Ước định bắt đầu có hiệu lực từ bây giờ, tôi ra ngoài trước, cô đứng đây đếm đến 60 rồi đi ra. Nghe rõ chưa?”

“Được rồi, anh mau đi đi.” Lục Mẫn Huyền lờm một cái rồi xoay người, hoàn toàn không muốn để ý đến anh.

Tên kiêu ngạo này, anh cho rằng ai cũng thích vây quanh mình sao?

Sự thật chứng minh.

Hứa Thiên Hạo có vốn đề kiêu ngạo.

Năm nay anh mới mười bảy tuổi đã là ca sĩ xuất bản được vài cuốn album và có lượng fan hâm mộ đông đảo.

Hoàn cảnh gia đình lại giàu có, cộng thêm khuôn mặt đẹp trai đến vô đối, cao một mét tám bảy, khí chất trời sinh đã hơn người khác một bậc.

Khiến anh dù đi đến đâu cũng như tinh cầu nhỏ toả sáng mãnh liệt.

Hấp dẫn không ít thiếu thân lao đầu vào lừa theo đuổi anh.

Lục Mẫn Huyền trước đây cũng là vệt hào quang theo đuổi như vậy.

Một phút sau cô đi ra, đứng ở cửa bãi đỗ xe nhìn theo bóng lưng đẹp trai từ xa.

Xung quanh anh không ít cô gái lấy điện thoại ra, chỉ vì muốn chụp được một bức ảnh của anh.

Khẩu trang đen che đi nửa khuôn mặt tinh tế yêu nghiệt của anh nhưng vẫn có sức mạnh khiến người khác điên cuồng như cũ.

“...” Lục Mẫn Huyền kéo chặt dây đeo cặp trên vai, lặng lẽ lắc đầu: “Chỉ tiếc là, ánh hào quang thần tượng của anh trong lòng tôi đã tan vỡ rồi.”

Sau khi vào học viện, không ít ánh mắt đều dừng trên người cô.

Thứ nhất là vì cô không mặc đồng phục trường, vừa nhìn là biết học sinh mới chuyển tới.

Thứ hai là vì khuôn mặt cô gái này quá mức xinh đẹp.

Đặc biệt là đôi mắt kia, trong sự thanh thuần lại xuất hiện một chút quyến rũ tự nhiên mà thành, giống như biết câu hồn khiến người khác nhìn một lần thì khó mà quên.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Anh tiểu đậu and búp bê khủng long

Đôi mắt này.

Được di truyền gen của mẹ.

Lần đầu tiên Lục Mẫn Huyền ra ngoài một mình, thực ra vẫn có phần căng thẳng, cô cố gắng bỏ qua những ánh mắt tò mò xa lạ đó, dựa theo bảng chỉ dẫn tìm được nơi báo danh nhập học.

“Hey, cô gái nhỏ, em là học sinh mới à?”

Sau lưng truyền tới một giọng nói hoạt bát.

Một nam sinh đáng yêu mặc quần áo hoạt hình, trên cổ đeo con rối khủng long bỗng nhiên nhảy ra.

Tóc anh ấy màu trắng, trước trán còn có một dím tóc mái màu hồng, vàng đan xen.

“A?” Lục Mẫn Huyền giật mình, xác định là một nam sinh, cô mới giật đầu: “Đúng thế.”

“Ồ! Anh là người dẫn đường trong trường học này, em muốn đi đâu, anh có thể đưa em đi.”

Cậu nam sinh diện mạo còn đẹp hơn cả con gái nói xong, sau đó hoạt bát nháy mắt trái một cái, phóng điện về phía cô.

Thực ra căn bản không phải.

Thực ra Đậu Dã Tầm vừa mới ngủ dậy, trong ký túc lại cất nước cho nên cậu ấy mới phải ra ngoài tìm nơi rửa mặt.

Vừa định về ký túc ngủ tiếp bỗng thấy một cô gái nhỏ xinh đẹp mờ mịt tìm đường.

Lúc này không lên thì đúng là có chút có lỗi với lương tâm của trời đất.

Cách đó không xa còn đang để bàn chải, kem đánh răng và sữa rửa mặt của mình.

“Ừm, em muốn đến chỗ báo danh, như vậy mới có thể biết lớp và phòng học của em.”

Lục Mẫn Huyền nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói.

“Vậy à, đi thôi, anh đưa em đi.” Đậu Dã Tầm híp mắt.

Còn có thể biết cô học lớp nào, cậu ấy đúng là lanh trí mà.

“Đúng rồi, em tên gì?” Đậu Dã Tầm thân thiện hỏi.

“Lục Mẫn Huyền.”

“Ừm, tên hay. Anh là Đậu Dã Tầm.” Cậu nói xong thì nheo đôi mắt màu hổ phách lại, bổ sung một câu: “Em có thể gọi anh là Tiểu Đậu.”

“Vâng, anh Tiểu Đậu, nhưng vì sao anh lại mặc như này? Em thấy mọi người đều mặc đồng phục trường mà.”

“Ồ ồ, vấn đề này nói ra rất dài, khụ khụ.”

Cậu sẽ nói cho cô, đây thực ra là đồ ngủ sao?

Đậu Dã Tầm nói xong, lấy khung long nhò nhìn có vẻ rất ngu ngốc trên cổ xuống, muốn tìm một nơi để nhét vào.

Cuối cùng phát hiện không có nơi nào để giấu.

“Ừm, lần đầu gặp mặt anh cũng không có gì để tặng em. Nào! Anh tặng con búp bê khung long này cho em.”

Tác giả nhỏ vào: Cũng quá tùy ý đi!

“Ặc, khung long này nhìn có vẻ rất quan trọng với anh, hơn nữa đáng yêu như vậy mà tặng em, không hay lắm đâu?”

Lục Mẫn Huyền cảm thấy anh đưa mình đến nơi báo danh đã là rất thân thiết rồi, anh lại còn tặng món quà quý giá đeo trên cổ xuống cho cô!

Quả khiến cô nhận lấy thì ngại mà.

Qua một hồi đùn đẩy, cuối cùng Lục Mẫn Huyền vẫn nhận món quà đặc biệt này.

“Được rồi, đây là nơi báo danh, em vào tìm giáo viên là được rồi.”

“Cảm ơn anh Tiểu Đậu.”

Lục Mẫn Huyền đi vào thấy giáo viên đang uống trà.

“Chào cô, em đến báo danh ạ.”

“Ừm. Có thư giới thiệu không?” Giáo viên cũng không thèm nâng mí mắt lên.

Muốn vào trường cấp ba thương mại EDUN không hề dễ, người ở đây đều là không phú thì quý.

Đến giáo viên cũng đã gặp không ít người có bối cảnh, cũng không cảm thấy kinh ngạc.

“Có ạ.”

Lục Mẫn Huyền lấy thư giới thiệu chú Hứa đưa cô từ trong túi ra, lễ phép đưa bằng hai tay cho cô giáo.

Giáo viên kia vừa thấy con dấu chủ tịch xí nghiệp SOEH ở phía góc phải tờ giấy trắng.

Liền bị dọa suýt thì sắc nước trà vừa uống.

“Khụ khụ! Bạn, bạn học Lục phải không? Em ngồi đi, cô sẽ bố trí cho em ngay! Nào, uống trà đi!”

Thái độ của giáo viên bỗng thay đổi trở nên vô cùng cung kính, còn đưa tách trà cho cô khiến Lục Mẫn Huyền có chút mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chú ý! Em gái đáng yêu này đã được tớ nhắm rồi

“Trời ơi, bạn học Lục em mới mười lăm tuổi à...” Giáo viên nhìn tư liệu rồi giật mình nói.

“Vâng.”

“Mười lăm tuổi đã học cấp ba rồi, lợi hại lợi hại! Đợi đã, lại còn yêu cầu sắp xếp vào lớp 11_3 sao?”

Giáo viên hoàn toàn bị dọa đến kinh ngạc, bà còn cho rằng cô sẽ bắt đầu học từ lớp mười, trực tiếp nhảy thẳng lên lớp mười một liệu có tiếp thu được không?

Sau khi rời khỏi ghế làm việc, giáo viên lật tìm một chút: “Đây là huy hiệu trường còn đây là sách giáo khoa, cần cô giúp em cho vào túi không?”

“Không cần đâu ạ, cảm ơn cô, em ôm đi là được rồi.”

Lục Mẫn Huyền lễ phép nói, ôm chồng sách giáo khoa rời khỏi văn phòng.

“Woa, nhiều sách vậy, nào để anh cầm giúp em!”

Đậu Dã Tầm đã chờ ở cửa từ lâu, thấy cô ra lập tức ôm lấy chồng sách từ tay cô.

“Đội đã, em lấy sách giáo khoa lớp mười một sao?!” Đậu Dã Tầm ngạc nhiên một lát, đôi mắt màu hổ phách trừng lớn: “Vậy chẳng phải học cùng khối với anh rồi sao?”

“Ừm? Anh Tiểu Đậu cũng lớp mười một sao?”

“Đúng thế, hơn nữa... lớp 11_3, đây không phải cùng lớp anh sao!” Đậu Dã Tầm nói xong thì cảm động suýt khóc.

Ông trời ơi, ông đối xử với con thật tốt, em gái mềm mại lại xinh đẹp như thế, con nhất định phải theo đuổi được cô ấy!

Đều nói gần quan được ban lộc mà, cậu ấy nhất định sẽ có hy vọng!

“Anh sẽ đưa em tới thẳng lớp học!” Cậu phấn chấn nói.

Hoàn toàn đã quên mất bàn chải và chậu rửa mặt của mình.

“Vậy phiền anh Tiểu Đậu rồi~”

Khi Lục Mẫn Huyền cười lên, đôi mắt như vàng trắng non nheo lại, cái đầu cũng hơi nghiêng đi một chút.

Tìm Đậu Dã Tầm sắp bị cô làm mềm đi rồi!

“A...” Đôi mắt cậu trở thành hình quả đào trái tim, đưa tay lên ôm ngực: “Làm sao đây, trái tim sắp nhảy ra ngoài rồi!”

Trên đường đi.

Không ít người đều nhìn chăm chăm hai người.

“Woa, kute...”

“Em gái nhỏ đáng yêu quá, Tiểu Đậu cậu có bạn gái xinh đẹp như này từ bao giờ thế?”

Một anh chàng đẹp trai đang chơi bóng rổ chạy lại đây, trên đầu đội khăn trùm đầu màu đỏ in hoa, ngũ quan rất có khí khái hào hùng, cho nên nhìn người anh ấy rất có tinh thần.

Vóc dáng này...

Lục Mẫn Huyền liếc mắt nhìn, không thể không giơ ngón cái tán thưởng trong lòng.

“Cậu tránh ra đi, Huyền không phải bạn gái tớ, cô ấy là học sinh chuyển trường hôm nay mới tới.”

Đậu Dã Tầm nói xong, dùng tay che miệng, đến gần tai cậu bạn kia: “Nói cho cậu một bí mật, cô ấy chuyển đến lớp chúng ta đấy.”

Cậu bạn nam chơi bóng rổ kia nghe xong, hai mắt lập tức phát sáng: “Thật sao?”

“Đương nhiên! Tớ cảnh cáo cậu nhé Sâm Mẩu Thất Lãng! Em gái đáng yêu này tớ nhìn trúng rồi, cậu không được có ý đồ với cô ấy đâu đấy!”

“Vậy sao!” Sliver Thất Lãng nheo mắt nhìn, khuôn mặt rạng rỡ mang theo vẻ kiêu kỳ sắc bén không đỡ được.

“Vậy cũng phải dựa vào bản lĩnh nữa.”

“...” Thăng nhóc này, biết trước thì đã không nói cho cậu rồi.

Bây giờ đối thủ cạnh tranh lại nhiều thêm một người.

Đậu Dã Tầm buồn bực nghĩ.

“Không nói với cậu nữa, chúng tớ về lớp học đây.” Đậu Dã Tầm nói xong tiếp tục dẫn đường cho Lục Mẫn Huyền.

“Người vừa nãy là bạn anh sao?” Lục Mẫn Huyền tò mò hỏi.

“Đúng thế! Em đừng thấy cậu ấy đẹp trai, thực ra con người cậu ấy à, chắc chắn, không được. Sau này cậu ấy muốn bắt nạt em thì em phải tránh cậu ấy xa một chút!”

Đậu Dã Tầm nói xong lập tức có cảm giác giấu đầu lòi đuôi.

Sâm Mẩu Thất Lãng ở phía sau đi churua xa nghe thấy thì cười, từ chối cho ý kiến, lật tay một cái nhẹ nhàng liền ném bóng vào rổ.

Làm ơn...

So với mình thì tâm tư làm chuyện xấu của tên kia đã viết đầy lên mặt kia.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Căn cứ địa của hotboy

“Bộp bộp bộp! Trịnh trọng tuyên bố, lớp chúng ta có một bạn nữ cực kỳ xinh đẹp chuyển tới!”

Cô còn chưa vào lớp, Đậu Dã Tầm đã chạy vào trước sau đó tuyên bố.

“Có bạn nữ xinh đẹp sao?”

“Ở đâu ở đâu?” Các bạn nam bạn nữ trong lớp nhao nhao ngẩng đầu hỏi.

Lục Mẫn Huyền bị họ nhìn đến ngại ngùng, gương mặt phấp hờn.

Cô mặc chân váy màu vàng nhạt, phía trên là áo cộc tay màu đen hở vai, chân đi đôi giày thể thao Converse, cách ăn mặc cũng xem như tương đối model.

Tóc dài tới eo hơi xoăn, màu mắt đen nhánh vô cùng xinh đẹp hết như đôi mắt cô.

Làn da trắng nõn cùng đôi môi đỏ thắm, diện mạo của cô rất quyến rũ nhưng bất ngờ lại khiến người khác cảm nhận được khí chất tinh khiết.

“Woa, thật sự rất xinh đẹp!”

“Đúng thế, dù rất gầy nhưng mặc quần áo lại rất đẹp!”

“Hơn nữa túi da sau lưng cô ấy là của LV đấy!” Có bạn nữ tinh mắt nhận ra hãng hiệu túi xách của cô.

Lục Mẫn Huyền không nghiên cứu về những điều này, thấy mọi người đều chú ý đến mình như vậy thì hơi căng thẳng nắm chặt dây túi, lịch sự khom người cúi chào mọi người.

“Chào mọi người, tớ là Lục Mẫn Huyền, bắt đầu từ hôm nay chính là bạn học của mọi người, mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn!”

Khi cô nói, Đậu Dã Tầm luôn dùng ánh mắt cưng chiều nhìn cô.

Vì mình là người đưa cô vào nên có một cảm giác tự hào không tên...

“Woa, rất có cảm giác được giáo dục tốt nha, cô gái xinh đẹp ngồi cùng tớ nè!”

“Tớ tớ tớ! Tớ muốn làm bạn với cậu!” Các bạn nam lần lượt kích động giơ tay lên.

Các bạn nữ thấy vậy ít nhiều cũng có chút không vui.

“Làm gì vậy, con nhóc này cũng chỉ thế thôi mà! Đáng vẻ nhiều lắm cũng chỉ hơn chúng ta một chút chút thôi!”

“Đúng thế, hơn nữa nhìn bé thế kia, có vẻ còn chưa tốt nghiệp tiểu học ấy. Chắc chắn là đi cửa sau vào, tớ sẽ đợi xem sau này cô ta làm ra trò mèo gì!”

“Được rồi, mọi người đừng ồn ào nữa!” Đậu Dã Tầm nghe vậy, giọng nói có phần không vui.

“Huyền, em ngồi với anh đi.” Đậu Dã Tầm dẫn cô đến vị trí bên cạnh mình.

“Được ạ.” Lục Mẫn Huyền vừa mới ngồi xuống chưa lâu liền có một bạn nữ cố ý khi đi qua bàn cô đụng đổ chồng sách cô vừa mới xếp xong.

“A... Xin lỗi nhé, tớ không cố ý đâu!” Bạn nữ đó nói rất khoa trương nhưng lại không ngồi xuống giúp cô nhặt.

Lục Mẫn Huyền căn bản không nghĩ nhiều như vậy, sách rơi thì có thể nhặt: “Không sao.”

“Ặc.” Bạn nữ đó nhất thời giật mình.

Làm cái gì vậy!

Sao lại không tức giận?

Lúc này ở hành lang vang lên tiếng la hét.

Rất nhanh tiếng hét liền lan ra tới cửa sau.

“Đẹp trai quá!”

“Hotboy Hứa và nam thần LK trở về rồi! Họ đều thật cao nha, thật đẹp trai...” Các bạn nữ si mê ôm mặt, hai mắt phát sáng nhìn theo họ.

Lục Mẫn Huyền không nhìn được quay đầu nhìn.

Chỉ thấy một bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở cửa sau lớp học.

Hứa Thiên Hạo vẫn mặc giống sáng nay, không đeo khẩu trang, không biết lấy từ đâu ra một chiếc mũ thời thượng đội trên đầu, nhìn có vẻ càng thêm yêu nghiệt lãnh khốc.

Lần này, anh đứng cạnh một chàng trai anh tuấn.

Hai chàng trai anh tuấn sóng vai đứng cạnh nhau đánh vào thị giác cực kỳ mạnh.

LK cũng mặc đồng phục cấp ba tự may, chỉ là cúc áo rất không ngăn nắp, cà vạt cũng lỏng lẻo, anh ấy đeo một chiếc kính râm Âu Mỹ, khi cười độ cong đôi môi rất lạnh lùng.

Mặc dù không phải vẻ đẹp lạnh lùng áp đảo nhân gian như Hứa Thiên Hạo nhưng cũng có phong cách riêng của mình, cũng coi là có chút đẹp trai của đại soái ca.

“Hai người họ cũng học lớp chúng ta sao?”

Lục Mẫn Huyền thu hồi ánh mắt, kính ngạc hỏi Đậu Dã Tầm đang dựa vào tường chơi điện thoại.

Nếu như là vậy.

Thì 11_3 cũng quá lợi hại rồi!

Anh Tiểu Đậu cũng rất đẹp rồi, lại thêm anh trai bóng rổ đó nữa!

Lớp này quả là căn cứ địa của hotboy!

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tu la địa ngục phiên bản yêu nghiệt

“Đúng thế, lẽ nào Huyền cũng là fan hâm mộ của họ?”

Đậu Dã Tầm ngược mắt nhìn họ, trong giọng nói mang theo vẻ địch ý.

“Không... em chỉ có chút tò mò thôi, người đeo kính râm, kia là ai vậy?”

Lục Mẫn Huyền nghe những bạn nữ kia vẫn luôn hét gì mà ‘hotboy Thiên Hạo’, ‘nam thần LK’.

Xem ra, sức ảnh hưởng của hai người ở trường học không phải lớn bình thường.

“Cậu ấy là LK! Là một cái tên rất kỳ lạ rất dễ nhớ! Huyền vì sao lại để ý cậu ấy vậy? Đừng nói với anh cậu ấy là kiểu Huyền thích nhé!”

“Không phải không phải! Em chỉ thấy anh ấy hát rất hay thôi. Lần trước khi Hứa Thiên Hạo ra album, em có nhìn thấy tên anh ấy, được biết anh ấy cũng tham gia.”

“...”

Đậu Dã Tầm nheo đôi mắt màu hồi phách lại.

“Nghe album của họ rồi còn nói không phải fan hâm mộ của họ...”

Lục Mẫn Huyền bị vạch trần thì đỏ mặt, lập tức le lưỡi: “Xin lỗi anh...”

Quả nhiên.

Có những chuyện không thể giấu được mà.

“Aa hotboy Thiên Hạo, cho chúng em xin chữ ký đi! Em cũng muốn!”

Rất nhiều người vây quanh Hứa Thiên Hạo, trong lúc nhất thời họ không thể vào được lớp học.

Lông mày đẹp mắt của Hứa Thiên Hạo nhíu lại, mặc dù không cố ý nhưng vẫn tản ra hơi thở rất tối tăm.

Khiến những bạn nữ kia bị dọa đến điên cuồng nuốt nước bọt, sợ hãi lùi lại một bước.

“...” Lục Mẫn Huyền cũng bị khí thế của anh làm cho hoảng sợ.

Có nhầm không vậy?

Hứa Thiên Hạo ở trường học lại lấy hình tượng đen tối như vậy đối diện với mọi người!

Quả là giống Tu La từ Địa ngục đi ra!

Vẫn là kiểu rất yêu nghiệt!

“Mọi người nhường đường một chút, nếu còn như vậy thì tôi và Thiên Hạo chỉ có đường chạy thôi, mọi người không hy vọng thấy chúng tôi chuyển lớp chứ, đúng không?”

LK hơi cong môi, giang tay ra, nhẹ nhàng nói.

Trong lòng các bạn học đang sợ hãi bị nụ cười như gió xuân của anh ấy làm dịu đi, nghe lời nhường ra một con đường.

Hứa Thiên Hạo một tay dứt túi quần, chân dài sải bước.

LK đi phía sau, nhìn bóng lưng tuấn kiệt của anh thì bất đắc dĩ lắc đầu.

Tên này đúng thật là vẫn quái gờ như trước đây.

Anh ta là một người, nguyện ý bị mọi người ghét, cũng không muốn phí thời gian giao tiếp.

“Còn như vậy một thời gian dài nữa, sợ là sẽ mất fan đó...”

Hứa Thiên Hạo ngoảnh mặt làm như lời anh ấy nói, duy trì vẻ mặt lạnh lùng đi về chỗ ngồi của mình.

Giây tiếp theo anh đột nhiên giật mình, vẻ mặt cũng có chút thay đổi.

Lục Mẫn Huyền chạm phải ánh mắt của anh, hai người bình tĩnh nhìn nhau.

Sao cô lại ở đây...

Một cô bé mười lăm tuổi như cô, rót cuộc trà trộn vào 11_3 kiểu gì!

‘Hứa Kinh, ba thật có bản lĩnh.’

Lục Mẫn Huyền không biết anh đang nghĩ gì, chỉ là bị ánh mắt anh nhìn chằm chằm khiến cô căng thẳng, không khỏi siết chặt làn váy.

Cô vẫn ghi nhớ lời tên này nói, cho dù gặp nhau ở trường cũng giả vờ như không quen anh.

Quả nhiên...

Sau khi đẩy mắt Hứa Thiên Hạo lướt qua một tia dao động thì lạnh lùng thu lại tầm mắt.

Anh ngồi cùng bàn với LK, chỗ ngồi chỉ cách cô một lối đi nhỏ, trên bàn để đầy sách giáo khoa lộn xộn, góc bàn còn treo ghita.

“Hôm nay cậu ngồi ngoài đi.”

Hứa Thiên Hạo không muốn ở Lục Mẫn Huyền quá gần.

“Sao cơ?” LK ngạc nhiên.

Hứa Thiên Hạo đã ngồi phịch vào chỗ, tùy ý lật một cuốn sách trên bàn, bên trong rơi ra mấy phong thư màu hồng.

Hôm nay Thiên Hạo có chút kỳ lạ nha...

Sau khi LK ngồi xuống, nhìn anh với thâm ý khác rồi quay đầu sang nhìn Lục Mẫn Huyền ngồi bên cạnh.

Lục Mẫn Huyền vừa nãy luôn nhìn hai người, bây giờ anh ấy vừa quay đầu thì cô lập tức căng thẳng di chuyển ánh mắt.

Đôi mắt ẩn sau cặp kính râm của LK nheo lại trong phút chốc.

Vì sao phải trốn?

Còn nữa, cậu sao không nhớ lớp 11_3 lại có cô gái xinh đến vậy.

Học sinh mới sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cách bọn họ xa một chút

“Huyền, em đang căng thẳng cái gì thế?” Đậu Dã Tâm yên lặng nhìn chăm chú tất cả.

Thu hết phản ứng của cô vào mắt.

“Hả? Em có sao?” Lục Mẫn Huyền mờ mịt chớp mắt.

Khi này cô chỉ là không muốn bị bọn họ phát hiện quan hệ của mình và Hứa Thiên Hạo, cho nên mới căng thẳng như vậy thôi.

“Thật sao?” Đậu Dã Tâm đầy lòng thù địch nhìn về phía kia một cái.

“Anh Tiểu Đậu thật kỳ lạ, vì sao luôn dùng loại ánh mắt này nhìn bọn họ thế?” Cuối cùng Lục Mẫn Huyền cũng phát hiện điều không đúng.

“Không có gì, quan hệ của bọn anh với bọn họ vẫn không tốt lắm. Tất cả mọi người của cấp ba thương mại EDUN đều biết.”

Đậu Dã Tâm hồ hững ôm gáy.

“Vì sao thế?” Lục Mẫn Huyền thoáng sửng sốt.

Cô còn cho rằng bọn họ cùng một cấp, còn đều đẹp trai, có lẽ quan hệ rất tốt mới đúng.

“Tên kia ở trường học rất kiêu căng, đừng thấy cậu ta chơi nhạc rất đẹp trai, rất được nữ sinh tung hô, thật ra chẳng có bao nhiêu bạn bè. Chỉ có LK chịu đi cùng với cậu ta thôi.”

Cậu ta trong lời nói của Đậu Dã Tâm, có lẽ là chỉ Hứa Thiên Hạo.

“Kiêu căng sao...” Lục Mẫn Huyền có chút đăm chiêu gật đầu.

Thật sự có một chút.

“Hon nữa, từ sau khi xảy ra chuyện kia, các đàn anh trong trường cũng không muốn gặp cậu ta lắm.”

Đậu Dã Tầm nói xong, vỗ vỗ bả vai cô.

“Cho nên ấy, lần này anh vô cùng chân thành đề nghị, Huyền cách xa bọn họ một chút. Fangirl của bọn họ cũng rất kinh khủng, lần trước có một nữ sinh chỉ nói nhiều với Hứa Thiên Hạo hai câu thôi, kết quả ngày hôm sau đã mất tích, một tuần sau đến trường lần nữa đã bị ép thôi học luôn.”

“Khùng khiếp thế sao!” Lục Mẫn Huyền giật mình tròn to hai mắt.

Hèn chi Hứa Thiên Hạo không cho cô nói quen anh.

Là sợ cô bị fan đánh chết sao?

Cái này có thể xem như một cách bảo vệ trá hình.

“Thật đáng sợ! Vậy vì sao các đàn anh trong trường cũng không thích anh ấy thế? Chuyện anh nói kia là gì vậy?”

Lòng hiếu kỳ của Lục Mẫn Huyền bị lôi lên.

“Cái này em đừng hỏi, xem như việc cá nhân trong giới chơi nhạc bọn anh thôi. Biết quá nhiều không tốt cho em.”

Về mặt Đậu Dã Tầm càng trở nên nghiêm túc hơn.

“Anh Tiểu Đậu cũng chơi nhạc ạ?” Sự chú ý của Lục Mẫn Huyền bị dời đi, con ngươi trong suốt phát sáng.

“Đúng vậy, trường chúng ta có ban nhạc cá nhân mà. Vì đã có một Hứa Thiên Hạo rồi, nên mọi người đều muốn trở thành cậu ta thứ hai, vẫn luôn cố gắng đuổi theo, có thể nói là vô cùng liều mạng.”

Đậu Dã Tầm nhìn dáng vẻ fangirl nhỏ của cô, cũng không nhịn được nở nụ cười, trở lại dáng vẻ thân thiết lúc trước.

“Hon nữa em đừng gọi anh là đàn anh nữa, cứ kêu thẳng Tiểu Đậu là được rồi.”

“Vâng!” Lục Mẫn Huyền cười khẽ.

Cảm thấy tính cách của Tiểu Đậu thật ấm áp đáng yêu...

Nhưng mà, nghe những lời này của anh ấy, trong lòng cô lại bắt đầu hơi thông cảm cho Hứa Thiên Hạo.

Rõ ràng nên là ngôi sao được mọi người vây quanh, không ngờ ở trường học lại bị cô lập.

Khó trách khi này anh chỉ cau mày mà mọi người đã sợ anh như thế...

“Thiên Hạo cậu xem, lớp chúng ta có một học sinh mới chuyển đến đó.” LK quan sát Lục Mẫn Huyền một lúc lâu, đẩy kính râm xuống dưới một chút, lấy khủy tay chọc Hứa Thiên Hạo.

“Từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng yêu đương lần nào! Đừng nói anh em không quan tâm đến cậu. Cậu nhìn nữ sinh này đi, khi này cô ấy nhìn thấy chúng ta đã đỏ mặt, 100% là fan của chúng ta. Minh cảm thấy cô ấy rất không tệ, cậu cảm thấy thế nào? Cần anh em ra tay tìm hiểu một chút giúp cậu không?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Mùi vị ngọt ngào của tình yêu

“Nhàm chán.” Hứa Thiên Hạo vẫn lướt Facebook mà không hề ngẩng đầu lên, hàng mi dài rủ xuống, hình xăm hoa Đỗ Quyên trên cái cổ như gổm sứt có vẻ mê hoặc lạ thường.

Không ít nữ sinh chảy nước miếng, lấy điện thoại ra chụp trộm anh.

“Cậu đừng như vậy chứ, nhìn em gái này đi! Thật sự không tệ đâu! Trên gương mặt căng bóng như trứng gà bóc, da trắng tự nhiên không tì vết đấy!”

LK đắm chìm trước gương mặt xinh đẹp của Lục Mẫn Huyền không có cách nào thoát ra được, không ngừng nắm lấy cánh tay anh mà lắc.

“Cậu có thể có chút tiền đồ được không?” Đừng làm như chưa từng thấy nữ sinh bao giờ vậy.

Hứa Thiên Hạo bị cậu ta lắc tới mất kiên nhẫn, lạnh lùng ngắt đầu nói.

Lúc này, tầm mắt anh lơ đãng nhìn lướt qua phía đối diện.

Lục Mẫn Huyền đang ngồi nói chuyện vui vẻ với nam sinh ngồi cùng bàn.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu xuống trên gò mặt tinh tế của cô, phủ thêm một tầng ánh sáng dịu cho đường nét trên gương mặt cô.

Lúc cô cười lộ lên, bên má sẽ hiện ra lúm đồng tiền mờ, còn có thể lộ ra cái răng khểnh, mái tóc dài được vén sau tai, lỗ tai trông nhỏ nhắn hơn người thường, lại chẳng khác nào tinh linh bất ngờ rơi xuống thế gian.

Hứa Thiên Hạo giật mình, đồng tử đen kịt tối tăm thoáng co lại.

Anh dường như bị nụ cười tươi rạng ngời của cô làm cho lóa mắt.

“Cậu xem! Ánh mắt cậu đã bán đứng nội tâm tội ác của cậu rồi! Có phải cậu nhìn thấy em ấy cười, tự nhiên thấy kích động, muốn dùng cách nào đó để phát tiết ra đúng không? Yên tâm đi, cậu tuyệt đối không cô đơn đâu!”

“Ánh mắt tôi vừa rồi làm sao?” Hứa Thiên Hạo không để ý tới những lời balabala vô nghĩa của cậu ta, im lặng nhìn cậu ta.

“Khát vọng. Loại khát vọng cấp bách không chịu nổi, muốn ôm gì đó vào trong lòng!”

LK cẩn thận nhớ lại và nghiêm túc trả lời.

Hứa Thiên Hạo im lặng hai giây: “Tha lỗi cho tôi nói thẳng. .... Cậu tới giờ uống thuốc rồi.”

“Không! Cậu không thể làm tổn thương tôi như thế! Dù sao tôi cũng mặc kệ, Nguyệt lão đây chắc chắn sẽ nối dây tơ hồng này!”

LK đau lòng ôm lấy đáng về chí công vô tư, phong lưu phóng khoáng muốn nỏ tung của mình, nhin đau đura nữ thần nhỏ bé chất lượng cao cho Hứa Thiên Hạo đến tiến công chiếm đóng.

“Cậu dám làm chuyện này thì chúng ta cắt đứt quan hệ...”

“Này! Tớ làm vậy là vì ai chứ?”

LK có cảm giác tuyệt vọng vì bị tổn thương: “Cậu cho rằng trong thế giới của cậu còn có bạn sao? Nhưng nói qua thì phải nói lại, cắt đứt quan hệ là quan hệ nào thế? Tớ nói trước bản thân tớ không phải bạn đồng tính nhé.”

“.....” Hứa Thiên Hạo im lặng ném qua một ánh mắt như sắp giết người.

LK lập tức bịt miệng.

Thật là đáng sợ.

Ngay cả không khí xung quanh cũng sắp đóng băng rồi. ....

Được rồi, cậu ta quyết định lạnh lẽ thực hiện kế hoạch của mình.

Đợi đến ngày nào đó thành công, thằng nhóc Hứa Thiên Hạo này nếm được mùi vị ngọt ngào của tình yêu, nhất định sẽ quay lại cảm ơn cậu ta!

“Reng reng reng...” Tiếng chuông vào lớp vang lên.

Tất cả mọi người dừng nói chuyện phiếm, Lục Mẫn Huyền lập tức ngồi nghiêm túc. Chủ nhiệm lớp là một cô giáo xinh đẹp đi giày cao gót, ôm cuốn sách giáo khoa ngữ văn đi về phía phòng học.

Lúc này, một quả bóng rổ màu cam đập vào phòng học, phát ra tiếng động lớn.

Lục Mẫn Huyền không khỏi quay đầu nhìn lại.

Cô chỉ thấy nam sinh mình từng gặp trên sân thể dục lúc trước đang chạy theo quả bóng rổ, cậu ta nheo mắt cười rạng rỡ như ánh mặt trời: “Xin lỗi nhé, đã dọa tới mọi người rồi.”

Cậu ta nói xong vội vàng ôm lấy quả bóng rổ, ngồi xuống chỗ hàng cuối cùng, kéo chiếc khăn che trán in hoa đã ướt đầm mồ hôi xuống.

“Sliver Thất Lãng, lần sau cậu còn vào muộn nữa thì phạt cậu đi quét sân!” Cô giáo xinh đẹp đứng trên bục giảng, chống nạnh tức giận nói.

“Không có lần sau đâu ạ.” Gương mặt Sliver Thất Lãng cười rạng rỡ nói xong liền giơ tay kéo cổ áo thể thao ra và không ngừng quạt gió.

Mồ hôi từ cằm cậu ta chảy dọc theo đường cong của xương quai xanh, trượt về phía trong ngực với làn màu mật ong.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chấn động! Học sinh trung học 15 tuổi!

“Lần nào cậu cũng nói vậy hết!” Cô giáo xinh đẹp vẫn tức giận nói.

“Sliver Oba thật đẹp trai.....”

“Đúng vậy, đừng thấy cô giáo hung dữ như thế, thật ra cô cũng không nọ phạt cậu ta đâu.”

Các nữ sinh trong lớp vừa bàn tán vừa nhìn chăm chăm vào cơ ngực của cậu ta mà nuốt nước miếng, tim đập càng nhanh hơn.

“Được rồi, tất cả mọi người nhìn lên bục giảng, cô có chuyện muốn tuyên bố!”

Cô giáo xinh đẹp trẻ tuổi vỗ tay. Cô ấy có mái tóc đen dài, mặc đồng phục áo sơ mi trắng nên vị trí đặc biệt nào đó nổi lên vô cùng rõ ràng.

“Nghe nói hôm nay lớp 11/3 chúng ta có một người bạn học mới, tất cả mọi người đã chào hỏi bạn chưa?”

“Biết rồi!”

“Ồ? Tôi không biết đấy, lớp chúng ta có học sinh mới chuyển tới à?”

Tiếng nói chuyện trong lớp chia làm hai phái, không ít người nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng hình của bạn học mới.

“Vậy thì mời bạn học mới chủ động tự đứng dậy giới thiệu nào!”

Cô giáo xinh đẹp híp mắt cười nói.

Lục Mẫn Huyền đỏ mặt đứng lên trước mặt bao người.

Cô háng giọng nói: “Chào mọi người, tôi tên là Lục Mẫn Huyền, năm nay mười lăm tuổi, rất vui được gia nhập vào lớp 11/3, trở thành bạn cùng lớp với mọi người.”

“Hả? Tôi không nghe lầm đấy chứ? Mười lăm tuổi!”

“Cô ấy mới mười lăm tuổi!”

Không chỉ các học sinh giật mình, ngay cả LK với Sliver Thất Lãng cũng kinh ngạc nhìn về phía cô.

Mười năm tuổi đã lên lớp 11, đây là chuyện xưa nay chưa từng có trong học viện thương mại EDUN.”

“Không phải chứ? Huyền, không ngờ cậu ít tuổi như vậy à? Em gái họ tớ mười lăm tuổi mới vừa lên cấp hai thôi đấy!”

Đậu Dã Tầm kinh ngạc không thể tin nổi kêu lên.

“Ồ, thật à? Tôi không biết.....” Lục Mẫn Huyền ngẩn người.

Cô vẫn luôn sống ở thành phố trên núi, nơi ấy tồn tại như thế ngoại đảo nguyên nên cô không rõ chế độ giáo dục bên ngoài thế nào.

Trong đám người nhanh chóng xuất hiện tiếng chất vấn: “Nói đùa à? Cô ta nhỏ như thế, sao xứng học cùng cấp với tớ được?”

“Đúng vậy! Chúng ta đã trải qua cuộc thi kiểu ma quỷ với bao gian khổ mới có thể vào được trường trung học EDUN! Cô ta dựa vào đâu chứ?”

“Nhìn cách ăn mặc của cô ta thì chắc hoàn cảnh gia đình phải rất giàu có, nhưng dựa vào đó mà có thể công khai đi cửa sau à?”

“Chuyện này không công bằng với chúng ta! Chúng ta không cần làm bạn học với người như vậy!”

Tiếng phản đối liên tiếp vang lên, Hứa Thiên Hạo khoanh tay, trên gương mặt lạnh lùng lại diễn trai không hề có cảm xúc gì.

Anh không thấy ngạc nhiên khi có những tiếng nói đó.

Dù sao trong giây lát khi nhìn thấy cô nhóc này xuất hiện ở trong phòng học, anh cũng không có cách nào chấp nhận được.

Hứa Kinh muốn cố gắng để cô cùng lớp với anh, cũng không xem xét với điều kiện của cô, cho dù bị người khác cười nhạo cũng là hợp tình hợp lý.

Tiếng đòi đuổi học đã càng lúc càng nhiều, Lục Mẫn Huyền đứng tại chỗ một thân một mình không ai giúp đỡ, cô nhìn mọi người, gương mặt dần tái nhợt.

Cô không hiểu nổi.

Cô chỉ..... muốn làm bạn cùng mọi người thôi mà.

Nhưng...

“Người mười lăm tuổi nên về học trung học cơ sở đi!”

“Đứng ở chỗ này cũng không sợ người ta nhạo báng à!”

“Nếu tôi là cô ta, tôi đã sớm khóc chạy ra ngoài rồi.....”

Càng lúc càng có nhiều giọng nói chanh chua như thủy triều trào qua.

Lục Mẫn Huyền cúi đầu, có cảm giác như sau lưng bị kim châm vậy. Cô cắn môi không lộ cảm xúc, lặng lẽ siết chặt nắm tay.

Hứa Thiên Hạo hờ hững nhìn về phía cô, dường như muốn xem cô đối mặt với sự công kích của dư luận sẽ có phản ứng gì.

“Stop! Tất cả mọi người bớt tranh cãi đi, chúng ta hãy nghe xem bạn học Lục nói thế nào, được không?”

Trên mặt cô giáo xinh đẹp lộ vẻ lúng túng.

Thật ra cô ta biết Lục Mẫn Huyền là do Ủy viên hội đồng quản trị của doanh nghiệp SOEH đề cử vào, ở trong danh sách quan trọng không thể đắc tội.

Nhưng cô ta không thể bao che quá mức trong trường hợp này được, nếu không chắc chắn sẽ thành đồ thêm dầu vào lửa.

“Các bạn nói tôi không xứng đáng đứng ở chỗ này, vậy xin hỏi các bạn, tôi nên làm thế nào mới đủ tiêu chuẩn là học sinh trung học chứ?”

Lục Mẫn Huyền dường như đã bình tĩnh lại.

Cô ngẩng đầu, đồng dục, nói rõ ràng từng chữ, ánh mắt nhìn lướt qua từng gương mặt đang chất vấn mình trong phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cố ý gây khó dễ

“Huyền.....” Đậu Dã Tầm vốn tính đứng dậy, nói giúp cho cô vài câu thì cô lại đột nhiên thể hiện ra khí thế như vậy.

Cậu ta bỗng cảm thấy Huyền đã không cần mình giúp đỡ nữa.

... Đột nhiên khí phách vậy à...

LK có vẻ hứng thú nheo mắt lại.

Cô nhóc đúng là làm cho người khác bất ngờ đấy.

“Rất đơn giản.” Đại diện môn toán lập tức đứng dậy, nâng kính mắt cực dày.

“Tôi là một người vô cùng yêu thích học tập! Bình thường tôi xem thường nhất là những bạn học đi cửa sau. Nếu có thực lực thì không tính là gì, nhưng

nếu chỉ là đám con cháu nhà giàu cái gì cũng không biết, vậy rất xin lỗi, lớp 11/3 chúng tôi không chào đón!”

“Ừ.” Lục Mẫn Huyền gật đầu: “Cậu nói đi, tớ phải làm sao mới được chứ?”

Vào lúc này mà cô vẫn giữ được sự bình tĩnh, nói thật, các học sinh khác đều cảm thấy rất bất ngờ.

Dù sao trong mắt những người này, cô chẳng qua chỉ là đứa con nít mười lăm tuổi.

“Chỗ tôi có một đề toán, nếu cô có thể giải ra được thì cô có tư cách vào lớp 11. Nếu cô không thể giải ra, mời cô tự giác rời khỏi lớp 3!”

Đại diện môn toán lạnh lùng kiêu ngạo, hất cằm lên nói.

Cô ta hoàn toàn xứng đáng là học sinh giỏi, từng giành được rất nhiều giải thưởng Olympic. Sau khi cô ta đi lên bục giảng liền lưu loát viết đề lên bảng đen.

“Gi cơ? Đề bài khó như vậy á?” Đậu Dã Tầm không khỏi siết chặt nắm tay.

“Cô ấy làm vậy rõ ràng là bắt nạt người ta, loại đề này căn bản không phải là trình độ lớp 11!”

Ngay cả cậu ta cũng không giải ra được.

Đừng nói là Huyền, cậu ta tin chắc trong lớp học không có mấy người có thể làm được!

Sau khi bỏ phấn viết xuống, đại diện môn toán đẩy kính mắt, môi cong lên cười lạnh.

Đúng vậy.

Cô ta cố ý chọn một đề khó nhất trong sách đề thi Olympic, chính cô ta đã từng mất ba tháng mới giải được.

Cô ta tin chắc người tên là Lục Mẫn Huyền kia nhìn thấy xong, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận thua, cuốn gói rời khỏi lớp 3!

“Lý Tĩnh Khiết, cậu chắc chắn không phải cậu cố ý gây khó dễ sao? Đề khó như thế thì ai mà giải ra được!”

Cuối cùng, Đậu Dã Tầm không nhịn nổi nữa, đập bàn đứng dậy.

Trên mặt người tên là Lý Tĩnh Khiết kia đầy tàn nhang, đeo cái kính gọng đỏ rất nặng, bình thường ngoại trừ đọc sách ra thì cũng chỉ biết nịnh nọt thầy cô, điều kiện gia đình cũng tốt nhưng không ưa những người xinh đẹp.

“Tớ đâu có, đề bài này là căn bản cũng không khó mà? Nếu bạn học Lục không giải ra được thì ngoan ngoãn nhận thua là xong. Tớ có thể nói ra đáp án chính xác.”

Lý Tĩnh Khiết cười lạnh, giọng nói đầy vẻ ta đây hơn người.

“Cậu.....” Đậu Dã Tầm bình thường ghét nhất chính là loại người nham hiểm như thế.

Loại đề bài đó, nếu cô ta không lén tính toán mất mấy tháng thì cậu ta sẽ không phải là họ Đậu!

Cả lớp học im lặng đáng sợ, chỉ còn có tiếng nuốt nước bọt liên tục vang lên.

Nói thật thì người sáng suốt vừa nhìn cũng biết là đề bài này siêu khó.

Lý Tĩnh Khiết đúng là hơi quá đáng.....

Nhìn chung trong cả trường, sợ rằng chỉ có Hứa Thiên Hạo là thần thi luôn đứng đầu các cuộc thi mới có thể giải ra ngay tại chỗ.

Nhưng nhìn dáng vẻ Hứa Thiên Hạo khoanh tay, lạnh lùng hờ hững dựa lưng vào ghế, hoàn toàn không có ý định giải vây cho người mới.

“Tôi biết rồi.”

Trong phòng đột nhiên vang lên giọng nói bất đắc dĩ.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lục Mẫn Huyền đẩy ghế ra và đi lên bục giảng, bình tĩnh cầm nửa cục phấn do đại diện môn toán vứt trên mặt đất lên.

“Chỉ cần giải được đề này thì tôi có đủ tư cách đúng không?” Cô chỉ vào bảng đen hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Hoàn toàn có tư cách ở lại

... Loại giọng điệu hoàn toàn không có gì đáng lo ngại có ý gì?

Đại diện môn toán bỗng nhú mồm.

Đừng giả vờ tự tin như vậy chứ!

Cô ta không tin một con nhóc mười lăm tuổi có thể giải ra được đề bài khó như thế!

“Đúng vậy, nếu cô có thể giải được, chúng tôi sẽ thừa nhận cô có tư cách ở lại lớp 3! Nhưng điều này là không có khả năng!”

“Nếu làm được thì sao?” Đâu Dã Tầm lập tức phản bác: “Có mấy người nói chuyện không nên nói quá mạnh mẽ!”

Bây giờ, không hiểu sao cậu ta lại đặc biệt tin tưởng Huyền.

Ít nhất thái độ của người ta đúng mực còn lịch sự.

Không giống như cô ta, mượn cơ hội gây khó dễ còn chưa tính, còn bày ra vẻ mặt ngạo mạn như thế.

Có đạo lý nào lớn hơn người ta có hai tuổi thì bắt nạt cô gái mười lăm tuổi chứ!

“Không thể nào, cô mà giải được thì tôi livestream ăn phân!” Lý Tịnh Khiết cũng bị kích thích, đập bàn nói ra một câu ngao mạn độc.

“Phụt...” Cô giáo xinh đẹp đang uống nước, nghe thế liền trực tiếp phun ra luôn.

“Bạn Tịnh Khiết, văn minh, lễ nghi.....”

“Đúng vậy! Cậu đừng hứa những lời buồn nôn như thế chứ?”

“Ai muốn nhìn cậu ăn phân chứ!” Các học sinh ghét bỏ phi nhỏ.

“Không cần.” Lục Mẫn Huyền cũng lên tiếng, xoay người viết từng nét một trên bảng đen.

“Tôi không có hứng thú với livestream nặng mùi như vậy, chỉ cần mọi người thừa nhận sự tồn tại của tôi là được rồi!”

Nhìn quá trình cô trình bày rõ ràng suy nghĩ giải bài toán, tiếng bàn tán trong phòng học nhỏ dần, cuối cùng thì hoàn toàn im lặng, thậm chí có thể nghe được cả tiếng kim rơi trên mặt đất mất.

Các học sinh tròn tròn mắt nhìn cô như gặp quỷ, cũng nhìn phần bài giải phức tạp đã viết hết nửa bảng đen.

“Không, không thể nào.....” Lý Tịnh Khiết sợ tới mức ngồi bệt xuống ghế: “Sao cô có thể giải ra nhanh như thế được!”

Hơn nữa cách giải còn đơn giản hơn mình gấp hai lần!

Đây đúng là trình độ một cô bé mười lăm tuổi có thể làm được sao!

“Thật đáng sợ, tôi hoàn toàn không làm được. Sao cô ấy giải ra được vậy!” Các học sinh kích động châu đầu ghé tai.

“Không biết nữa, chắc cô ấy là học sinh giỏi thì sao? Chẳng lẽ cô ấy học nhảy lớp lên? Trình độ này cũng quá lợi hại đi.....”

Hứa Thiên Hạo nhìn dòng cuối cùng cô viết, cũng kinh ngạc bất ngờ như ong mỳ.

Xem ra cô thật sự rất giỏi.

Con gái của Lục Triết với Thiệu Nhã Nhã ..... đúng là không thể khinh thường.

“Tôi giải xong rồi.” Lục Mẫn Huyền bỏ lại viên phấn vào khay.

“Không thể nào!” Lý Tịnh Khiết kích động xông thẳng tới, lục lọi trên người cô.

“Sao cô giải ra được, tôi phải mất 3 tháng! Nhất định là cô giấu đáp án ở đâu đó trên người! Mau, mau giao ra đây!”

Lục Mẫn Huyền bị cô ta lục người làm cho không thoải mái, liên tục lùi về sau: “Cô đang nói gì vậy? Tôi không giấu đáp án.”

“Đủ rồi.”

Trong lớp đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lùng, tất cả mọi người yên lặng.

Lý Tịnh Khiết cũng ngẩn người, chờ dần buông tay ra.

Hứa Thiên Hạo lạnh lùng liếc nhìn hai bóng người trên bục giảng.

“Một vừa hai phải thôi, đáp án của cô ta đúng rồi.”

Thần thi đã lên tiếng, đương nhiên có uy quyền nhất định.

Tất cả nữ sinh đều bắt đầu hét ầm lên, các nam sinh cũng bội phục nhìn về phía Lục Mẫn Huyền.

“Nói vậy, bạn Lục Mẫn Huyền hoàn toàn có tư cách ở lại lớp 3, không còn ai phản đối nữa chứ?”

Cô giáo xinh đẹp tuyên bố ở trước mặt mọi người, đánh xuống một búa quyết định cuối cùng.

“Đương nhiên là không ạ!” Đậu Dã Tầm là người đầu tiên phụ họa, đồng thời nhanh chóng xông lên bục giảng, kéo tay Lục Mẫn Huyền quay về.

Lục Mẫn Huyền gạt mình, mờ mịt liếc nhìn người kia rồi đi theo Đậu Dã Tầm chạy về chỗ ngồi.

Vừa rồi anh đã nói giúp cho cô à?

Không phải anh đã nói là giả vờ không biết đó sao?

Vì sao anh còn muốn để ý tới chuyện của mình?

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nam thần ép tường

Hứa Thiên Hạo đương nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt của cô, lạnh nhạt dời mắt đi.

Nếu không phải cô bị soát người trước mặt mọi người và cũng chẳng biết phản kháng thế nào.

Thì anh mới không thèm để ý mấy việc không đâu của cô.

Nhưng mà, như đã nói, cậu trai ngồi cùng bàn và cô có quan hệ thân mật hơi quá mức rồi nha....

Nhìn thoáng qua Đậu Dã Tầm luôn nắm chặt tay Lục Mẫn Huyền không buông, Hứa Thiên Hạo không khỏi khó chịu cau mày lại, ánh mắt có thêm vài phần khó chịu.

Sau khi tan học.

Lục Mẫn Huyền rất nhanh đã bị các bạn học vây quanh.

"Oa, em gái thật là giỏi!"

"Học sinh giỏi, chúng ta kết bạn đi!"

"Đi, lát nữa chúng ta cùng đi We!" Các bạn học nữ càng nhiệt tình hơn, trực tiếp kéo tay cô chạy ra khỏi phòng học.

Lục Mẫn Huyền ngẩn người nhìn đáng vẻ tươi cười của mọi người.

Cô chưa từng nghĩ tới, thoáng cái mà mình đã có nhiều bạn bè như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, ba mẹ đều bận rộn công việc, chỉ có búp bê làm bạn cùng cô.

Lần đầu tiên cô cảm nhận được, cảm giác cùng chơi với mọi người lại tốt đẹp như vậy....

"Này, bạn nữ đáng yêu phía trước ời, có thể đi chậm lại, chờ tôi một chút được không?"

Phía sau bỗng nhiên truyền tới một giọng nói ưu nhã như gió xuân ấm áp.

"A a a là nam thần LK!" Các nữ sinh quay đầu lại, toàn bộ mê mẩn bùng lấp mắt.

Hai mắt cũng biến thành hình trái tim.

LK hai tay dứt túi quần, xả lỏng cà-vạt, mang theo nụ cười không đang hoàng, sải chân dài bước về phía cô.

"Áy? Nữ sinh đáng yêu?" Lục Mẫn Huyền mờ mịt quay đầu lại.

Là đang chỉ mình hà?

Ngay trong lúc này, LK chạy tới trước mặt cô, đưa cánh tay bá đạo lướt qua đầu cô, "bụp" một tiếng chống lên bức tường sau lưng cô.

Lục Mẫn Huyền bị anh ta dồn ép chỉ có thể đứng dựa một bên, cơ thể bỗng chốc căng thẳng, khăn trang mở to hai mắt nhìn về phía cậu ta.

Tình huống gì đây?

Trai đẹp đều thích kiểu không nói một lời liền ép tường sao?

"Cái đó, xin hỏi, cậu tìm tôi có việc hả?" Cô cố gắng giữ bình tĩnh.

"Không có, chỉ muốn tới gần cậu một chút thôi."

LK tháo kính râm ra, cúi đầu cung chiều nhìn cô, khóe môi từ đầu đến cuối mang theo nụ cười như có như không.

Các nữ sinh bên cạnh đã sắp phát điên rồi! Kích động gào thét gần như muốn hôn mê rồi.

Trời ạ!

Nữ sinh có thể sống sót dưới động tác ép tường của nam thần LK, gần như không tồn tại!

Không tồn tại đâu!

Gò má Lục Mẫn Huyền cũng hơi đỏ lên một chút, ngại ngừng dòi tầm mắt.

Suốt mười lăm năm trong cuộc đời, cô chưa từng tiếp xúc với người nào đẹp trai như vậy, tháng này không biết đã là người thứ mấy rồi!

Thế nhưng rốt cuộc cậu ta muốn làm gì....

"Bạn học Lục Mẫn Huyền, mạo muội một chút, tôi muốn biết cậu đã có bạn trai chưa?" LK cố ý dùng giọng nói mê người hỏi.

Cậu ta tin tưởng, không có bất cứ một người phụ nữ nào có thể chống lại sự mê hoặc của nam sắc.

Quả nhiên.

Lục Mẫn Huyền cũng không ngoại lệ. Cô nuốt nước miếng, trái tim không tự chủ được đập nhanh hơn.

"Chưa, chưa có."

"Tốt quá rồi." LK nghe được câu trả lời hài lòng, cười đến hai mắt cũng híp lại thành hai đường kẻ.

"Vậy thì, có thể cho tôi cách liên lạc với cậu không?"

.....Phải có được phương thức liên lạc, thì mới chuyển được cho Hứa Thiên Hạo.

Tên ngoài lạnh trong nóng kia nhất định sẽ cảm kích mình.

"A a a..." Những nữ sinh bên cạnh liên tục cao giọng thét chói tai: "Đẹp trai quá! Mau cho cậu ấy đi, cho cậu ấy đi!"

.....ừ?

Đậu Dã Tầm vốn đã hẹn với Sliver Thất Lăng đến sân tập để chơi bóng rổ.

Nghe được động tĩnh lớn như thế từ hành lang truyền tới, không nhận được tò mò ghé đầu nhìn qua.

Chỉ thấy LK đang ép Huyền vào tường!!

"Cái gì! Tên kia dám nằng tay trên Huyền của tôi!"

Khuôn mặt đẹp trai đáng yêu của Đậu Dã Tầm nhất thời có chút bất mãn, một tay nhét quả bóng rổ vào trong lòng Sliver Thất Lãng, sải bước nhanh chóng đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Có phải là thích cậu ta không?

"Chờ chút, cậu muốn làm gì?" Sliver Thất Lãng vội vã túm cậu ta lại.

Thế nhưng chưa kịp kéo lại, Đậu Dã Tầm đã dùng hết tốc độ vọt tới.

Đẩy LK đang trên ghẹo con gái ra, đồng thời bảo vệ Lục Mẫn Huyền ở phía sau mình.

Toàn bộ quá trình đều lưu loát không gì sánh được, động tác như mây trôi nước chảy.

"A a a a..." Tiếng thét chói tai xung quanh càng thêm kịch liệt.

"Anh trai Đậu Dã cũng tới! Cậu ấy hình như rất bảo vệ học sinh mới chuyển trường. Rốt cuộc quan hệ của bọn họ là thế nào vậy?"

"Đúng rồi, chẳng lẽ anh trai Đậu Dã Tầm rốt cuộc cũng tìm được người mình muốn bảo vệ rồi sao?"

"LK, tôi cảnh cáo cậu, tránh xa Huyền một chút!" Đậu Dã Tầm giận giữ dùng giọng nói.

"Tiểu Đậu..." Lục Mẫn Huyền kinh ngạc nhìn bóng lưng đang đứng chắn trước mặt mình.

Nhớ lại câu lần trước cậu ta nói với mình, sau đó liên hệ với tình huống trước mắt này.

Nhưng thấy quan hệ của bọn họ thực sự không tốt lắm...

"Đậu Dã Tầm..."

LK sau khi bị đẩy ra, ôm lấy hai tay liếc mắt nhìn cậu ta, ý tứ sâu xa híp mắt lại.

"Cậu và cô ấy có quan hệ thế nào? Cậu lấy tư cách gì mà cảnh cáo tôi?"

Nếu như nhớ không lầm.

Lục Mẫn Huyền vừa nói, cô vẫn chưa có bạn trai.

"Cậu đừng hỏi nhiều như vậy, chỉ cần nhớ lời tôi là được rồi!"

Đậu Dã Tầm đã thay đổi hình ảnh đáng yêu thường thấy, lạnh lùng nói, nắm lấy cổ tay Lục Mẫn Huyền.

"Huyền, cậu đi theo tôi."

"Gi?"

Lục Mẫn Huyền ngẩn ra, mờ mịt đi theo cậu ta xuống cầu thang.

Cách đó không xa, Hứa Thiên Hạo đang nghiêng người dựa vào khung cửa sau phòng học, vừa lúc nhìn thấy một màn nắm tay rời đi này của họ.

Ánh mắt anh không khỏi lạnh đi.

"Thất bại! Việc không thành! Thế mà còn chưa xin được số em gái. Nhưng mà Thiên Hạo, cậu yên tâm, lần sau nhất định sẽ thành công."

Nguyệt lão LK về đến nơi, tiếc nuối vỗ vai anh nói.

"Chữa bệnh trước đi." Hứa Thiên Hạo nhún vai hất tay cậu ta ra, lạnh lùng ném ra bốn chữ.

Làm Nguyệt lão tích cực đến mức này, có phải diễn sâu quá rồi không?

Sau này nếu biết Lục Mẫn Huyền ở nhà anh, sợ rằng người này sẽ hối hận vì những việc hôm nay đã làm...

"Gì hả! Tôi đây là lo lắng cho hạnh phúc tương lai của cậu đấy! Cậu lại dùng lời nói độc ác như vậy công kích tôi! Là anh em, cậu không thấy cần rút lương tâm sao?"

LK vô cùng đau đớn.

"..." Hứa Thiên Hạo yên lặng liếc mắt nhìn cậu ta.

Cho nên là, anh nên cảm kích cậu ta sao?

Cảm ơn cậu ta "giúp đỡ" mình trên chóc con gái nhà người ta sao?

"Ây, bỏ đi bỏ đi, dù sao LK tôi cũng đã xông pha làm chuyện tốt như Lôi Phong chưa từng mong nhận được hồi báo. Cậu chờ tôi thành công đưa thiếu nữ xinh đẹp vào trong lòng cậu đi, đến lúc đó cậu nhất định sẽ cảm thấy may mắn vì có một người anh em thông minh cơ trí như tôi."

LK duyên dáng mở tay ra, nhắm mắt lại chìm đắm trong thế giới của mình.

Nhìn lại, Hứa Thiên Hạo đã trở về chỗ ngồi của mình.

LK: "..."

Trong hành lang.

Tia sáng chiếu xuyên qua cửa sổ thủy tinh.

Đậu Dã Tâm và Lục Mẫn Huyền đứng đối mặt nhau.

"Hi, cậu nói cho tôi biết, có phải cậu thích tên kia không?"

"Hả?"

Lục Mẫn Huyền sững sốt một chút, ngờ ngác nhìn cậu: "Tiểu Đậu, cậu đang nói gì đấy? Tôi và LK chẳng qua chỉ nói chuyện hai câu, sao lại thích cậu ta được?"

"Vậy vừa rồi..."

Lúc này đến phiên Đậu Dã Tâm giật mình.

Cậu còn tưởng rằng Huyền có tình cảm khác với LK.

"Vừa rồi tôi cũng rất nghi ngờ. Tôi đang đi trên đường, bỗng nhiên LK như từ trên trời rơi xuống vây tôi lại. Cậu ta còn hỏi tôi có bạn trai hay không. Trong đầu tôi bây giờ vẫn còn loạn lên đây này."

Lục Mẫn Huyền thẳng thắn nói ra cảm nhận của mình.

Không biết vì sao, cô luôn cảm thấy Tiểu Đậu là người rất đáng tin, cho nên cô mới

sẵn sàng nói ra tâm sự của mình cho cậu ta.

"Ừ.... ra là thế."

Đậu Dã Tâm ôm lấy hai tay, vẻ mặt ngưng trọng vuốt cằm, dáng vẻ như đang có điều suy nghĩ.

"Tôi hiểu rồi!" Cậu bỗng nhiên hiểu ra.

"Cậu hiểu cái gì?" Lục Mẫn Huyền hoang mang chớp chớp đôi mắt to.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ai cũng có thể quyến rũ

--Cậu hiểu rồi!

Nếu Huyền không có ý gì với cậu ta, vậy nhất định là tên LK kia không biết xấu hổ lấy nhan sắc dụ Huyền!

Buồn nôn, loại hành vi này thật sự là làm bậy quá rồi!

Ý vào bản thân vừa cao vừa đẹp trai là có thể không phân biệt nơi nào mà trêu ghẹo con gái nhà người ta sao?

"Tiểu Đậu?"

"À.... Không có gì." Đậu Dã Tầm lập tức hồi thần, nghiêm túc nắm vai cô.

"Nghe cho kỹ! Huyền, đừng trách anh trai đây không nhắc nhở cậu, xã hội bây giờ rất nguy hiểm!"

"???"

Trên đầu Lục Mẫn Huyền hiện lên ba dấu chấm hỏi.

"Cậu đừng có thấy mấy người nhìn vừa cao vừa đẹp trai, dáng vẻ mê hoặc người khác, thực ra nam sinh đều giống nhau cả, lúc xấu xa nổi lên cực kỳ biến thái, nhất là cái loại người có mưu đồ bất chính với cậu này!"

"Ách... biến thái, mưu đồ bất chính.... là chỉ LK sao?" Lục Mẫn Huyền cúi đầu suy nghĩ một chút, không hiểu nhìn cậu.

"Nhưng mà, Tiểu Đậu, cậu cũng là nam sinh mà...."

Đậu Dã Tầm bị cô nhắc nhở như thế, đột nhiên sùng sốt, mặt hơi đỏ lên, nhanh chóng rút tay về.

"Ai da, tôi, tôi, tôi không giống những người đó! Chúng ta là bạn tốt ngồi cùng bàn, không phải sao?"

Cậu gãi tóc, bấu môi nhìn về phía bên kia, lời lẽ nghiêm túc nói, giống như đang che giấu điều gì đó.

"Ừm, cảm ơn Tiểu Đậu nhắc nhở, Huyền sau này sẽ chú ý."

Lục Mẫn Huyền cảm thấy dáng vẻ này của cậu vô cùng đáng yêu, cũng không xoắn xuýt nhiều nữa, nghiêng đầu lộ ra một nụ cười tươi.

"Trái tim... lại muốn nhảy ra ngoài rồi!"

Thấy cô gái lộ ra nụ cười đáng yêu với mình, Đậu Dã Tầm quả thực cảm thấy dễ thương muốn chết rồi, không nhịn được lần thứ hai ôm lấy ngực.

Như đã nói qua.

Sở dĩ cậu nhắc nhở Lục Mẫn Huyền một phen, chủ yếu vẫn là vì tên LK kia, cậu ta ở trường học nổi tiếng là củ cải phong lưu.

Về ngoài nổi bật, kỹ thuật tán gái cũng có thể nói là hàng đầu.

Nhưng lại thay bạn gái như thay áo. Những người từng là bạn gái của cậu ta, tụ tập lại có thể thành lập được một đội bóng.

Cho nên cậu nhất định phải bảo vệ Huyền trong sáng! Không để cô bị loại phong lưu kia làm tổn thương!

Sau khi tan học, từng tốp năm tốp ba học sinh rời đi, trong phòng học chỉ còn lại có vài người.

Lúc Lục Mẫn Huyền cúi đầu thu dọn bàn học.

Thì Hứa Thiên Hạo khoác túi đi qua bên người cô.

"Cửa ra số hai bãi đỗ xe, tôi chỉ chờ cô mười phút."

Nói xong liền sai bước ra khỏi phòng học.

Lục Mẫn Huyền ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía bóng lưng cao to đẹp trai.

Vừa rồi bên cạnh mình không có ai, cho nên lời anh nói cũng không có ai nghe được.

Đeo túi xách chạy đến cửa ra số hai ở bãi đỗ xe, Hứa Thiên Hạo quả nhiên đỗ xe ở đó.

Thấy cô tới, trần xe thể thao màu lam từ từ mở ra.

"Lên xe." Anh cầm tay lái, mặt không đổi sắc nói.

"..." Lục Mẫn Huyền yên lặng đi tới.

"Xem ra hôm nay ở trường cô chơi rất vui."

Dọc theo đường đi, Lục Mẫn Huyền yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ xe, Hứa Thiên Hạo đột nhiên nói ra một câu như thế.

"Anh muốn nói gì?" Cô quay đầu lại nhìn về phía anh.

Cô luôn cảm thấy giọng nói của anh có chút kỳ lạ.

"Thế nào, cảm giác mình rất được chào đón?"

Hứa Thiên Hạo nắm tay lái, không chớp mắt nhìn về phía trước.

"Nữ sinh bình thường sẽ không tùy tiện nắm tay con trai. Quả nhiên phụ nữ bản chất tùy tiện đúng là không phải thế, ai cũng có thể quyến rũ được."

"Anh!"

Lục Mẫn Huyền tím chặt làn váy, lông mày nhíu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt cứng lại.

Lại còn nói mình tùy tiện!

Còn là bản chất tùy tiện!

"Anh có ý gì? Tôi thích nắm tay ai thì liên quan gì đến anh? Huống chi tôi với Đậu Dã Tầm còn là bạn bè!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tuổi còn nhỏ, không nên đua xe

"Bạn bè? Ha, cái thứ động cái là kéo tay nữ sinh cũng xứng được gọi là bạn sao? Tôi thấy cậu ta căn bản cũng chẳng phải loại đứng đắn gì."

"Hứa Thiên Hạo! Tôi không cho phép anh nói xấu Tiểu Đậu!"

Lục Mẫn Huyền nghe xong càng tức giận hơn, giọng nói không tự chủ được cất cao, gương mặt cũng bởi vì tức giận mà đỏ bừng.

"Là anh nói chúng ta ở trường phải làm như không quen biết, tôi kết bạn với ai, nắm tay ai thì liên quan gì đến anh? Sao anh phải nói chúng tôi như vậy?"

"Cô tưởng tôi quản chuyện của mấy người à?"

Hứa Thiên Hạo lạnh lùng liếc mắt nhìn cô qua gương chiếu hậu.

Tâm trạng anh nhất thời rất tệ, tốc độ kim đồng hồ xe cũng vô tình tăng lên.

Bạn bè? Chúng tôi?

Mấy kiểu xưng hô này thực sự quá buồn cười.

Dựa vào đâu mà cô cho rằng đến trường là có thể kết bạn chân thành? Cô cho là cô được chào đón lắm à?

"Chờ đã, anh đang đua xe đấy hả? Lái chậm một chút!"

Chạy một đoạn đường, Lục Mẫn Huyền rút cuộc cũng cảm giác được không đúng lắm, lớn tiếng kêu anh giảm tốc độ.

Anh lái quá nhanh, đây là đường phố đấy.

Hơn nữa ô tô hai bên đều chạy ngược lại, từng chiếc từng chiếc vụt qua, vô cùng liều lĩnh.

Cảnh vật cũng lùi lại rất nhanh, nhanh đến mức gần như chỉ nhìn được bóng.

"Chú ý! Chiếc xe đang chạy nhanh phía trước là của vị nào, anh đang đi ngược chiều, hơn nữa tốc độ vượt quá quy định! Chiếc Ferrari màu xanh biển số xe ZBX2589, dừng lại ngay!"

P phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng loa, một người mặc đồng phục cảnh sát giao thông đang lái xe mô-tô, giờ loa đuổi theo anh.

"Hứa Thiên Hạo, mau dừng lại, cảnh sát đến rồi!" Lục Mẫn Huyền hốt hoảng quay đầu lại nhìn thoáng qua.

"Cái gì?"

Hứa Thiên Hạo căn bản không ngờ trong khoảng thời gian này sẽ gặp phải cảnh sát giao thông.

P phía trước cũng xuất hiện hai chiếc mô-tô, cảnh sát giao thông liên hệ qua bộ đàm, ngăn chiếc xe Ferrari màu lam đang chạy ngược chiều.

"Shit." Hứa Thiên Hạo nhin không được thấp giọng oán một câu, vô xuồng tay lái đạp phanh lại.

Xe cộ đi qua cũng không nhin được thả chậm tốc độ, quay đầu nhìn họ.

Tất cả mọi người đều muốn nhìn một chút, xem chủ chiếc xe Ferrari công nghệ cao này là yêu nghiệt phương nào.

Mà lại có thể chạy xe nhanh như máy bay vậy.

Sao anh ta không lên trời luôn đi?

Khi thấy chủ nhân chiếc xe Ferrari lại là một cậu học sinh cấp ba nhỏ tuổi thì bọn họ lại càng được mở rộng tầm mắt, suýt nữa thì rớt cằm.

Cảnh sát giao thông thờ hồng học chạy tới, trong nháy mắt thấy bọn họ cũng ngây ngẩn cả người.

"Vừa rồi là hai người đua xe?"

Anh ta khó tin hỏi.

"Xin lỗi chú cảnh sát, chúng cháu không cố ý."

Lục Mẫn Huyền không biết nên nói gì, chỉ có thể chủ động nhận lỗi.

Là một công dân thì phải tuân thủ pháp luật, thái độ của cô khiến sắc mặt cảnh sát giao thông cũng hòa hoãn vài phần.

Thế nhưng . . .

"Cô cậu có biết đua xe trên đường phố rất nguy hiểm không? Lại còn chạy ngược chiều nữa! Ngã rẽ phía trước cậu không nhìn thấy hả? Để giảm bớt một đoạn đường mà đi ngược chiều, các cô các cậu chạy như thế, nếu xảy ra tai nạn giao thông thì ai sẽ chịu trách nhiệm?"

Chú cảnh sát giao thông tức giận nói.

Hứa Thiên Hạo đau đầu che kín mặt, tiện tay lấy mũ đội lên đầu.

"Chủ xe có bằng lái chưa?"

Cảnh sát giao thông thấy hai người họ đều mặc đồng phục học sinh cấp ba, lấy hóa đơn phạt ra, yêu cầu bọn họ trình giấy phép lái xe.

"..." Sắc mặt Hứa Thiên Hạo đen dần, trong lòng sôi ruột như có hàng chục ngàn con thú phi nhanh qua.

Anh mới mười bảy tuổi, lấy đâu ra giấy phép lái xe?

Lúc này coi như xong rồi.

Đứng ở bên lề đường, tâm trạng của hai người đều phức tạp.

Hứa Thiên Hạo kéo mũ xuồng, che lại khuôn mặt đẹp trai, mắt mở trừng trừng nhìn chiếc xe thân yêu của mình bị cảnh sát giao thông kêu đội xe kéo kéo đi.

Chú cảnh sát giao thông trước khi đi còn nhắc nhở bọn họ một câu:

"Lần sau nhớ kỹ, tuổi còn nhỏ, đừng có học người ta đua xe."

"..."

Một trận gió mát cuốn lá rụng thổi qua, thê lương không sao kể xiết....

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thiếu niên phản nghịch hứa thiên hạo

"Chúng ta làm cái gì bây giờ?" Cô quay đầu hỏi anh.

Hứa Thiên Hạo không trả lời, rút điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại.

Năm phút đồng hồ sau, tài xế lái một chiếc xe Phantom màu đen có rèm che xuất hiện trước mặt bọn họ.

Một người đàn ông mặc tây trang đi xuống, cung kính cúi chào bọn họ: "Cậu chủ, cô chủ."

Sau đó mở cửa xe cho bọn họ.

Hứa Thiên Hạo và Lục Mẫn Huyền lần lượt ngồi vào ghế sau xe.

Trên đường về nhà, Hứa Thiên Hạo vẫn đội mũ, che đi khuôn mặt tuần tú, toàn bộ quãng đường đều ngồi phịch trên sofa không nói lời nào.

Lục Mẫn Huyền ôm túi sách, nhin không được quay đầu nhìn anh một cái, lại một cái nữa....

Anh đang tuyệt vọng sao?

Nếu mình không cãi nhau với anh ta, chắc anh ta sẽ không lái xe ngược chiều, còn bị chú cảnh sát giao thông kéo chiếc xe thể thao yêu quý của anh ta đi.

"Chào cậu chủ, cô chủ về nhà."

Đẩy cửa phòng khách, quản gia liền cung kính tới nghênh đón, lấy dép giúp bọn họ.

Hai người đứng song song ở huyền quan đổi giày.

"Huyền đã về rồi à, hôm nay đến trường học cảm thấy thế nào?"

Trong phòng khách bỗng nhiên vang lên một giọng nói.

Hứa Kinh ngồi trên sofa xử lý văn kiện, trên bàn trà bày hoa quả và mấy món điểm tâm ngọt.

"A? Chú Hứa...."

Lục Mẫn Huyền còn tưởng rằng ông sẽ giống như bình thường, mỗi ngày bận đến tám chín giờ mới về.

"Cháu ở trường học rất tốt, mọi người đều rất nhiệt tình."

Cô nói rồi đi đến ngồi xuống ghế sofa.

Nhưng mà, Hứa Thiên Hạo cũng không thèm nhìn bọn họ lấy một cái, mang theo túi sách tự mình đi lên lầu.

"Con chờ chút cho ba!"

Hứa Kinh bất mãn nhíu mày, lạnh lùng quát anh.

Tâm trạng Hứa Thiên Hạo vốn không được tốt cho lắm, vừa nghe ông nói thì chậm rãi dừng lại, đầu cũng không quay lại.

"Làm gì?" Anh thờ ơ hỏi.

"Đây là thái độ nên có của con với ba sao?" Hứa Kinh nhíu mày, ánh mắt dưới cặp kính thêm nghiêm khắc.

"Quay đầu lại cho ba."

"..."

Hứa Thiên Hạo không cam lòng xoay người lại giống như cái máy, cứng ngắc nhìn ông.

Lông mày Hứa Kinh càng nhíu chặt hơn.

Ánh mắt của thằng nhóc này...

Từ năm đó sau khi mẹ nó rời đi, nó vẫn dùng ánh mắt xa lạ lạnh lẽo như vậy nhìn ông.

"Hôm nay con đã gây chuyện rồi biết không? Ba đã nói rất nhiều lần rồi, không nên tùy tiện lái xe đi ra ngoài. Thế mà con không nghe, còn đua ngược chiều trên đường phố! Nếu chẳng may xảy ra tai nạn giao thông thì làm sao?"

Lúc ông ở công ty liên tục nhận được mấy tin nhắn gửi hóa đơn phạt.

Sai người đi điều tra mới biết được, thằng nhóc Hứa Thiên Hạo không có bằng lái còn chưa tính, đã thế còn đi ngược chiều vượt quá tốc độ, xe cũng đã bị đội cảnh sát giao thông kéo đi rồi.

"Con đừng mong ba sẽ sai người lấy xe về cho con, ngày mai tự nghĩ cách mà đến trường học!"

Hứa Kinh tức giận nói xong, cầm tài liệu vừa ký rồi khỏi phòng khách.

Tài xế đang cung kính chờ ở bên ngoài.

Hiển nhiên là ông về để dạy dỗ con trai, bây giờ nói xong rồi thì cũng nên trở về công ty.

Hứa Thiên Hạo đứng tại chỗ, nhìn chiếc xe kéo rèm ra khỏi sân, khuôn mặt tuấn tú mơ hồ lộ ra một chút không cam lòng.

"Hừ."

Một lát sau, anh cười lạnh một tiếng xem thường, ném túi sách lên vai, một tay đút túi đi lên lầu.

Thiếu niên điển hình của thời kỳ phản nghịch.

"..." Lục Mẫn Huyền cả quá trình chỉ lúng túng đứng một bên.

Mất thấy Hứa Thiên Hạo bị ba anh dạy dỗ một tràng, trong lòng cô rất lâu không thể bình tĩnh lại.

Thành thật mà nói, rắc rối anh gây ra là không đúng.

Nhưng cách giáo dục của chú Hứa hình như quá mức nghiêm khắc rồi.

Nếu cứ kéo dài như thế, quan hệ của bọn họ cũng không cách nào dịu lại được....

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Cô bị cuồng rình trộm hả?

Buổi tối.

Lục Mẫn Huyền làm xong bài tập, ngồi chờ ra trong phòng, trong lòng vẫn quanh quẩn chuyện của Hứa Thiên Hạo.

Nhân lúc đi WC, lúc quay lại tìm đủ mọi lý do, đi qua phòng anh vô số lần.

Muốn nghe xem có động tĩnh gì không.

Xem xem anh có vì sự dạy dỗ nghiêm khắc của ba mà bị tổn thương lòng tự trọng, khóc trộm một mình không..

Nhưng trên thực tế, Hứa Thiên Hạo căn bản chẳng coi chuyện đó ra gì.

Điều đau lòng duy nhất là chiếc xe yêu quý của mình đã bị giữ.

"Cũng không biết làm sao mới lấy về được nữa." Anh phiền muộn dè lên trán, nằm ngửa ra giường lớn phía sau.

Đồng hồ trên tường chạy tích tắc.

"Thôi bỏ đi, vẫn nên tình tâm viết bài hát thôi."

Anh xoay người đứng lên, muốn xuống lầu lấy cốc sữa bò, nào ngờ vừa mở cửa ra, dùng một cái một dáng người màu hồng phấn ngã vào trong lòng mình.

Lục Mẫn Huyền thê!

Cô thực sự chỉ muốn nhìn qua khe cửa, quan sát một chút!

Kết quả, không ngờ cửa đột nhiên mở, cô bất ngờ không kịp đề phòng liền nhào vào trong ngực anh, hai tay theo phản xạ ôm lấy hông anh.

"..." Sợ nhất là không khí đột nhiên an tĩnh.

Một tay Hứa Thiên Hạo vịn chốt cửa, cúi đầu thờ ơ nhìn cô gái chỉ mặc một chiếc váy ngủ màu hồng nhạt đang ôm eo anh.

"Cái đó... Tôi, tôi, tôi không cố ý!"

Gò má Lục Mẫn Huyền lập tức đỏ lên, lúng túng buông tay đứng dậy.

"Vậy cô đứng trước cửa phòng tôi vụng trộm làm cái gì?" Hứa Thiên Hạo tiến lên một bước, nghi ngờ nhìn cô.

"Tôi, tôi muốn nhìn anh một chút..."

"Nhìn tôi?"

Hứa Thiên Hạo anh tuần nường mày, tiếp tục tiến lên trước một bước: "Tôi có gì đẹp sao?"

Mỗi bước anh tiến sát lại, Lục Mẫn Huyền lại không tự chủ được lùi về phía sau một bước.

Khí thế của đối phương thật sự là quá mạnh mẽ, cô theo phản xạ muốn tránh né.

"Không phải, anh khó coi, nhưng tôi chỉ muốn..."

"Cái gì? Tôi khó coi?" Hứa Thiên Hạo lần đầu tiên nghe thấy có người nói như vậy, đôi mắt xinh đẹp nhất thời bất mãn nheo lại.

"Khó coi mà cô còn nhìn? Cô đang nghĩ gì vậy? Lẽ nào cô là đứa cuồng rình trộm hả?"

"Không phải! Không phải như anh nghĩ!"

Lục Mẫn Huyền bị anh nói đến phát hoảng, đỏ mặt xua tay liên tục, hết đường chối cãi rồi.

"À... Suýt nữa thì tôi đã quên, cô là fan của tôi. Cơ hội sống chung dưới một mái nhà, cô muốn rình trộm tôi thay quần áo để chế hình người lớn đúng không!"

Hứa Thiên Hạo vừa nói xong những lời này, Lục Mẫn Huyền đã lùi đến gần lan can, cả người đã không lùi được nữa rồi.

Còn lùi nữa sẽ ngã xuống mất!

Đúng vào lúc này, Hứa Thiên Hạo bỗng nhiên vươn tay, dễ dàng ôm lấy eo cô, dùng cơ thể chặn cô đặt trên lan can.

Hai người đồng thời dựa vào lan can, cơ thể mềm mại của Lục Mẫn Huyền ngã về phía sau, Hứa Thiên Hạo lúc này hoàn toàn dựa vào người cô, chóp mũi gần như chạm vào chóp mũi cô.

Môi của hai người thiếu chút nữa là chạm vào nhau!

Khoảng cách chỉ còn không đầy một xen-ti-mét.

Chỉ cần anh hơi cúi đầu một chút là có thể hôn lên đôi môi cô....

Lục Mẫn Huyền không tự chủ ngừng thở, mở to hai mắt nhìn cậu thiếu niên đẹp như yêu nghiệt trước mắt.

Anh có gương mặt đẹp lạnh lùng như thiên sứ, lông mi vừa dài vừa cong, đẹp đến mức không lý giải nổi. Đôi mắt cũng thâm thúy giống như sao trời vậy.

Lúc đôi mắt dịu dàng này dừng lại ở một người, rất có thể sẽ khiến người ta quên hết mọi thứ, trầm luân vào đó.

Đôi mắt Hứa Thiên Hạo đánh giá khuôn mặt đáng yêu của cô, đường nhìn không khổng chế được dời xuống, rơi vào đôi môi mềm mại của cô.

Hơi thở tỏa ra sức nóng.

Thình thịch thình thịch.... đã không rõ là nhịp tim của ai nữa.

Yết hầu gọi cảm của Hứa Thiên Hạo di động không dễ phát hiện, nhiệt độ không khí xung quanh bỗng nhiên cao lên, khiến cả người anh trở nên nóng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Sẽ không hôn cô

Bầu không khí,

Rất nguy hiểm!

"Đừng mà..."

Giây phút quan trọng, Lục Mẫn Huyền sợ hãi nhắm mắt lại, đẩy lồng ngực nóng bỏng của anh ra.

"Mau buông tôi ra."

Hứa Thiên Hạo cũng phút chốc tỉnh táo trở lại, nhanh chóng kéo cô lên, lộng cọng xoay người quay lưng về phía cô.

"Cô đừng có nằm mơ, tôi sẽ không hôn cô."

"..." Lục Mẫn Huyền nhìn sang nơi khác, đỏ mặt cúi đầu xuống, vô thức chỉnh sửa quần áo: "Tôi mới không trông mong gì."

Nghe cô nói vậy, Hứa Thiên Hạo không nhịn được mà quay đầu lại, ý tứ hàm súc nhìn cô.

Chỉ thấy cô gái ngại ngùng cắn môi, trên gương mặt ửng đỏ thoạt trông khá đáng yêu.

"Thế à?" Đôi mắt của Hứa Thiên Hạo chớp mắt tối sầm lại, mày nhướng lên, cổ ý kéo dài giọng hỏi.

"!"

Lục Mẫn Huyền lập tức ngăn người, còn tưởng rằng mình để lộ gì rồi, gò má càng đỏ hơn.

"Không, cho dù anh nói thế nào, dù sao tôi cũng không phải kẻ cuồng nhìn trộm!"

Cô nói xong thì che mặt, chạy nhanh về phòng của mình.

Cửa đóng sầm lại, hít thở dồn dập tựa người lên cửa.

Hứa Thiên Hạo lặng lẽ nhìn cô bị mê hoặc, đôi mắt trong veo phản chiếu bóng người màu hồng của cô cho đến lúc biến mất.

Mắt chớp một cái không dễ nhận ra.

Phụ nữ...

Thật đúng là thứ miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo.

.....Phiền phức chết thôi.

Trong lòng anh nghĩ vậy, tiếp tục đá đôi dép dưới đất, bình tĩnh tựa như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng thực tế, lúc anh cúi đầu rót sữa bò, để lộ ra phần cơ thịt sau cổ tới tai, toàn bộ đều hiện lên một màu hồng khác thường.

Quản gia đứng trong góc thu dọn những tờ báo cũ những ngày qua, tình cờ nhìn bóng lưng của anh, hiện ra ánh mắt nhìn thấu mọi thứ.

Rất lâu chưa thấy.

Đáng về cậu chủ đồ mặt vì ai đó...

Mười giờ tối.

Hứa Kinh mệt mỏi về đến nhà.

Lúc ông đặt túi công văn xuống, tháo cà vạt đi về phòng ngủ, chiếc điện thoại trong quần tây đột nhiên đổ chuông.

Là trợ lý Chu gọi điện tới.

"Chủ tịch, ngài dặn tôi bắt tay thu xếp tang lễ của nhà họ Liễu. Nhưng mà nửa đường lại xảy ra chút vấn đề."

"Vấn đề gì?" Hứa Kinh cau mày.

"Thiệu Nhã Nhã... Thi thể của bà Tiêu... Không thấy nữa rồi." Trợ lý Chu mất rất nhiều sức lực mới nói ra những lời này.

"Cậu nói gì?"

Sau khi Hứa Kinh khép cửa lại, cả người ngã ra, trong đôi mắt thâm thúy thoáng hiện sự lo sợ.

"Sao có thể chứ? Lúc đó không phải từ bệnh viện đưa tới nhà tang lễ sao!"

"Tôi, tôi cũng rất ngạc nhiên! Nhưng khi phái người đi tìm, đúng là không thấy! Còn có thi thể của ông Lục Triết, đến giờ vẫn chưa tìm được. Vì chuyện ở đây có liên quan đến bí mật quân sự, người phụ trách nghiên cứu khoa học nước Z không cho phép chúng ta tiếp tục điều tra."

Trợ lý Chu nói xong, đầu bên kia điện thoại rơi vào sự lặng im lâu dài.

Hứa Kinh mãi miết suy nghĩ.

Ba mẹ cùng nhau qua đời đã gây ra sự dằn vặt rất lớn đối với Huyền, đến giờ mới thoát khỏi nỗi đau, lại xảy ra chuyện như vậy, ngay cả tang lễ cũng không thể nào tổ chức suôn sẻ.

Chuyện mất tích thi thể này, nghĩ thế nào cũng quá kì lạ...

Trước khi tìm ra sự thật, Hứa Kinh quyết định giấu chuyện này, không để cho Huyền bị tổn thương lần hai.

"Chủ tịch, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?" Trợ lý Chu thử dò hỏi.

"Phong tỏa thông tin. Giữ nguyên kế hoạch tổ chức tang lễ. Đồng thời phái người âm thầm theo dõi chuyện này, không được để cho người trong chính phủ nước Z phát hiện."

Hứa Kinh quả quyết ra lệnh, sức hấp dẫn của người lãnh đạo không cần nói cũng biết.

"Dạ! Tôi lập tức đi làm!"

Sau khi cúp điện thoại, tâm trạng của Hứa Kinh cực kì phức tạp, đang suy nghĩ xem làm sao giấu Huyền chuyện này.

Cửa phòng ngủ đột nhiên bị gõ.

"Chú Hứa, chú đã ngủ chưa?" Ngoài cửa vang lên giọng nói của Lục Mẫn Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Em gái

Trái tim của Hứa Kinh nặng nề đập hai nhịp, mở cửa, ngạc nhiên nhìn cô.

Ánh đèn chiếu rọi gương mặt xinh đẹp tinh tế, cũng làm cho bóng lưng của cô kéo dài.

"Huyền? Cháu đến đây lúc nào vậy?"

.....Cuộc gọi điện thoại vừa rồi, cháu nó đã nghe được bao nhiêu?

"Cháu vừa tới, chú Hứa, xin lỗi vì đã làm phiền sự nghỉ ngơi của chú, nhưng cháu có mấy câu muốn nói với chú."

Lục Mẫn Huyền ngẩng đầu, ánh mắt chân thành nhìn ông.

"Đi vào nói chuyện đi." Từ đáy lòng Hứa Kinh thờ phào nhẹ nhõm, dời một bước để cô đi vào.

Nhìn dáng vẻ đó, hẳn là cô nhóc không nghe được gì...

Lầu hai.

Hứa Thiên Hạo đi ra rửa tay, đúng lúc thấy Lục Mẫn Huyền đi vào phòng của ba.

Sau đó cửa đóng lại.

Chân mày anh vô thức nhíu lại.

"Đã trễ thế này, hai người họ ở trong phòng làm gì?"

Hứa Thiên Hạo mang theo suy nghĩ nghi ngờ, bước xuống lầu dưới.

Chỉ nghe tiếng nói chuyện từ bên trong vang lên.

"Chú Hứa, chuyện xảy ra chiều nay, thật ra cháu cũng có trách nhiệm, nếu như cháu không cùng Hàn..." Lục Mẫn Huyền nói tới đây thì dừng lại, đổi cách xưng hô nói tiếp.

"Không xảy ra tranh chấp với anh Thiên Hạo, anh ấy cũng sẽ không lái sai đường, thế nên cháu hi vọng chú đừng trách anh ấy. Sau đó anh ấy rất phối hợp làm việc với chú cảnh sát giao thông, cháu tin rằng anh ấy không cố ý làm vậy."

Lục Mẫn Huyền không muốn thấy mối quan hệ giữa hai ba con họ tiếp tục bế tắc như vậy.

Nên mới ra mặt nói lời này, hi vọng có thể giúp họ làm gì đó.

Quả nhiên.

Sau khi nghe cô nói, trong mắt Hứa Kinh thoáng hiện sự bất ngờ không dễ phát hiện.

Dường như không nghĩ tới, mối quan hệ giữa cô và Hứa Thiên Hạo lại hòa hợp như thế, mỗi chuyện này đã làm cho ông cảm thấy cực kì vui mừng.

"Được, chú biết rồi."

Hứa Kinh không nhịn được mà đưa tay lên, vuốt ve cái đầu dày tóc của cô.

"Huyền ngoan quá. Tên nhóc Thiên Hạo có được đứa em gái như cháu, thật sự nên quý trọng."

Lời nói của Hứa Kinh không khỏi làm cho gò má của Lục Mẫn Huyền ửng đỏ.

Cũng làm cho Hứa Thiên Hạo ở ngoài cửa không nói nên lời.

"Em gái?"

Xin nhờ, ai nhận con nhóc thiếu đầu óc đó là em gái mình?

Đừng tự tiện xây dựng quan hệ vậy chứ.

"Được rồi, giờ cũng không còn sớm. Cháu cũng về nghỉ ngơi đi. Bây giờ thấy Huyền dần dần đón nhận gia đình chúng ta, chú rất vui. Xe của thằng nhóc đó, có thời gian chú sẽ phái người giúp nó lấy xe về."

Hứa Kinh vừa nói, vừa đi tới bên cạnh mở cửa cho cô.

Nghe được tiếng bước chân của họ, Hứa Thiên Hạo lập tức lách mình núp trong bóng tối.

Im lặng nhìn Lục Mẫn Huyền cúi chào rồi rời đi, trong mắt nhiều thêm một ý nghĩ sâu xa.

Sáng sớm hôm sau.

Trời vừa tờ mờ sáng.

Lục Mẫn Huyền mang cặp sách đi tới sân, đang lo lắng hôm nay làm sao đến trường.

Hứa Thiên Hạo chợt xuất hiện, đạp một chiếc xe đạp dừng lại trước mặt cô.

Nam sinh một tay giữ xe, gương mặt đẹp đẽ hướng về phía cô, trên cổ đeo một chiếc tai nghe, một chân thon dài đạp lên bàn đạp, một chân khác giẫm trên nền xi măng.

Nhìn thế nào thì cũng là một hình ảnh rất đẹp mắt.

"Này, lên đây."

Anh lười biếng nói, tựa như không muốn phản ứng với dáng vẻ của cô.

Nhưng thực ra, anh hoàn toàn có thể bỏ lại cô, tự mình đến trường.

Nhưng anh lại không.

Không biết tại sao, tâm trạng của Lục Mẫn Huyền tốt hơn một chút.

Người này, cũng không lạnh lùng như biểu hiện ngày thường.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bọn họ có phải đang yêu sớm không

"Cảm ơn."

Cô nói, rồi đi đến ghế sau xe đạp của anh.

Nghe thấy cô nói cảm ơn mình.

Hứa Thiên Hạo không nhận được quay lại, thần nhiên nhìn cô, rồi bỏ cặp sách của mình xuống ném vào trong giỏ xe.

Chờ sau khi Lục Mẫn Huyền ngồi vững, anh nhắc chân lên bắt đầu đạp xe.

Tài xế ngay từ sáng sớm đã bị ba anh đưa đi theo rồi, anh đi dạo một vòng quanh kho hàng, mới tìm thấy một phương tiện di chuyển như thế này.

"Giữ chặt, cẩn thận ngã." Khi Hứa Thiên Hạo đạp xe lên dốc, phải đứng thẳng dậy đạp.

Đang muốn bắt đầu tăng tốc, thì xe đạp lại không ngừng phát ra những âm thanh "cạch" "cạch" quái lạ.

"Shit, chiếc xe này không biết đã hỏng hóc bao nhiêu, Hứa Kinh tự mình lái Rolls-Royce thế mà để cho con trai mình cưỡi loại đồng nát sắt vụn này đi học! Thật là bạo lực gia đình trá hình!"

Hứa Thiên Hạo nghĩ vậy liền không vui.

Lục Mẫn Huyền ngồi phía sau, người cũng lắc lư theo anh, tay nắm thật chặt vào yên xe.

"Hứa Thiên Hạo, anh cẩn thận chút, tôi không muốn bị ngã!"

Đối với hình ảnh trai xinh gái đẹp cùng nhau ngồi trên chiếc xe đạp này, rất nhanh thu hút sự chú ý của không ít người.

"Mọi người nhìn kia, cậu con trai vừa đạp xe đi ngang qua thật là quá đẹp trai! Mồ hôi trên mặt cậu ấy dường như phản chiếu được ánh sáng vậy! Bilibili! Thật hấp dẫn!"

"Đúng đấy, cô bé kia cũng rất đẹp, cậu nói xem bọn họ có phải đang yêu sớm không?"

Trước vạch kẻ đường khi chờ đèn xanh, trên xe buýt cũng có người không ngừng đưa đầu ra quan sát bọn họ.

"Oa, quá đẹp trai, nhìn xem người kia đẹp cứ như ngôi sao vậy!"

"Sao nhìn thấy hơi giống Hứa Thiên Hạo nhỉ! Cô học sinh ngồi phía sau cậu ta là ai? Thật hạnh phúc... thật lãng mạng..."

"A... Chợt phát hiện có rất nhiều người đang nhìn chúng ta, có phải anh đã bị bại lộ rồi không?"

Lục Mẫn Huyền không nhịn được duỗi ngón tay ra, chọc chọc vào sau lưng của ngôi sao lớn.

"Cô nói gì?" Hứa Thiên Hạo không kiên nhẫn tháo tai nghe xuống, quay đầu lại hỏi cô.

Anh không quay đầu lại thì không sao, vừa quay đầu lại, trên xe buýt lập tức ồn ào!

Không ít người hét âm lên!

"Trời ơi! Đúng là Hứa Thiên Hạo! Nhanh nhanh nhanh chụp ảnh!"

"Hứa Thiên Hạo! Em yêu anh, ký tên cho em nhé!" Có người từ trên xe chạy xuống.

"Hồng rồi, bị phát hiện, đi nhanh lên!" Lục Mẫn Huyền cảm thấy những người kia muốn bổ nhào vào chiếc xe đạp.

Chỗ này là đường lớn, nếu lỡ gây rối loạn trật tự xảy ra chuyện gì thì trách nhiệm sẽ rất lớn.

"Thật là..." Hứa Thiên Hạo cũng biết chỗ này không thích hợp dừng lại lâu. Đèn xanh vừa sáng lên, đã nhanh chóng đạp xe, lướt qua vành đai xanh, vọt vào con đường bên cạnh.

Phía sau rất nhiều người mê trai đuổi theo người này nối bước người kia, hoàn toàn không để ý đến hình tượng mà chen lấn xô đẩy, giờ cao điện thoại lên điên cuồng đuổi theo.

Ngay cả cảnh sát giao thông và bảo vệ cũng không ngăn được các cô ấy, buồn bực mà né sang bên cạnh.

"Hoàng tử Thiên Hạo .... "

"Chờ em một chút! Em là fan trung thành của anh!"

"Bảo bối Thiên Hạo mua mua! Em rất thích nghe những bài hát của anh, anh ký tên cho em được không?"

"Hoàng tử Thiên Hạo I love you a a a a! Em là super fan của anh, anh nhất định phải học tập thật tốt, ca hát thật giỏi, chúng em mãi mãi ủng hộ anh!"

"Đồ xấu xí kia cô mau tránh ra! Chấn hết ống kính của tôi rồi!"

"Cô mới xấu, cô là cái đồ heo mập chết trương, cút đi nhanh lên đừng làm ảnh hưởng người đẹp như tôi đang đuổi theo chồng mình!"

Lần đầu tiên Lục Mẫn Huyền gặp phải tình hình khoa trương như thế, nuốt một ngụm nước bọt, ngạc nhiên cực độ.

Thậm chí trong đầu cô còn sinh ra ý định nhảy xuống xe bỏ trốn.

Nhưng mặ đã không kịp nữa rồi.

Tay mọi người vươn tới, giống như xúc tu của bạch tuộc vậy, càng ngày càng đến gần, càng ngày càng gần...

Nhiều lần chỉ chút nữa thôi là nắm được quần áo của cô, suýt nữa thì kéo cô xuống khỏi xe đạp.

Nguy cơ ở phía sau, Lục Mẫn Huyền không quan tâm đến điều gì nữa, một tay ôm chặt lấy eo Hứa Thiên Hạo, tay kia gạt đi những cái xúc tu đang không ngừng vươn tới bám vào quần áo cô.

"Nhanh, đuổi theo! Tăng tốc lui lại! Lại nhanh hơn một chút!"

Hứa Thiên Hạo sắp làm cho cái xe ròm này không dùng được nữa, quay đầu lại, vẫn còn một đoàn người đuổi theo không bỏ như cũ! Hoàn toàn mất kiểm soát!

Thật giống trong trò chơi Plans vs Zombie, hình ảnh một làn sóng lớn zombie cùng nhau tiến lên.

Không có cách nào khác.

Anh chỉ có thể cúi đầu dùng toàn bộ sức lực đạp nhanh, giống như chân đề lên Phong Hỏa Luân điên cuồng đạp lên chiếc xe cũ kỹ, chờ Lục Mẫn Huyền tiến về phía con đường rải nhựa.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Nhóm fan hâm mộ của thiên hạo

"Cạnh cạch". "cạch cạch".

Tiếng chiếc xe đạp rên rỉ càng ngày càng nhiều thêm.

Mồ hôi không ngừng rơi xuống, làm ướt chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh của cậu nam sinh.

Sau khi rẽ vào hai ngõ nhỏ rồi phóng ra đường cái, cuối cùng chào đón họ là một con đường xuống dốc cao chót vót.

"YAA.A.A..! Thật tốt quá... lại được tự do rồi!" Lục Mẫn Huyền sung sướng thở phào nhẹ nhõm.

"Vừa rồi thật quá nguy hiểm." Hứa Thiên Hạo cũng thôi không đạp xe điên cuồng nữa.

Mặc cho chiếc xe chạy thẳng xuống phía dưới, cảm nhận được làn gió xuyên qua cánh tay, mang đến cảm giác mát mẻ trong ngày hè.

Tóc mái của anh bị gió thổi dựng ngược lên, để lộ ra vầng trán trơn bóng vô cùng hoàn hảo, áo sơ mi trắng và tai nghe dắt trên nút áo cũng bay phấp phật hòa vào làn gió.

"Đúng rồi, bình thường anh gặp phải người hâm mộ đều điên cuồng như vậy sao?" Lục Mẫn Huyền quay đầu lại nhìn thoáng qua, trong lòng vẫn còn sợ hãi ôm lấy anh hỏi.

Bóng dáng những người kia đã trở nên rất nhỏ bé, sắp biến mất không thấy nữa.

"Đương nhiên không phải. Chỉ là một bộ phận nhỏ, phần lớn người hâm mộ vẫn có lý trí."

Hứa Thiên Hạo đưa tay lên vuốt lại tóc, nheo mắt trả lời.

"Nếu ai cũng như vậy, ngôi sao không thể nào sống tiếp được nữa."

"Nói cũng phải, có điều lần sau anh đi ra ngoài nhớ kỹ phải mang theo mũ với khẩu trang nha."

Lục Mẫn Huyền cũng không muốn gặp lại chuyện vừa rồi một lần nữa.

"Ừ."

Hứa Thiên Hạo đeo tai nghe lên, tiếp tục đạp xe chở cô đến trường học.

Hai người vô tình lại sát gần nhau hơn, tay Lục Mẫn Huyền vẫn ôm lấy eo anh quên không buông ra.

Rất nhanh đã đến cổng trường, Hứa Thiên Hạo bỗng nhiên dừng xe lại, để cho cô xuống trước,

"Trong trường học không cho phép đạp xe vào sao?" Cô nghiêng đầu hỏi.

"Không phải." Hứa Thiên Hạo phủ nhận cách nghĩ của cô: "Cô xuống tự mình đi vào."

"Được rồi."

Tuy rằng không hiểu vì sao, nhưng Lục Mẫn Huyền vẫn xuống xe.

Vừa đi vào trường trung học thương mại EDUN, thì có hai bạn học sinh nữ giờ điện thoại lên, từ tầm biển phía sau nhảy ra ngoài.

Lục Mẫn Huyền không khỏi bị các cô ấy thu hút sự chú ý.

"Lạ thật! Hôm nay rõ ràng hot boy Thiên Hạo đi xe đạp đến trường? Còn phát ra những tiếng kêu cạch cạch nữa?"

"Đúng vậy quá kỳ lạ, tôi đi theo chụp ảnh anh ấy lâu như vậy, lần đầu tiên thấy anh ấy đi xe đạp, thật là muốn ngồi lên để trải nghiệm chỗ ngồi phía sau anh một chút ~" Một cô nàng mê trai hai tay ôm lấy mặt mình nói.

"Các cô đừng có nằm mơ nữa!"

"Haizz-- "

Ý nghĩ của người kia nhanh chóng bị dập tắt.

"Cô gái có thể ngồi sau lưng hot boy Thiên Hạo, chỉ có thể là tôi! Nếu ai dám ngồi chỗ ngồi phía sau lưng anh, xem tôi có đánh gãy cái chân chó của cô ta không!

Một giọng nói sắc bén vang lên, một nữ sinh xinh đẹp với mái tóc xoăn đầy các cô bước ra, móng tay sơn màu đỏ, nhìn qua bóng lưng đang đạp xe của Hứa Thiên Hạo, hung dữ nói.

"Chị Thư Đào uy vũ!"

"Không hổ là chị lớn trong nhóm fan hâm mộ Thiên Hạo, thật là ngang ngược!"

"..." Nghe thấy các cô ấy nói như vậy, lúc Lục Mẫn Huyền đi qua, không nhìn được mà nhìn kỹ bạn học sinh nữ kia.

Lại dám tuyên bố muốn đánh gãy chân của cô học sinh nào ngồi sau xe Hứa Thiên Hạo.

Ai cho cô ta cái quyền đấy?

Chắc hẳn chuyện này là chuyện mà Tiểu Đậu từng nói trước đấy, nhóm fan hâm mộ trong một tuần ép buộc đuổi học một nữ sinh.

"Chị Thư Đào, chị xem kia, cô gái kia hình như đang nhìn chị đó."

"Đừng đúng...mẹ kiếp, cô ta gào lên!" Biểu hiện của mê trai không chỉ có nhìn thấy nam thần là chảy nước miếng, mà đối với bất kỳ thứ gì xinh đẹp trên thế gian đều không có bất kỳ sức miễn dịch nào.

"Cậu im miệng cho tôi!"

Cô bé mê trai kia lần thứ hai bị oanh tạc.

Ngu Thư Đào tức giận chống nạnh kéo chặt lấy tai của cô ấy: "Mắt của cậu bị mù à? Con mắt nào nhìn thấy cô ta dễ thương! Rõ ràng tôi còn xinh hơn nhiều so với cô ta!"

"A...đau quá đau quá! Đúng! Chị Thư Đào chị xinh nhất! Là nữ sinh đứng đầu bảng hot girl của trường trung học thương mại EDUN này!" (tuy rằng trong này 20% số phiếu đều là bỏ tiền ra thuê người vote)

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Làm chuột bạch trong phòng thí nghiệm

"Hừ! Nói như thế còn nghe được."

Ngu Thư Đào cảm thấy hải lòng buông tay ra, ghen ghét nhìn thoáng qua Lục Mẫn Huyền mới bình tĩnh đi ngang qua trước mặt mình.

Lục Mẫn Huyền cũng không để ý chuyện nữ sinh điều ngoa kia.

Sau khi về phòng học, bắt đầu chuẩn bị bài.

"Tiết học sau là tiết học thí nghiệm, đi thôi, Hi, chúng ta cùng nhau đến tầng sáu."

Sau khi hết tiết tự học Đậu Dã Tầm vỗ vai cô rồi nói.

"Được."

Sau khi đến tầng sáu, giáo viên dạy Hóa đã đợi ở đó rồi.

Một thầy giáo đeo kính viền màu bạc, gương mặt nghiêm chỉnh, bề ngoài tuấn tú, là thầy giáo đẹp trai có tiếng của trường trung học thương mại EDUN.

"Các học sinh, hôm nay chúng ta phân tổ theo chỗ ngồi để làm thí nghiệm, trước tiên chúng ta quan sát một hiện tượng hóa học thần kỳ."

Thầy dạy Hóa nói, rồi vươn đôi tay thon dài trắng trẻo lấy một cái đèn cồn ra, sau khi đốt rồi đặt một cái cốc chịu nhiệt ở trên bắt đầu đun nóng.

"Ôi ôi ôi, tay thầy giáo thật là đẹp, tớ là người thích nhìn tay đẹp!"

"Nhìn không được nữa rồi, thật sự muốn đi lên sờ một cái."

Thầy dạy Hóa không để ý đến những ánh mắt đói khát của học sinh, mà tiếp tục nhỏ hai giọt chất lỏng màu lam vào trong cốc chịu nhiệt.

Không lâu sau đó, chất lỏng màu lam kia bắt đầu sôi, thầy lại cho thêm vào một ít nguyên tố khác, thao tác đã bắt đầu phức tạp hơn.

Nhìn thấy cảnh này, Lục Mẫn Huyền không khỏi có chút sững sờ.

Nhớ tới ba cô bình thường cũng ở trong phòng thí nghiệm thường xuyên nghiên cứu hạng mục kia.

Trong lòng chợt dâng lên sự chua xót.

"Được rồi, mọi người có thể nhìn thấy, Sau khi đun nóng thuốc thử rõ ràng đã có thay đổi, chất lỏng màu lam vốn đã hòa tan vào trong nước. Sau khi cho thêm một vài nguyên tố mới đã bị tách ra lần nữa."

Thầy dạy Hóa nói, rồi tắt đèn còn đi, cẩn thận từng li từng tí mà lấy thành quả bên trong ra.

"Bây giờ, chính là thời điểm chứng kiến kỳ tích rồi."

Thầy nói, khẽ cười lên, rồi lấy thuốc thử cho vào một chiếc kim tiêm, rồi cầm một con chuột bạch vẫn còn sống ra.

"Cái gì? Chuột bạch? Vẫn còn sống?"

"Thí nghiệm hôm nay thế mà lại dùng đến sinh vật, thầy giáo muốn làm gì vậy?"

Các học sinh đều tỏ vẻ vừa kinh ngạc vừa ngỡ ngàng.

Thầy dạy Hóa cũng không giải thích cho mọi người, mà trực tiếp đâm kim tiêm vào trong người con chuột bạch, tiêm thuốc thử vừa mới thí nghiệm vào người nó.

Ánh mắt Hứa Thiên Hạo bỗng lay động, dường như đoán được chuyện gì sắp xảy ra.

"Chít ....."

Chỉ thấy con chuột bạch kêu thảm thiết một tiếng, chỉ một lát sau ánh mắt ứ máu biến thành màu đỏ, mạnh mẽ nhảy chồm tới chiếc đèn treo trên cao.

Tiếng kêu chít chít..., vang mãi bên tai không dứt, nghe có chút hung dữ.

"A!" Học sinh nữ đứng ở hàng trước là gan nhỏ, sợ tới mức che kín mặt hét rầm lên.

"Có nhầm hay không vậy? Con chuột lại có thể nhảy cao như vậy?"

"Đúng đấy, điều này thật là đáng sợ, không phải nó bị biến dị chứ!"

Nghe thấy mọi người thảo luận, Thầy dạy Hóa đẩy chiếc kính lên, lộ ra một nụ cười khó hiểu.

"Mọi người đều biết, một con chuột trưởng thành, nhảy cao cùng lắm chỉ được khoảng 30cm. Mà phòng học này chiều cao ít nhất là ba mét."

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều đang nói chuyện, thì đột nhiên lại có một giọng nói phá vỡ sự ảm ỉ này.

"Thưa thầy, thuốc thử màu lam kia rốt cuộc có thành phần gì? Tại sao làm cho chuột bạch biến thành như vậy?"

Lục Mẫn Huyền không nhìn được nhú mày hỏi.

Nghe thấy câu hỏi của cô, trong phòng học bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

Thầy dạy Hóa cũng hơi đơ người ra, ánh mắt sâu xa nhìn về phía cô.

"Bạn học này, là học sinh mới chuyển trường đến Lục Mẫn Huyền..."

Anh ta có chút ngoài ý muốn.

Chuyện xảy ra như vậy, tất cả mọi người đều đắm chìm trong tình trạng hiếu kỳ không tự kiểm chế được.

Rất ít người có thể tỉnh táo được giống như cô, trực tiếp chỉ ra vấn đề cốt lõi.

Chương 29: Làm sao, muốn đánh nhau à?

"Tôi thật sự vui mừng, bạn học Lục có thể phát hiện trong thuốc thử không bình thường. Thực tế thử này ở nước Z, là hạng mục được nghiên cứu từ rất lâu trước đây, Bởi vì cho tới nay vẫn chưa nghiên cứu thành công, nên hiện tại đã sửa để nó trở nên đơn giản, đưa vào trong chương trình học."

Thầy dạy Hóa bình tĩnh giải thích cho mọi người.

"Các bạn học sinh cũng không cần sợ hãi, thứ tiêm vào trong người con chuột bạch này, chỉ là hàng thử phẩm nghiên cứu thất bại. Nó chỉ xảy ra được khoảng hai phút đồng hồ thì sẽ chết."

Đúng như dự đoán.

Thầy dạy Hóa vừa nói dứt lời.

Cả người con chuột bạch kia bỗng cứng đờ co giật hai cái rồi ngã từ trên bóng đèn xuống.

"A ...." Các học sinh lại hét ầm lên lần nữa, sợ mình tránh không kịp bị nó rơi trúng.

Lục Mẫn Huyền kinh ngạc nhìn con chuột trắng trên đất kia, trong lòng không kiềm chế được sự thương tiếc.

Dường như có thứ thì đó nặng nề đập đến trái tim cô.

Đôi chân dài của Thầy dạy Hóa bước đến, đeo găng tay lên rồi ngồi xổm người xuống nhặt con chuột bạch lên.

"Vừa nãy, tôi tiêm cho nó chính là DNA lấy được từ trong người con ếch xanh, sau khi trải qua quá trình biến đổi hóa học, nó được thay đổi, đã có một chút năng lực đặc biệt vốn thuộc về ếch xanh ban đầu."

"Hóa ra là thế. Chả trách con chuột bạch này có thể nhảy đến chỗ cao như vậy!"

Các học sinh bỗng nhiên bình tĩnh.

Lục Mẫn Huyền cũng đã hiểu được.

"Được rồi, sau đây mọi người bắt đầu thực nghiệm nhé. Cái thí nghiệm này còn có rất nhiều thiếu sót, sẽ không lấy sinh vật sống để thử, mọi người nắm chắc điểm chính là được."

Thầy dạy Hóa nói xong rồi ra khỏi phòng học, thời gian còn lại để cho các học sinh tự do thực hiện.

Lục Mẫn Huyền và Đậu Dã Tầm làm một tổ hợp tác với nhau, đang muốn bắt đầu làm việc.

Bỗng nhiên, một bóng người đẹp trai chen vào giữa, đẩy hai người sang hai bên.

"Này, hai bạn chơi vui thế, cho tôi tham gia cùng được chứ?" LK đứng ở giữa, trên gương mặt khô ngô mang theo nụ cười xấu xa.

"LK! Sao cậu lại đến đây!" Đậu Dã Tầm không vui nhìn cậu ta một cái.

Thằng nhóc này, lúc nào cũng quần lấy Huyền như âm hồn không tan vậy.

"Đi chỗ khác, tổ này của chúng tôi không chào đón cậu."

"Đậu Dã Tầm, cậu quá đáng thế. Tôi vì Huyền nên mới đến đây, cậu ấy không nói gì, cậu dựa vào đâu mà đuổi tôi?"

LK bị đẩy sang bên cạnh, lập tức khó chịu, kéo lấy cổ áo anh hỏi lại.

"Chính là tôi không thích nhìn thấy cậu, làm sao, ầm ứ à?"

Đậu Dã Tầm cũng không phải là người dễ bắt nạt, tuy rằng thấp hơn LK một chút, nhưng khí thế trên người không kém cạnh chút nào, nắm ngược lại cổ áo cậu ta.

"Hai người làm gì thế? Đừng gây sự." Lục Mẫn Huyền thấy tình hình không ổn, vội vàng dơ tay ra kéo hai người.

Nhưng mà LK và Đậu Dã Tầm đã quấn lấy nhau, cô dùng cách nào cũng không kéo ra được.

"Hi, cậu đứng xa ra một chút, đây là chuyện giữa tớ với cậu ta."

Đậu Dã Tầm không muốn vô ý làm người khác bị thương, đôi mắt màu hổ phách mang theo địch ý lạnh lùng nói.

Vốn dĩ là tranh chấp với nhau vì một cô gái, bây giờ đã thăng cấp trở thành ân oán giữa hai người đàn ông rồi.

"Làm sao, muốn đánh nhau phải không?" Đôi mắt hoa đào của LK hí lên đầy nguy hiểm nói.

Bầu không khí giương cung bạt kiếm, vô cùng căng thẳng.

Hứa Thiên Hạo và Sliver Thất Lãng thấy thế, cũng không ngồi yên, vội vàng chạy đến, cứng rắn đứng giữa tách hai người ra.

"Các cậu làm gì thế, tất cả mọi người đều là bạn học, có chuyện gì từ từ nói!"

Sliver Thất Lãng nói xong, chặn ngay phía sau Đậu Dã Tầm.

Hứa Thiên Hạo cũng bình tĩnh mà chắn trước mặt LK, gương mặt đẹp trai không mang theo chút biểu cảm nào, quanh người tản ra luồng khí lạnh muốn đóng băng tất cả.

....."LK, cậu bình tĩnh một chút."

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đánh nhau loạn xạ! Ai mới là người bảo vệ hi

"Cái gì? Cậu bảo tôi bình tĩnh! Rõ ràng là thằng nhóc kia khiêu khích tôi trước!"

LK không nhận được kêu to, giọng nói mang theo chút âm ức.

Dường như đang trách Hứa Thiên Hạo với cậu thanh niên kia, thích giúp đỡ cũng được, nhưng đừng sử dụng kỹ năng đặc biệt như cái tử lạnh của mình với cậu chứ!

Đã nói làm Thiên Sứ bảo vệ nhau mà.

Hứa Thiên Hạo: "..."

"Không sai, chính là tôi khiêu khích cậu thì làm sao! Hôm qua tôi đã cảnh cáo rồi, bảo cậu cách xa Huyền một chút!"

Đậu Dã Tầm nói xong, đẩy Sliver Thất Lãng ra xông về phía trước, tung ra một quả đấm móc hàm từ bên trái.

Hứa Thiên Hạo nghe thấy thế không khỏi nhíu mày.

Dáng vẻ này của Đậu Dã Tầm mang thái độ "tuyên bố Huyền là vật sở hữu của mình", làm cho anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cô nhóc kia rõ ràng được cậu cứu ra từ trong đám cháy, mấy người kia có tư cách gì mà kêu to gọi nhỏ ở chỗ này?

Cùng lúc đó.

LK cũng không cam chịu tỏ ra yếu kém, chống tay lên bàn nhảy lên, đập một phát về phía cậu.

Mà Hứa Thiên Hạo, hầu như cũng không chút do dự chút nào gỡ hai cúc trên cổ áo sơ mi trắng, tháo cả vạt tham gia vào cuộc chiến.

Rất nhanh, Đậu Dã Tầm đã yếu thế hơn.

Sliver Thất Lãng thấy Tiểu Đậu rơi vào giữa vòng tấn công của hai người, xuất phát từ bản năng nhào tới, gấp rút tiến đến trợ giúp.

Bốn người hỗn chiến với nhau thành một đoàn, trong phòng thí nghiệm phát ra những tiếng kêu bịch bịch thịch...

Làm cho, bụi mù bốc lên bốn phía.

"A....." Các bạn học xung quanh sợ tới mức tản ra ngay lập tức, chạy trốn ra ngoài hành lang, trốn ngoài cửa sổ hăng hái vây lại xem trai đẹp đánh nhau.

Chỉ có Lục Mẫn Huyền và hai người đại biểu dự tiết Hóa học còn đứng trong phòng.

Bản thân là nhân vật trung tâm, đương nhiên Lục Mẫn Huyền khó mà thoát tội.

Cô không ngờ, hai người bọn họ lại có thể đánh nhau vì mình!

Càng không nghĩ đến, Hứa Thiên Hạo và Sliver Thất Lãng cũng tham gia vào lần "đánh nhau loạn xạ" này.

Giữa bọn họ, cuối cùng có thù oán gì với nhau?

"A a a, không ổn rồi, càng đánh càng hăng, tôi đi gọi thầy giáo! Bạn Lục Mẫn Huyền, chỗ này giao lại cho bạn giữ họ lại nhé!"

Đại biểu dự tiết hóa học giao nhiệm vụ gian khổ này lại cho cô, bản thân thì ôm đầu chạy ra ngoài.

LK: "Nói về chuyện đánh nhau mấy người các cậu nghĩ có thể thắng được tôi sao? Tôi và Thiên Hạo đều là đai đen Không Thủ đạo, tôi sẽ cho các cậu thấy?"

Đậu: "Chúng tôi tập võ tán thủ wushu sanshou cũng không phải là người dễ trêu chọc!"

LK: "Thật sao, đến so cao thấp nào. Nói thật tôi nhìn hai chòm tóc nhuộm màu kia của cậu đã khó chịu từ lâu rồi!"

Đậu: "Thật không? Vậy tới đây xem có nhỏ được không!"

Sliver: "Tiểu Đậu đây là theo xu hướng, cậu không biết thương thức thì đừng đánh giá!"

Hứa: "Đi ngược thời thế."

LK: "Đã nghe thấy chưa, wuli Thiên Hạo nói cậu đi ngược, thời, thế!"

Đậu: "Chính cậu ta là cái thẳng mặt than có tư cách gì mà nói tôi!"

Hứa: "... quê mùa, quê mùa, quê mùa."

LK: "Lêu lêu lêu..."

Mấy người vừa đánh nhau vừa không ngừng dùng miệng nã pháo.

"A ... im mồm! Cậu là cái đồ phát cuồng em gái! Đối với tình cảm hoàn toàn ngu ngốc!"

Đậu Dã Tầm tức giận nắm tay thành nắm đấm, nghiêng răng ken két.

Rõ ràng cậu ta làm kiểu tóc mới nhất, mấy người này thì biết cái gì?

"Tôi cuồng em gái thì mắc mớ gì tới cậu, cậu cho rằng quan hệ giữa cậu và Huyền là như thế nào!"

"Huyền là người mà tôi phải bảo vệ, cậu nói xem!"

Đậu Dã Tầm vừa nói xong, trên mặt chưa kịp chuẩn bị đã ăn một phát đấm.

Ngay cả thời gian đánh trả cũng không có, cậu đã bị đối phương nhanh chóng nắm chặt cổ áo, ấn mạnh lên trên bàn thí nghiệm.

Đầu đập lên mặt bàn, có chút hoa mắt chóng mặt.

"Nghe cho kỹ, Lục Mẫn Huyền không phải là người mà cậu có thể mở miệng nói muốn bảo vệ."

Hứa Thiên Hạo nhìn cậu ta cảnh cáo, giọng nói mang theo hơi lạnh bức người, trong con mắt đen kịt cũng lóe ra ánh sáng lạnh lẽo khác thường.

Bị cậu ta dùng ánh mắt đáng sợ như vậy nhìn thẳng, Đậu Dã Tầm không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, trong đầu có chút lo sợ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cô sợ tôi đánh làm bị thương cậu ta

Ba người bên trên ngáy ngốc đứng tại chỗ, trong phòng thí nghiệm hoàn toàn yên tĩnh, không một ai dám lên tiếng.

“Thế mà đã chế ngự được Đậu Dã Tầm, tên này, rốt cuộc lợi hại tới mức nào.”

Đáy mắt Sliver Thất Lăng thoáng qua vẻ khiếp sợ.

.....Có thực lực kinh khủng như vậy tại sao không sớm phát huy ra!

Làm hại mình bị đánh phải mấy lần!

LK ủy khuất sờ gương mặt tuần tú.

Lục Mẫn Huyền thì mờ mịt ngáy ngốc tại chỗ, nhìn góc nghiêng 360° không góc chết hoàn mỹ của Hứa Thiên Hạo, hoàn toàn rơi vào rối loạn.

Thật hay giả?

Anh bây giờ, là bởi vì mình... mà tức giận sao?

Nhưng anh không phải là vốn cũng không để ý đến cô sao?

Thì tại sao bởi vì một câu nói của Tiểu Đậu, phản ứng mạnh như vậy.

“Khụ...”

Tiếng ho khan của Đậu Dã Tầm cắt đứt suy nghĩ mọi người, mặc dù cậu con trai trước mắt này có chút đáng sợ, nhưng cậu ta không hề muốn nhận thua trước mặt Huyền.

Cậu cũng có lòng tự ái.

“Cậu là gì của Huyền! Dựa vào đâu mà nói những lời này!” Cậu ta giương cái cằm tinh tế lên nói.

Hứa Thiên Hạo nghe vậy, ánh mắt thâm thúy như trời sao lạnh đi cả mười mấy độ.

Không khí xung quanh đều sắp bị đóng băng.

“Thiên Hạo lại bắt đầu kỹ năng đông lạnh đặc biệt của mình rồi.” LK đứng bên trên không khỏi run cầm cập.

“Hứa Thiên Hạo, anh bình tĩnh một chút, không được đánh nữa!” Lục Mẫn Huyền cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, tiến lên chắn trước mặt Đậu Dã Tầm, kéo lại cánh tay cậu.

“Thế nào, cô sợ tôi đánh làm bị thương cậu ta?” Hứa Thiên Hạo lại nghĩ tới dáng vẻ hôm qua cô che chở cho Đậu Dã Tầm, hất tay của cô ra lạnh lùng hỏi.

Lục Mẫn Huyền không khỏi ngăn ra, hai con ngươi trong suốt phản chiếu khuôn mặt anh tuấn của cậu: “Không phải...”

“Huyền, mình không sao! Cậu không cần phải tức giận vì tên mặt liệt này!”

Đậu Dã Tầm ngo ngoáy từ trên bàn đứng lên, muốn kéo cô ra xa một chút, lo lắng Hứa Thiên Hạo xông lên vô tình làm thương đến cô.

Thí nghiệm trên bàn để một cây đèn cồn đang cháy, là mới khi này bạn học làm được một nửa để lại.

Bởi vì bọn họ đột nhiên ở đây cãi nhau, không ngừng đánh đấm tới cái bàn, giờ phút này đèn cồn đang ở mép bàn.

Đậu Dã Tầm vừa rời khỏi bàn, đèn cồn liền lơ lửng rơi xuống!

Phải biết, đèn cồn một khi đụng chạm kịch liệt với mặt đất, sẽ xảy ra nổ.

Lục Mẫn Huyền đứng cách gần đó, nhưng đưa lưng về phía bàn.

“Tránh ra!”

Hứa Thiên Hạo dường như là phản xạ có điều kiện đẩy cô ra, chặn lại đèn cồn đang rơi xuống. (động tác nguy hiểm, xin đừng bắt chước)

Ngọn lửa bốc cháy lòng bàn tay của cậu, nóng rực làm cậu nhú chặt chân mày.

Sau khi Lục Mẫn Huyền thấy một màn này, kinh ngạc hô lên một tiếng hoảng sợ.

Cô không kịp khiếp sợ, nhanh chóng cầm bao cát trên bàn để khăn cấp dập lửa, quần cây đèn còn sắp rơi.

Hai người phối hợp ăn ý, lúc này mới tránh khỏi đèn còn rơi xuống đất gây nổ.

Nhưng mà một khắc sau.

Mặt bàn hơi cọ sát bốc cháy!

Lửa cháy nhanh, cho dù là dùng bao cát cũng không có cách ngăn lại!

“A, cháy rồi!” Ngoài cửa sổ mấy bạn học bị sợ hét ầm lên, hoảng hốt hải chạy trốn khắp nơi.

Còn thừa lại mấy người cũng không đoái hoài việc cãi nhau, rồi rút tiến lên dập lửa.

LK: “Tại sao có thể như vậy!”

Hứa Thiên Hạo: “Bớt nói nhảm đi, mau dập lửa!”

“Cho tôi một cái nhíp!” Lục Mẫn Huyền vừa dứt lời, Đậu Dã Tâm liền đem cái nhíp đưa cho cô.

Lục Mẫn Huyền trầm ổn tự tin nhận lấy.

“Huyền cậu muốn làm gì? Đừng mạo hiểm!”

“Phải lập tức gấp bắc nển ra, nếu không sẽ nổ.” Hứa Thiên Hạo tỉnh táo giải thích.

Ba của Lục Mẫn Huyền là nhà khoa học cấp quốc gia, đối với thiết bị thí nghiệm, cô từ trước đến giờ nghe nhiều nên quen, vận dụng tự nhiên, chắc hẳn vấn đề này không làm khó được cô.

“Các em đang làm gì vậy?”

Ngay tại lúc Lục Mẫn Huyền chuẩn bị ra tay, thầy Hóa học lững thững tới trễ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Người đẹp trai đều có chung chí hướng

Thầy vừa đi vào phòng thí nghiệm, liền thấy khói đen cuộn cuộn lên cao, cây đèn còn đang bốc cháy, hơn nữa ngòi lửa còn là từ bên trong phát ra.

Hông rồi!

Ngay tại lúc thầy ta cực kì hoảng sợ, Lục Mẫn Huyền đã thuần thục cầm cái nhíp gấp bắc nển ra.

Sliver Thất Lãng thì xé rèm cửa sổ ra dập tắt ngọn lửa, LK tìm được cái bao cát cũng ném lên.

Mọi người phối hợp tương đối thành công.

Một cảnh nguy hiểm, trong thời gian ngắn nhất, được hóa giải thành công.

“Phù...”

Lục Mẫn Huyền thở ra một hơi thật dài, lau sạch mồ hôi trên trán.

“Thành công rồi.”

Sau khi buông cái nhíp xuống, cô lo âu đưa mắt về phía nam sinh đứng đối diện.

“Hứa Thiên Hạo, tay anh...”

“Tôi không sao.” Hứa Thiên Hạo hồ hững trả lời, yên lặng mở lòng bàn tay ra nhìn một cái.

Phía trên để lại một dấu hồng, có chút bị phỏng nhiệt, nhưng cũng không có gì đáng ngại.

“Hay là tôi phòng y tế một chuyến đi.” Lục Mẫn Huyền vội vã nhìn cậu, không che giấu được lo lắng.

“Không cần.” Hứa Thiên Hạo rũ tay xuống, cậu không phải người yếu ớt như vậy.

Chẳng qua là lòng bàn tay bị lửa làm phỏng một chút, không phải vấn đề lớn lao gì.

“Hừ chết tôi rồi, cũng may cậu không bị thương nặng, tôi còn tưởng rằng cậu phải bị nổ bay rồi chứ!” LK kinh hãi nói.

“Vây cũng hết cách, tình huống lúc đó quá nguy cấp, không có thời gian cân nhắc nhiều như vậy.”

Hứa Thiên Hạo nhàn nhạt trả lời, tận lực tránh tầm mắt Lục Mẫn Huyền, nhìn về chỗ khác.

“Đúng là liều lĩnh.” Thầy Hóa học dờ dẫm chốc lát, nạt lạnh bước nhanh về phía trước, kéo bọn họ ra ngoài từ trong phòng thí nghiệm.

“Các em đã làm gì? Lửa trong đèn cồn sẽ xảy ra nổ không biết sao?”

Anh ta thật không nghĩ tới, mình mới rời đi một lúc, những học sinh này liền gây ra động tĩnh lớn như vậy.

“Khụ khụ...” Lục Mẫn Huyền ngượng ngùng túm lấy tóc, đang định nói xin lỗi.

“Không phải là không vấn đề gì sao.” Đậu Dã Tầm đột nhiên cắt lời cô, bữu môi về hướng bên kia.

“Đúng vậy. Thành công chuyển nguy thành an rồi.”

LK cũng bộ dạng uể oải nhún bả vai, nghiêng đầu sang chỗ khác.

“...” Thầy thái độ bọn họ không coi trọng chuyện đã xảy ra, thầy Hóa học đẩy mắt kiếng một cái, trên gương mặt tuấn tú phủ một tầng sương lạnh.

“Theo báo cáo của tiết học, mấy đứa mới vừa rồi đánh nhau bên trong phòng thí nghiệm.”

“Hả? Có sao? Không có đâu.”

LK nhìn trần nhà, đồng thời ôm vai bạn tốt Đậu Dã Tầm.

“Thầy làm rồi đó. Những người đẹp trai như tụi em luôn có chí hướng và tình cảm tốt đẹp! Làm sao có thể đánh nhau, người anh em Đậu Dã Tầm, cậu nói đúng không?”

“Đúng vậy, thầy có phải nghe được một số tin đồn sai sự thật hay không, em và đám anh em LK chỉ là đứng chung quanh chỗ làm thí nghiệm, quan hệ mọi người bên chặt lắm!”

Đậu Dã Tầm cũng hí mắt lộ nụ cười đơn thuần vô hại, tùy cơ ứng biến nắm lấy vai cậu ta.

Hai người trở mắt nhìn nhau nhìn một cái, dường như sắp bị cái gọi là thân thiết với đối phương làm cho muốn nôn rồi.

Nhưng vì không để bị trường học xử phạt, cũng cố nén cảm giác chán ghét trong lòng.

“...” Lục Mẫn Huyền đã không còn nôn nổi nữa rồi.

Theo bọn họ “làm thí nghiệm” như vậy, sớm muộn phòng thí nghiệm cũng phải nổ tung.

Đáng tiếc hành động dập lửa mới vừa kia, lại hoàn toàn không gây dựng được tình cảm cách mạng của bọn họ.

Hứa Thiên Hạo và Sliver Thất Lãng thì lạnh lùng giữ yên lặng.

Thầy Hóa học tỉnh bơ liếc mắt một cái, dấu giày trên áo sơ mi đồng phục của bọn họ, cùng với máu ứ đọng trên mặt khác nhau.

Đã sớm nhìn thấu tất cả.

Chỉ là không muốn phơi bày kỹ năng diễn xuất vụng về của bọn họ.

“Thầy nghĩ, những lời này, các em sợ rằng phải giữ lại nói với người đang đến...”

Đột nhiên, ánh mắt thầy hóa học vượt qua bọn họ, u ám nhìn về sau lưng hành lang.

Năm người không khỏi quay đầu nhìn.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên âu phục giày da, đang bị vây quanh giữa các học sinh, trên cầu thang chậm rãi đi tới.

Ông ta sống mũi cao thẳng, đường nét anh tuấn, có một phần tư dòng máu Anh, lúc gio tay nhấc chân, đều mang khí thế cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Không tiền lấy cái gì tán gái

“Ông ta là ai?” Lục Mẫn Huyền không nhịn được hỏi.

Cảm giác khí thế rất mạnh.

Winston Sinh Lâm, Viện trưởng hiện tại của trường thương mại EDUN.”

Sliver Thất Lăng thuận miệng trả lời: “Cũng chính là ba của Winston Lãnh Khuyết.”

“Cái gì Winston... Lãnh Khuyết là ai? Tôi quen không?” Lục Mẫn Huyền ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Gọi tắt là LK.”

Hứa Thiên Hạo bình tĩnh ném cho cô bốn chữ.

Lục Mẫn Huyền: “...”

Được rồi.

Thì ra tây đây đủ của LK lại mạnh mẽ như thế này!

Là cô mắt kém, lại không nhìn ra.

“Ôi... mẹ ơi.”

Quả nhiên, vừa thấy người nọ, LK giống như bị ai đánh một quyền vậy, buồn bực ôm lấy đầu.

Cậu ta ở trên đời này không sợ trời, không sợ đất, duy chỉ có thấy ba cậu ta là nhức đầu nhất!

“LK, con lại ở trường học gây họa cho ba có phải hay không?”

Hiệu trưởng Sinh Lâm chậm rãi đi tới trước mặt bọn họ, neho cặp mắt đào hoa đẹp đẽ giống LK.

“Xem ra, mấy thẻ tín dụng kia của con, nên thu hồi rồi đóng băng lại. Những đôi giày phiên bản giới hạn ở nhà đã tích tụ bụi trong một thời gian dài, ba sẽ gọi quản gia đến đốt nó.”

“A... đừng mà ba! Con vô tội!” LK lập tức kêu thảm thiết.

Ánh mắt Hứa Thiên Hạo không khỏi chớp một chút, đồng tình nhìn về phía LK.

Thành thật mà nói, vị Viện trưởng này là người lãnh đạo có năng lực nhất từ trước tới nay của trường thương mại EDUN.

Cũng chỉ có người như vậy, mới có thể trị được con em quý tộc của toàn trường.

Quan hệ của ông ta và Hứa Kinh rất tốt.

Chỉ có điều thân là ba, thủ đoạn của ông ta, hiển nhiên so với Hứa Kinh biến thái hơn nhiều.

Nghe LK gọi hiệu trưởng là ba, Lục Mẫn Huyền không nhịn được hai mắt nhìn người đàn ông phức tạp này nhiều hơn.

Nội tâm chỉ có một ý niệm không ngừng tuôn ra:

Hiệu trưởng của trường thương mại EDUN thật là lợi hại!

Đáng đáp cũng đẹp trai! Đẹp trai như chú Hứa vậy!

Dĩ nhiên nếu như ba mình còn ở đó, nhất định cũng là nhân vật đẹp trai lấy lòng như bọn họ.

“Ba, ba không thể ngừng thể dục của con! Con lại không có làm gì sai!”

Thấy Sinh Lâm lấy điện thoại ra gửi tin nhắn, LK nhào tới không màng danh dự ôm lấy ông.

Gần đây cậu đang để ý một cô gái xinh đẹp tên MM, không có tiền cậu lấy cái gì theo đuổi con gái người ta chứ.

Còn nữa, giấy phiên bản giới hạn cậu cất giữ, mỗi một đôi đều là mạng của cậu ta!

“Đã quá muộn, ba đã ngừng thể rồi.”

Sinh Lâm để điện thoại xuống, con người thâm thúy quay lại nhìn về bọn họ.

“Phòng thí nghiệm cháy, là do mấy đứa đánh nhau mà ra. Người dẫn đầu gây chuyện là ai? Viết bản kiểm điểm năm nghìn chữ. Ngày mai mở cuộc họp, toàn trường phê bình.”

Quả nhiên, gùm càng già càng cay.

Sinh Lâm sau khi nói xong liền đi, LK thì hoàn toàn không để ý cái nhìn người khác đối với mình, toàn bộ quá trình treo ở trên người ba cậu ta không buông:

“Không được không được không được, ba không thể đối xử với con như vậy, không có tiền con trai ba lấy cái gì đi tán tỉnh con gái! Ba!”

“Con im miệng.” Sinh Lâm nhìn cũng không muốn nhìn cậu ta.

Suốt ngày chỉ muốn tán gái.

Tiền đồ đâu ra?

Mọi người: “...”

“Ba của LK thật là bá đạo quá.” Lục Mẫn Huyền từ nội tâm sùng bái nói.

“Đúng, thật nghĩ không ra, người ba công như vậy sao lại sinh ra thằng con thụ như vậy chứ.”

Đậu Dã Tầm ôm lấy hai cánh tay, lắc đầu nói.

Cậu ta vừa dứt lời, bốn người còn lại bao gồm thầy Hóa học cũng cùng nhìn về phía cậu ta.

“Không cần nói người khác, cậu tự xem mình đi cũng thụ lắm đó.” Sliver Thất Lăng không hổ là anh em tốt của cậu ta, vừa mở miệng liền trúng ngay hồng tâm.

“Cậu cậu cậu...” Đậu Dã Tầm chỉ cậu ta, đang muốn phát tác.

“Tôi đồng ý.” Hứa Thiên Hạo trầm tĩnh tiếp lời.

“+1.” Thầy Hóa học đẩy mắt kiếng một cái.

“Tôi cũng không dị nghị.” Lục Mẫn Huyền cho là, đáng đáp nam sinh xinh đẹp hơn so với nữ sinh, sự tồn tại của bản thân cậu ta chính là không khoa học.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Nhỏ khóc nhè

“Thầy hóa học, Huyền! Ngay cả các người cũng...”

Đậu Dã Tầm cảm thấy tâm hồn của mình bị dả kích.

Cậu không muốn cùng ở cùng với mấy kẻ điên này nữa, xoay người thật nhanh rời khỏi lầu thí nghiệm.

“Tôi cũng về.”

Sliver Thất Lãng giờ tay phất tay về hướng bọn họ, trước khi rời đi còn cố ý cười một chút với Lục Mẫn Huyền.

“Ừ, tạm biệt.” Lục Mẫn Huyền đáp lại cậu ta một nụ cười.

Hứa Thiên Hạo: “...” Đột nhiên cảm giác chưa đánh đã nghiện là xảy ra chuyện gì?

Cậu ta mới vừa rời là cố ý đang phóng điện với Lục Mẫn Huyền.

“Thầy một hồi nữa còn có tiết, cũng đi trước.”

“Tạm biệt thầy.”

Lục Mẫn Huyền lễ phép cúi người chào, sau khi thầy hóa học rời đi, trên hành lang cũng chỉ còn lại có hai người Hứa Thiên Hạo và cô.

“Hứa Thiên Hạo, tay anh có đau không?”

Đối phương dù sao cũng là thần tượng của mình, Lục Mẫn Huyền thật không cách nào nhịn được mà không đau lòng.

“Đã nói rồi, không sao.”

Hứa Thiên Hạo vừa nói, tay hơi giấu ra sau, xoay người rời đi.

“Kì lạ! Tay anh rõ ràng bị thương!”

Lục Mẫn Huyền nhanh hơn một bước ngăn trước mặt cậu, đỏ mặt thờ nặng nề nhìn cậu.

“Bây giờ ở đây không có người khác, anh không cần lo lắng bị người khác thấy, làm bộ không quen biết tôi!”

Cô nói, giọng như là để chứng minh thứ gì vậy, kéo tay anh.

Trong nháy mắt hai tay đụng nhau kia, Hứa Thiên Hạo không khỏi nhú lông mày đẹp mắt lại.

“Anh xem, lòng bàn tay anh cũng đỏ lên rồi, còn nói không sao, phải tới ngay phòng y tế xử lý.”

Lục Mẫn Huyền ngẩng đầu lên nhìn anh, trong con ngươi giống như những mảnh vụn sáng chói, vành mắt cũng không tránh khỏi hơi ửng đỏ.

Nhất định rất đau..

Lúc bị lửa làm phỏng.

Nếu như lúc ấy không phải là vì cứu mình, anh cũng sẽ không bị thương.

Đôi tay này của anh biết đánh ghita, vốn nên hoàn mỹ không tỳ vết, sao có thể để lại vết sẹo...

“Tới phòng y tế cũng không phải là không được, nè, đừng khóc mà.”

Thấy vành mắt nhanh chóng ửng đỏ, trong lòng Hứa Thiên Hạo đột nhiên dâng lên cảm giác khác thường, vừa ngứa lại khó chịu.

Anh không nhịn được rút tay về, nắm lấy cái cằm tinh tế xinh xắn của cô.

“Lục Mẫn Huyền, sao cô cứ thích khóc như vậy?”

“Nói bậy bạ, tôi không có!” Lục Mẫn Huyền vạch tay anh ra, gò má động đập đỏ ửng.

Nước mắt của cô, rõ ràng chỉ rơi vì người mình quan tâm.

Cho dù anh là người mình trân trọng trong tim.

Bí mật này, bây giờ cô cũng sẽ không thừa nhận với anh.

“Đi thôi.”

Hứa Thiên Hạo rũ tay xuống, có thâm ý khác nhìn cô một cái.

“Anh muốn đi đâu? Tay bị thương thì làm sao?”

Lục Mẫn Huyền bước nhanh hơn đuổi kịp cậu.

“Phòng y tế.”

Hứa Thiên Hạo không nhận được trả lời, dường như không còn cách nào với cô.

Lục Mẫn Huyền ngăn ra, ngay sau đó nín khóc mỉm cười: “Giọng điệu gì thế, bị thương vốn là phải tới phòng y tế, anh làm gì như không tình nguyện vậy chứ?”

“Cô biết cái gì, quý thích khóc còn ngốc nghếch, lớn như vậy rồi còn khóc nhè.”

Hứa Thiên Hạo ngoài miệng không chút lưu tình đã kích nói, nhưng tay từ trong túi lấy ra bịch khăn giấy đưa cho cô.

“Nè, mau lau sạch nước mắt của cô đi.”

Cũng không biết tại sao, mỗi lần thấy cô khóc, anh liền không nhận được muốn tìm cách khiến cô đừng khóc lóc lại.

Dường như trên đời không có chuyện nào làm người ta khó chịu hơn so với chuyện này.

Có thể là ban đầu cùng cô trải qua vụ nổ quá mức thảm thiết kia. Sau khi thấy một màn đó, để lại di chứng kì lạ về sau.

“... Đã nói rồi tôi không khóc.”

“Chớ giả bộ, nhỏ khóc nhè.”

“Không nghe không nghe! Không cho phép anh gọi tôi như vậy.” Lục Mẫn Huyền kịp chặn lỗ tai kháng nghị.

“Nhỏ khóc nhè.”

“Nè!”

“Nhỏ khóc nhè.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Bối cảnh người áo đen

Lúc về đến nhà.

Tay Hứa Thiên Hạo thoa đầy thuốc mỡ, còn dùng băng vải băng bó.

“Cậu chủ! Tay cậu sao lại bị thương?”

Lão quản gia hoảng sợ ra đón.

Thiếu gia tập đoàn SOEH ra đời đã ngậm muỗng vàng, từ nhỏ được nuông chiều, vô cùng quý giá, lại bị thương, đây là ai làm!

“Không có gì, ở trường học làm thí nghiệm bị thương.”

“Tôi lập tức thông báo cho Chủ tịch!”

“Không cần.” Hứa Thiên Hạo cau mày gọi ông ta lại: “Cũng không phải là chuyện lớn gì, không cần phải cho ông ấy biết.”

Quản gia không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ buông điện thoại xuống.

Hứa Thiên Hạo về phòng.

Lục Mẫn Huyền nhìn bóng lưng anh.

Trong đầu nghĩ, với vết thương của mình, sự vụng về của tên này càng làm cho người ta lo lắng hơn.

Ban đêm.

“Ba về rồi.”

Hứa Kinh hôm nay kết thúc việc còn coi như sớm, vừa vặn đúng lúc ăn cơm tối.

“Chú Hứa.”

Lục Mẫn Huyền lập tức đứng lên, cầm một bộ chén đĩa cho ông ta.

Có cô ở đây, công việc của người giúp việc cũng giảm bớt không ít.

Bởi vì cô Huyền bình thường rất ít gây phiền toái cho các cô, bản thân có thể làm chuyện gì đều tự mình làm.

“Cám ơn Huyền.”

Hứa Kinh đi tới ngồi xuống trước bàn ăn, liếc mắt liền thấy được băng vải quấn trên tay Hứa Thiên Hạo.

“Đây là xảy ra chuyện gì?”

Trong ngữ khí nghiêm túc của ông mang theo sự quan tâm.

Hứa Thiên Hạo đang cố gắng thử dùng tay trái ăn cơm, không rảnh phản ứng với ông ta.

“.....”

“Hôm nay lúc làm thí nghiệm xảy ra chút ngoài ý muốn, cho nên tay Hứa... anh trai bị phỏng, tới phòng y tế xem rồi, bác sĩ nói không có gì đáng ngại, sẽ nhanh khỏi thôi ạ.”

Lục Mẫn Huyền đáp lại một cách tự nhiên, lúc gọi là anh, vẫn có chút không lưu loát.

May mắn thành công hóa giải lúng túng trên bàn cơm.

“À, thì ra là như vậy.” Sắc mặt Hứa Kinh hòa hoãn đi mấy phần: “Không sao là được rồi.”

Hứa Thiên Hạo ngẩn ngơ, ánh mắt không nhìn được nghiêng qua, nhìn về phía Lục Mẫn Huyền ngồi ở bên phải mình, lông mi chột chớp một cái.

Cô mới vừa rồi gọi cậu là anh trai.

Đây là lần thứ hai nghe thấy.

Thành thật mà nói, còn rất lăm le.

“Khụ.”

Hứa Thiên Hạo nhướn mày, tiếp tục ổn định ăn cơm như thường.

Nhưng khóe miệng hơi động một chút, nhếch lên một độ cong không dễ phát hiện.

“...” Lục Mẫn Huyền đỏ mặt, cả người cũng sắp chôn vào trong cơm rồi.

Chắc anh không nghe rõ đâu nhỉ.

“Đúng rồi, chú Hứa, cháu muốn hỏi một chút, chuyện ba cháu bên kia, có tin tức không?”

Sau khi cơm nước xong, Lục Mẫn Huyền đi tới trong phòng làm việc hỏi Hứa Kinh.

“Chỉ biết là tang lễ mẹ cháu cử hành ngày bảy tháng sau. Nhưng mà, ba cháu bên kia không có chút tin tức, nước Z lúc nào cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng?”

“Huyền...”

Ánh mắt thâm thúy của Hứa Kinh lóe lên một cái, quyết tâm giấu đi chuyện di thể Thiệu Nhã Nhã bị trộm.

“Tang lễ của ba cháu chúng ta sẽ sắp xếp cùng làm với mẹ cháu. Cháu không cần lo lắng.”

Hứa Kinh tránh nói vào vấn đề chính.

“Vậy thi thể ông ấy đã tìm được chưa?”

Lục Mẫn Huyền đề ý nhất chính là cái này.

“Vẫn chưa. Có thể là bị hủy trong vụ nổ rồi. Thật xin lỗi, không thể giúp được gì cho cháu.”

Điểm này, Hứa Kinh không tính lừa gạt cô.

Bị phá hủy?

Lục Mẫn Huyền run sợ lui về sau một bước, vẻ mặt có chút hoảng hốt, dường như không có cách nào chấp nhận đả kích này.

Có điều rất nhanh, cô liền nắm chặt quả đấm, ánh mắt kiên định tóe ra một tia hận ý:

“Vậy mấy người áo đen đó thì sao? Cháu biết nhất định là bọn họ hại chết ba cháu! Bọn họ rốt cuộc là thế nào!”

Nếu như ngay cả nước Z cũng không có cách cho cô một câu trả lời thỏa đáng, thì cô tự mình đi tìm những người đó báo thù!

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Một đám yêu nghiệt

“Thế lực đứng đằng sau những người này không hề đơn giản, ngay đến cả đất nước cũng không có cách nào tra ra được lai lịch của họ.”

“Cháu tốt nhất đừng nhúng tay vào chuyện này, chú sẽ phái người tiếp tục điều tra.”

Hứa Kinh nhận ra ý đồ của cô và nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ đó trong đầu cô.

“Chú nhận nuôi cháu, niêm phong lai lịch của cháu, mục đích chính là để cháu không gặp nguy hiểm.”

“Huyền, cháu biết không? Chú Hứa hi vọng nhìn thấy cháu vui vẻ lớn lên.”

Hứa Kinh nói, đẩy ghế ra, đi đến bên cạnh cô, nhìn không được xoa nhẹ mái tóc mềm mại của cô.

Cô bé có cặp vé ngoài giống hệt Thiệu Nhã Nhã, đặc biệt là đôi mắt xinh đẹp.

Nhìn cô, dường như ông đang nhìn thấy Nhã Nhã một lần nữa...

“Cháu biết rồi, cảm ơn chú Hứa.”

Lục Mẫn Huyền lùi về sau một bước, né tránh tay ông.

Không biết vì sao, khi này, ánh mắt của chú Hứa khiến cô có chút không thoải mái.

Có thể là vì ánh mắt đó quá nặng nề, ẩn chứa nhiều cảm xúc mà cô không thể hiểu được.

“Ừm.”

Hứa Kinh cũng nhận ra sự khác lạ của bản thân, có chút không tự nhiên thu tay về: “Nghỉ ngơi sớm đi, Huyền.”

“Được ạ, chú Hứa cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Lục Mẫn Huyền nói xong, liền rời khỏi phòng.

Hôm sau.

Buổi meeting toàn trường diễn ra vào thứ sáu hàng tuần tại sân vận động.

Sau khi quốc ca của nước Z kết thúc, Hiệu trưởng đẹp trai mặc một bộ âu phục trang trọng, trước sự say mê của mọi người, ông ta cầm lấy micro, khoan thai bước lên khán đài diễn thuyết.

Đứng xếp hàng phía sau ông ta là bốn nam vương lớp ba khối mười một.

Hứa Thiên Hạo, LK, Sliver Thất Lăng và Đậu Dã Tầm

“A a a.”

Phía bên dưới khán đài vô cùng náo nhiệt, giống hết một buổi hòa nhạc.

“Đẹp trai quá, đều là một đám yêu nghiệt, hấp dẫn người khác mà, tớ sắp không thở nổi nữa rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Chỉ trong một buổi sáng mà có thể cùng lúc nhìn thấy cả viện trưởng và bốn nam vương đẹp trai như vậy, ông trời thật là ưu ái tớ quá mà!”

Đám học sinh nữ điên cuồng la hét dữ dội, đặc biệt là “nhóm người hâm mộ” đứng cách đó không xa của Thiên Hạo.

Những người đó chạy vào sân vận động, trong tay còn giơ bảng hiệu, vung vẩy dải lụa màu, không ngừng thể hiện tình yêu với Thiên Hạo:

“Thiên Hạo, Thiên Hạo, em yêu anh!”

“Hoàng tử Thiên Hạo, đẹp trai nhất!”

Lục Mẫn Huyền đứng trong đám người ở sân vận động, không nhận được cảm thán:

“Sức hấp dẫn của cậu ấy thật lớn, còn có cả đội cổ vũ riêng nữa chứ!”

“Các bạn học sinh, yên lặng chút nào!”

Đột nhiên, trong micro truyền đến một giọng nói vô cùng tao nhã.

Nghe thì có vẻ rất bình tĩnh, nhưng lại mang theo sự quyết đoán khiến người khác phải nhún nhường.

Học sinh phía dưới vô cùng nghe lời, ngừng nói chuyện, lúc này cả sân vận động lặng ngắt như tờ.

“Như mọi người đã biết, sáng hôm qua, phòng thí nghiệm xảy ra một vụ cháy. Mà kẻ đầu xỏ không ai khác chính là bốn cậu học sinh đứng phía sau tôi đây.”

Viện trưởng Sinh Lâm vừa dứt lời, cả sân vận động bỗng chốc xôn xao hẳn lên.

Các học sinh tròn tròn mắt, vô cùng khó tin, cúi thấp đầu thì thầm to nhỏ với nhau.

“Không phải chứ!”

“Người đẹp trai như vậy làm sao có thể phóng hỏa cơ chứ?”

“Đúng vậy, quả thật không thể tin được.”

“Chắc hẳn mọi người đều cảm thấy rất kinh ngạc.” Viện trưởng Sinh Lâm tiếp tục mở miệng.

“Trên thực tế, bốn cậu học sinh này đã coi thường kỷ luật và quy định của nhà trường, công khai đánh nhau ở trong phòng thí nghiệm, suýt nữa làm cho đèn còi phát nổ.”

“Cuối cùng, mặc dù đã kịp thời ngăn chặn tình huống xấu này, nhưng kết quả lại vẫn khiến cho phòng thí nghiệm bị cháy.”

Làm ơn! Đừng nói phóng đại mọi chuyện lên như vậy được không?

Rõ ràng chỉ bốc lên một đốm lửa nhỏ!

LK đứng phía sau Hiệu trưởng, nhìn không được giơ tay, làm thành hình khẩu súng, lạnh lùng nhắm chính xác về phía sau đầu của ba mình.

“Xi!”

Lục Mẫn Huyền nhìn thấy cảnh tượng này, không nhận được cười thành tiếng.

Các học sinh phía dưới cũng khó sỡ nhận cười.

Hứa Thiên Hạo đứng bên cạnh, mặt không biểu cảm lờm LK, cái tên nhóc không sợ chết này!

Có chừng có mực một chút đi, tên ngốc này!

Quả nhiên, thông qua phản ứng của các học sinh phía dưới, cùng với hình ảnh của ánh đèn đường phản chiếu cách đó không xa, viện trưởng Sinh Lâm nhanh chóng nhận ra hành động ngu ngốc của con trai mình.

“...”

Ông ta nheo mắt lại, dùng giọng nói vô cùng đáng sợ, chậm chậm mở miệng.

“Tiếp theo, tuyên bố hình phạt, Winston Lãnh Khuyết, mỗi ngày phạt đứng hai tiếng ở sân vận động, thời gian phạt kéo dài một tháng.”

“Cái gì!”

LK lập tức sụp đổ.

“Vì sao người chịu đựng những chuyện như thế này luôn luôn là con? Rõ ràng là bốn người cùng gây họa, rốt cuộc con có phải là con trai ba hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Trở thành người nổi tiếng toàn trường

“Thái độ của họ tốt hơn con.”

Viện trưởng Sinh Lâm nheo mắt lại, điềm đạm nói với cậu ta.

Nụ cười nham hiểm giống như đã biết rõ mọi chuyện.

“Đúng rồi, ngoài phạt ra, hôm nay tôi còn muốn đặc biệt tuyên dương một người.”

Giọng nói của viện trưởng Sinh Lâm một lần nữa vang lên giữa không trung.

“Hả? Tuyên dương?”

“Cháy phòng thí nghiệm thì có gì đáng tuyên dương cơ chứ?” Các học sinh vô đầu bút tai, vô cùng nghi ngờ.

“Trong chuyện xảy ra ở phòng thí nghiệm ngày hôm qua, có một bạn học sinh nữ, biểu hiện của bạn ấy vô cùng tốt, xứng đáng là gương sáng để mọi người noi theo.”

Sinh Lâm nói đến đây, ánh mắt tìm kiếm hai vòng quanh sân vận động, sau đó thành công rơi trên người Lục Mẫn Huyền.

Lục Mẫn Huyền ngây người, ngỡ ngàng đối mặt với ông ta.

Viện trưởng muốn làm gì vậy chứ?

Vì sao đột nhiên cô lại có dự cảm không tốt.

“Bạn học sinh nữ đó, không chỉ ở lại hiện trường ngăn cản đám học sinh nam này đánh nhau mà còn lạnh trí hóa giải nguy cơ phát nổ.”

“Thể hiện sự xuất sắc trong công tác phòng cháy chữa cháy sau này.”

“Những điều này đều do một bạn học ở hiện trường khi đó nói với tôi.”

Viện trưởng Sinh Lâm rù rì nói, ánh mắt thâm sâu lóe lên một tia sáng phức tạp:

“Bạn học sinh ấy chính là em gái của Hứa Thiên Hạo - Lục Mẫn Huyền.”

Dứt lời, cả sân vận động đều kinh ngạc!

Ánh mắt của Hứa Thiên Hạo tưởng chừng như có thể biến thành một thanh kiếm giết người vô hình.

Vậy mà lại có thể đứng trước toàn trường tuyên bố Lục Mẫn Huyền là em gái mình.

Việc này chắc chắn đã thông đồng với Hứa Kinh.

“Gì cơ? Huyền là em gái của Hứa Thiên Hạo ư?”

Đậu Dã Tầm ngạc nhiên tròn tròn mắt, cậu ta không nghe nhầm đấy chứ?

Nếu như là thật, thì thông tin này cũng quá bất ngờ đấy!

Toàn bộ học sinh trong sân vận động bỗng chốc ồn ào, xôn xao hẳn lên.

Những người đứng bên cạnh Lục Mẫn Huyền nhao nhao đưa ánh mắt kích động về phía cô.

“Trời ơi? Hóa ra Lục Mẫn Huyền là em gái của “thần thi” Hứa Thiên Hạo sao, chà trách mới mười năm tuổi mà đã học lớp mười một.”

“Hai anh em họ đều xinh trai, đẹp gái quá!”

“Không ngờ người đứng sau Lục Mẫn Huyền lại hùng mạnh như vậy, chúng ta tốt nhất là không nên đắc tội với cô ta, cũng may trước đây không cùng Lý Tĩnh Khiết giằng cọt, mĩa mai cô ta.”

“Thật sự... ngưỡng mộ quá. Ôi! Vì sao cô ta có thể trở thành em gái của hoàng tử Thiên Hạo cơ chứ?”

Cứ như vậy.

Lục Mẫn Huyền bỗng chốc trở thành người nổi tiếng toàn trường, sức nóng không thể tưởng tượng được.

Nổi tiếng lên cả Facebook, diễn đàn trường, nhóm thảo luận nhỏ, nhóm trò chuyện.

Hầu như toàn bộ người trong EDUN đều đang thảo luận về tin tức lớn này.

Lục Mẫn Huyền muốn giả bộ không quen biết Hứa Thiên Hạo cũng không được nữa rồi.

Hơn nữa, cho dù đi đến đâu, cũng có người xì xào về cô, trong mắt họ thể hiện rõ sự ghen tị và cuồng nhiệt.

Điều này khiến cô vô cùng không thoải mái.

“Hứa Thiên Hạo, cậu lại có thể...”

Sau khi đứng phạt xong hai tiếng ở bên ngoài, LK trở lại, cuối cùng cũng nhịn không được, đầu gần như sắp nổ tung.

Chuyện đầu tiên sau khi xông vào phòng, chính là đập bàn, chất vấn Hứa Thiên Hạo. Cậu ta chỉ vào anh, đầu ngón tay không ngừng run rẩy.

“Lục Mẫn Huyền là em gái cậu, vì sao cậu không sớm nói chuyện này cho tôi biết!”

Hứa Thiên Hạo giống như không nghe thấy, không cảm xúc đeo tai nghe, bình tĩnh thưởng thức âm nhạc, đọc tiểu thuyết.

Ánh mặt trời khe khẽ chiếu vào từ cửa sổ, yên lặng rơi lên người anh.

Nhìn qua, trông anh hoàn toàn giống như đang sống ở một thế giới khác.

Các học sinh ở bên cạnh đều bị sợ hãi bởi cảnh tượng đáng sợ trước mắt.

Cho rằng họ lại sắp đánh nhau giống như lần trước.

“Cậu còn nghe nhạc!”

LK rút tai nghe của anh ra: “Nói mau! Rốt cuộc cậu có coi tôi là anh em hay không!”

Tên khốn kiếp này, rõ ràng là bạn bè của mình, vậy mà ngay đến cả chuyện quan trọng như vậy cũng không nói cho mình nghe.

Hại cậu lần trước đã làm ra nhiều chuyện ngu xuẩn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ai lại có ý với em gái mình chứ

“Tớ đã nhắc nhở cậu lâu rồi, đừng có mà gán ghép linh tinh.”

Sau khi tai nghe bị quăng xuống đất, cuối cùng Hứa Thiên Hạo cũng hoàn hồn.

Nhiều mây gấp sách vở lại, bình tĩnh nói với cậu ta.

“Hà? Cậu nhắc nhở cái gì! Cũng không nói rõ ràng...”

Vừa nhắc đến sự tích làm Nguyệt Lão chói lóa của mình, LK không nhịn được muốn tự chọc mù hai mắt.

Sao lại mất mù chơi với bạn bè thất đức như vậy chứ.

Nhớ ngày đó, vì để trêu chọc em gái của Hứa Thiên Hạo, cậu ta đâu dễ dàng gì.

Không chỉ hi sinh nhan sắc mà chặn Huyền vào vách tường.

Lại còn đánh nhau một trận với Đậu Dã Tầm ở phòng thí nghiệm nữa.

Kết quả thì hay rồi, khỏi phải trêu chọc thì Lục Mẫn Huyền đã thành em gái của Hứa Thiên Hạo rồi.

Đã xảy ra chuyện gì vậy!

Cùng lúc đó, trong cầu thang.

“Hi, cậu là em gái của Hứa Thiên Hạo, vậy mà không nói cho tớ biết?”

Đậu Dã Tầm cũng đang chất vấn Lục Mẫn Huyền.

“Tiểu Đậu, xin lỗi. Tớ không cố ý giấu cậu.”

Lục Mẫn Huyền vội vàng giải thích.

“Lúc trước tớ đã hứa hẹn với anh ta, ở trường học giả vờ như không quen nhau.”

Mặc dù không biết vì sao viện trưởng lại muốn nói ra quan hệ của cô với Hứa Thiên Hạo.

Nhưng chắc hẳn có liên quan đến chú Hứa.

“Được rồi, không sao, dù sao đây cũng là chuyện riêng của cậu, không cần nói xin lỗi với tớ.”

Đậu Dã Tầm không đành lòng thấy cô khó xử.

“Nhưng mà nói thật, cái tên mặt đơ kiêu ngạo lạnh lùng như vậy, là ai thì cũng không muốn tự nhận là em gái của anh ta đâu, tớ hoàn toàn có thể hiểu cậu!”

Đột nhiên Đậu Dã Tầm thay đổi thái độ, hiện ngang lăm liệt vỗ vai cô nói.

“Cảm ơn Tiểu Đậu đã hiểu cho tớ, thật ra anh ta cũng không lạnh lùng như bề ngoài.”

Lục Mẫn Huyền sững sốt, nghiêm túc trả lời.

“Cái gì? Thế mà cậu vẫn nói thay cho tên đó được? Anh ta cũng không làm tròn trách nhiệm chăm sóc em gái mà một người anh trai cần có.”

“Không phải...”

Đột nhiên, Sliver Thất Lăng dựa vào vách tường cách đó không xa cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Trên đầu anh ta buộc khăn in hoa màu đỏ, khoanh tay cất bước đi đến.

“Lục Mẫn Huyền họ Lục. Hứa Thiên Hạo họ Hứa. Sao bọn họ có thể là anh em chứ? Điểm này không đồng nhất.”

“Đúng nhỉ!”

Đỉnh đầu Đậu Dã Tâm như có bóng đèn đột nhiên bật sáng.

“Xây ra chuyện gì vậy Huyền? Sẽ không phải trò đùa dai của viện trưởng chứ?”

“Đầu óc bọn tớ cũng không suy nghĩ được nhiều như cậu đâu.”

Lục Mẫn Huyền nói xong, ánh mắt không khỏi buồn bã đi một chút.

“Thật ra tớ là con gái được nhà họ Hứa nhận nuôi.”

“Vì trong nhà xảy ra chút việc, nên không thể nào sống cuộc sống như trước kia. Nhưng mà chú Hứa đối xử với tớ rất tốt, có lẽ chú ấy hi vọng tớ ở trong trường học sẽ tốt hơn một chút, vì vậy mới công khai thân phận của tớ.”

Mấy người vừa trở về vừa nói.

“Vậy à... vậy cậu với Hứa Thiên Hạo cũng không phải anh em ruột? Tên khốn kia có thừa cơ làm chuyện gì xấu với cậu không!”

“Không có.” Lục Mẫn Huyền dờ khóc dờ cười.

Ngoại trừ lúc đầu có chút lưu manh, gần đây Hứa Thiên Hạo vẫn rất bình thường.

Hơn nữa anh ta căn bản không thích gì mình.

Làm sao có thể làm chuyện xấu với mình chứ?

Trong phòng học, LK cũng hỏi vấn đề này với Hứa Thiên Hạo:

“Cậu đừng đi, mau nói cho tớ biết, cậu có làm một vài chuyện xấu hổ gì với Lục Mẫn Huyền vì cô ấy không phải là em gái ruột của cậu không?”

“Cậu phiền quá đấy.”

Hứa Thiên Hạo lạnh lùng cầm sách rời khỏi chỗ ngồi.

“Này, đều nói gần quan được ban lộc, cậu thật sự không có bất kỳ suy nghĩ gì sao?”

LK vẫn chưa từ bỏ suy nghĩ làm Nguyệt Lão.

“Ai biến thái đến mức có ý với em gái mình chứ?” Hứa Thiên Hạo lạnh lùng nói lại.

“Ồ, cuối cùng cậu cũng thừa nhận, vừa rồi cậu không chịu thừa nhận cô ấy là em gái của cậu!”

Hứa Thiên Hạo: “...”

Đương nhiên anh không muốn thừa nhận rồi.

Mục đích mà Hứa Kinh và Sinh Lâm thông đồng công bố chuyện này, chính là vì để mình không cách nào chối bỏ mối quan hệ của mình và Lục Mẫn Huyền,

Nhưng càng như vậy, anh lại càng không muốn thuận theo ý của họ.

“Tớ mặc kệ, cậu mau trả lời tớ đi, rốt cuộc có thích cô ấy không?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Công chúa điện hạ xinh đẹp

“Có lẽ khiến cậu phải thất vọng rồi. Tớ không có chút hứng thú nào với con bé kia. Cô ta cũng không có bất kỳ liên quan gì đến tớ.”

Hứa Thiên Hạo bị cậu ta hỏi mà bức bối, giật tai nghe xuống, dựa vào khung cửa dưới phòng học lạnh lùng nói.

Đúng lúc mấy người Lục Mẫn Huyền đi trên hành lang, nghe thấy lời của anh ta, không khỏi sợ hãi, sững sờ ngay tại chỗ.

...Tớ không có chút hứng thú nào với con bé kia

...Cô ấy cũng không có bất kỳ liên quan gì đến tớ.

Những lời này lọt vào tai cô không sót chữ nào.

“Hứa mặt liệt!”

Đậu Dã Tầm không nhìn được muốn xông lên trút giận cho Hi.

“Cái đồ nhà cậu thật quá kiêu ngạo, Huyền cũng không nói là muốn làm em gái của cậu, cậu còn dám chê bai cô ấy?”

Nghe thấy giọng nói của cậu ta, hai người Hứa Thiên Hạo và LK đồng thời quay đầu lại.

Trong nháy mắt chạm vào ánh mắt của Lục Mẫn Huyền, rõ ràng đáy lòng Hứa Thiên Hạo có một chút chấn động.

Đang định nói gì đó.

“Tiểu Đậu, tớ không sao.”

Lục Mẫn Huyền bắt lấy tay Đậu Dã Tầm, kéo cậu ta lại.

Phản ứng vô cùng bình tĩnh.

Cô biết Tiểu Đậu đánh không lại Hứa Thiên Hạo, vì vậy không hi vọng bọn họ lại đánh nhau vì mình nữa.

Nhưng mà, nhìn thấy động tác của cô, ánh mắt Hứa Thiên Hạo lập tức lạnh lẽo, lạnh nhạt xoay người rời đi.

Không định giải thích những lời mình vừa nói.

“Cậu thật sự không có ý định giải thích cho bản thân sao?”

LK lập tức đuổi theo, lười nhác khoác qua gáy anh ta, vừa đi vừa hỏi.

“Những gì tớ nói đều là sự thật.”

“Được rồi...”

Lúc này, LK cũng bắt lực.

Chỉ hi vọng sau này Hứa Thiên Hạo sẽ không hối hận vì những gì mình đã nói.

“Hi, đừng buồn, tên khốn kia không thừa nhận cậu là em gái của mình thì kệ đi, về sau anh trai sẽ bảo vệ cậu.”

Sau khi quay về chỗ ngồi, Đậu Dã Tầm thấy cô không vui, bèn vỗ ngực đảm bảo nói với cô.

“Ừm.”

Lục Mẫn Huyền miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Cám ơn Tiểu Đậu. Thật ra tớ không buồn, dù sao anh ta cũng nói thật... tớ vốn không có bất kỳ quan hệ nào với anh ta.”

Nói đến đây, hai mắt cô không tránh khỏi xẹt qua một tia buồn rầu lạnh nhạt.

“Cậu nghĩ được vậy là tốt rồi! Những chuyện không vui kia thì đừng nhắc lại nữa, sau khi tan học tớ dẫn cậu đến một nơi.”

Đậu Dã Tầm thần bí nháy mắt trái, phóng điện với cô.

“Nơi nào?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Đừng hỏi nhiều như vậy, đi theo tớ là được rồi!”

Vừa tan học, Đậu Dã Tầm bèn kéo tay cô chạy đến dưới khu nhà trọ của sinh viên nam, lái ra một chiếc Lamborghini màu cam.

“Thật đẹp! Đây là xe của cậu sao?” Lục Mẫn Huyền không nhìn được khen ngợi.

Ở cùng với cậu ta, dường như có một loại sức lôi cuốn kỳ lạ, có thể ném hết những chuyện không vui ra khỏi đầu.

“Đúng vậy, sao nào, rất đẹp phải không?” Đậu Dã Tầm nói xong, lịch lãm đứng dậy, vươn tay về phía cô.

“Mau lên thôi, công chúa điện hạ xinh đẹp.”

Khuôn mặt Lục Mẫn Huyền đỏ lên, có loại cảm giác vô tình bị đánh gục.

Thế mà gọi cô là công chúa điện hạ, như vậy cô sẽ xấu hổ!

Lái chiếc xe đua màu cam nhanh như chớp giật, đầu tiên Đậu Dã Tầm đến một nhà hàng, mời Lục Mẫn Huyền ăn cơm, sau đó lập tức dẫn cô đến một nơi bí mật.

“Quán bar Dạ Sắc Liêu Nhân?” Lục Mẫn Huyền kinh ngạc nhìn hàng xe sang trọng xếp dài trước cửa chính, trai xinh gái đẹp ra ra vào vào.

“Tiểu Đậu, nơi bí mật mà cậu nói, không phải là nơi này chứ?”

“Không sai. Hi, nhất định cậu chưa từng đến quán bar đường phố.”

Tiểu Đậu đỗ xe xong nhảy xuống.

“Ừ... Đúng là chưa từng đến, nhưng hai chúng ta mới vị thành niên đó, sao có thể vào quán bar?”

Cô thấp thỏm hỏi.

“Đừng sợ, có tớ ở đây, nhân lúc nhiều người lên lên vào trong là được rồi.” Đậu Dã Tầm dắt tay cô, dẫn cô vào trong.

“Đột nhiên cảm thấy thật hồi hộp, trong quán bar thật sự chơi vui vậy sao?”

“Chủ yếu là bầu không khí! Có thể xoa dịu cảm xúc chán nản của cậu. Đương nhiên con gái khi chỉ có một mình thì tuyệt đối không nên đến.”

“Vì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Nữ sinh thuần khiết

“Rất dễ bị những ông chú cô đơn buồn chán để ý đến. Vì vậy đừng buông tay tớ ra!”

Trong lúc hai người nói chuyện, đã nhân cơ hội nhiều người mà thành công lên vào trong.

Cảnh đêm quyến rũ, xa hoa trụy lạc, âm nhạc và rượu còn hòa quyện vào nhau, khiến thần kinh mọi người tê liệt.

Lục Mẫn Huyền vừa vào đã chìm đắm trong bầu không khí sôi động của nơi này.

“Quả nhiên trong này rất tuyệt, còn có rất nhiều anh đẹp trai.” Cô chỉ vào đám con trai hợp thành một nhóm mới từ bên cạnh đi đến.

“Huyền, sao cậu cũng mê trai vậy, không được nhìn bọn họ, còn không đẹp trai bằng tớ!”

Đậu Dã Tầm không nói lời nào mà che mắt cô, kéo cô vào trong một gian phòng bao.

Nơi này có rất nhiều người Lục Mẫn Huyền không biết, nhưng Đậu Dã Tầm lại rất quen thuộc với bọn họ, đi vào bèn vỗ tay chạm cốc, có thể nhìn ra tình cảm rất tốt.

“Hi, đến đây ngồi đi.”

Đậu Dã Tầm kéo cô ngồi trên một chiếc ghế chân cao, rót cho cô một ly đồ uống.

“Ôi, người mới, còn là một em gái học sinh. Dáng vẻ mặt đồng phục thật là thuần khiết...”

Thoáng chốc mọi người đã chú ý đến Lục Mẫn Huyền.

Cô mặc đồng phục áo sơ mi, chân váy caro vừa đến đầu gối, hai chân khép lại ngồi xuống, dáng người cân đối, mơ hồ lộ ra đường cong mê người.

Cộng thêm mái tóc đen như rong biển xoắn xuống, làm nổi bật làn da trắng nõn mịn màng của cô, đôi mắt to ướt át tựa như con nai nhỏ, lông mi thật dài cong lên, giống như được bao phủ trong sương sớm.

“Dáng vẻ thật duyên dáng...”

Đặc biệt là khi nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô, tất cả mọi người đều khẽ thở dài một tiếng, cho dù là con gái, nhìn thấy cô cũng không nhịn được rung động.

Đừng nói đến mấy tên đàn ông ở đây.

Ánh mắt nhìn cô. Hoặc là giống như ánh trăng sáng chói, ngồi ở trước mặt nhưng cũng không dám chạm vào, sợ vấy bẩn cô.

Hoặc là không chút che giấu đánh giá những vị trí quan trọng mà nuốt nước bọt, tưởng tượng kích thích chinh phục được bảo vật, mới ảo tưởng một chút thôi đã nhiệt huyết sôi trào rồi.

“Tiểu Đậu, từ khi nào cậu lại quen biết một cô gái xinh đẹp đáng yêu như vậy, cũng không giới thiệu cho bọn tôi với chứ.”

Bỗng nhiên, một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục đứng dậy khỏi ghế sofa, lắc lắc ly rượu đi về phía cô.

Đôi mắt anh ta nheo lại, ánh mắt chậm rãi đảo qua mỗi một vị trí trên người cô, mang theo nóng rực không chút nào che giấu.

“À, quên giới thiệu với mọi người, đây là bạn học của tôi, Lục Mẫn Huyền.”

Đậu Dã Tầm giờ ly thủy tinh ra hiệu với mọi người.

“Hi, đây đều là những người bạn chơi nhạc cùng với tớ, thứ sáu mỗi tuần chúng tớ đều sẽ đến đây tụ tập một lần. Còn vị này, là nhà sản xuất mà gần đây muốn hợp tác với ban nhạc chúng tớ - Dịch Trình Thương.”

Cậu ta long trọng giới thiệu người trước mặt này với Lục Mẫn Huyền.

Nhà sản xuất?

Ban nhạc của Tiểu Đậu sắp ký hợp đồng, thật lợi hại.

“Chào ngài.”

“Chào cô.” Dịch Trình Thương chủ động cung ly với Lục Mẫn Huyền, nở một nụ cười tự cho là vô cùng quyến rũ.

“Dáng người Huyền rất có ưu thế đấy. Có hứng thú ký hợp đồng không, nếu như cô chịu gia nhập vào tập đoàn chúng tôi, nhất định công ty sẽ cố gắng hết sức bồi dưỡng cô thành Thiên hậu.”

“Bây giờ anh Dịch định lôi kéo người sao?”

“Người ta vẫn còn là học sinh cấp ba đấy, đừng quá đáng ~”

“Đúng đấy, em gái em đừng nghe anh ta nói bậy, đến đây chơi với mọi người nào, chỉ uống thôi thì có gì vui? Chơi game nào, ai thua thì phải uống hết Champagne trộn Whisky!”

“Nhưng mà tôi không biết uống rượu.” Lục Mẫn Huyền bị mọi người thi nhau kéo đến, đẩy ngồi xuống ghế sofa.

“Này này, các cậu đừng đùa nữa! Không nghe thấy Huyền nói cô ấy không biết uống rượu à.”

Từ đầu đến cuối Tiểu Đậu đều đứng cạnh bảo vệ cô, nhìn thấy mọi người chơi vui vẻ như vậy, đối phương còn là người của công ty sắp hợp tác với Tiểu Đậu, Lục Mẫn Huyền cũng không muốn làm họ mất hứng.

Những trói buộc quý quai kia cắt hết đi!

Cô cũng muốn quăng hết đi, ném thử một lần kích thích khi rượu còn xâm nhập vào đại não.

Có lẽ như vậy thật sự có thể quên hết tất cả những chuyện không vui trong lòng, bao gồm cả ánh mắt lạnh lùng Hứa Thiên Hạo nhìn cô khi đó, xóa sạch tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Em thật sự là một báu vật

Sau khi buông thả bản thân thì Lục Mẫn Huyền rất nhanh đã tu tập chơi cùng mọi người.

Địch Trình Thương có âm mưu trong việc dẫn dắt mọi người chơi trò chơi. Từ xúc xắc đến ném cò, giống như lập kế hoạch muốn chuốc say Lục Mẫn Huyền.

Chỉ cần cô thua thì anh ta sẽ lấy loại rượu có nồng độ cồn nhất, hỗn hợp nhiều loại rượu nhất đưa cho cô.

Uống liên tục 5 6 ly rượu nên Lục Mẫn Huyền cảm thấy người mình nhẹ nhàng như muốn bay lên vậy. Cô đỡ đầu nghiêng ngả đứng dậy.

"Em gái muốn đi đâu vậy. Ván này còn chưa kết thúc mà!" Giọng nói của người nào đó lẫn với tiếng ồn ào náo động truyền tới.

"Hi, cậu không sao chứ? Uống say rồi sao?"

Dường như bên tai truyền đến tiếng của Đậu Dã Tầm. Anh vươn tay đỡ cô, nhưng rất nhanh đã bị người khác túm lại.

"Tôi đi nhà vệ sinh." Lục Mẫn Huyền thấy đầu rất đau, chỉ muốn rời khỏi nơi ồn ào này.

Cô mở cửa phòng bao rồi ra ngoài, nghiêng nghiêng ngã ngã dựa vào tường mà đi. Những người đàn ông ở gần đó đều nhìn bám theo cô với ánh mắt không có ý tốt.

"Ồ, đây không phải Lục Mẫn Huyền sao?"

LK trùng hợp cũng đang trêu gái ở trước sân khấu quán bar, liếc mắt nhìn thấy một bóng lưng duyên dáng nên rất nhanh đã nhận ra cô.

Tin tức có sức công phá mạnh mẽ!

Em gái Lục Mẫn Huyền cuối tuần được nghỉ học thể mà không về nhà, đã vậy còn đến quán bar uống say.

Anh ta nhanh chóng lấy di động ra gọi điện:

"Này, Thiên Hạo! Cậu mau đến đây, tôi thấy em gái cậu này!"

"Cũng không phải chưa từng gặp cô ấy, kinh ngạc như vậy làm gì." Giọng điệu của Hứa Thiên Hạo rất bình tĩnh.

Gần như không chút lo lắng sốt ruột vì Lục Mẫn Huyền không về nhà.

"Đúng vậy, nhưng cậu có biết bây giờ tôi đang ở đâu không? Quán bar, Dạ Sắc Liêu Nhân!"

Nghe thấy bốn chữ này thì trong mắt Hứa Thiên Hạo xẹt qua một tia sáng không dễ phát hiện. Ngón tay thon dài rất nhanh đã nắm chặt lấy điện thoại.

"Chắc chắn, ở nơi hormone dễ bị kích thích này thì cánh đàn ông đều là loại động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới lại tự mình có bản tính đi săn. Dạng trong sáng như em gái cậu giống như một nụ hoa vậy, chỉ cần ở nơi này lâu thêm một giây... Phía sau chắc có thể đoán được."

LK còn chưa nói xong thì đầu bên kia cúp một cái đã tắt máy rồi, chỉ còn tiếng tút tút không ngừng.

Hơn chục giây sau thì một chiếc Ferrari màu xanh giống như một tia điện vút khỏi bãi đỗ xe, để lại một bóng xe hoa lệ. Chiếc xe đó mờ ảo, lạnh lùng và nhanh chóng biến mất trên đường lớn ngoài tòa nhà.

"Em gái, sao lại nhanh như vậy đã không được rồi. Cuộc sống mơ màng về đêm vừa mới bắt đầu mà..."

Lục Mẫn Huyền vừa từ nhà vệ sinh bước ra thì một bóng người to lớn đứng chắn trước mặt cô.

Địch Trình Thương giúp cô đứng vững, tay anh ta còn nhân cơ hội ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô và xấu xa mà lôi cô về phía mình.

"Anh muốn làm gì vậy, đừng động vào tôi!" Lục Mẫn Huyền cảm giác được có gì đó không đúng nên nhấc tay muốn đẩy anh ta ra, nhưng lại bị túm chặt tay đẩy sang một bên tường thủy tinh.

"Cục cưng à, từ lúc nhìn thấy em bước vào phòng bao thì tôi đã nhìn trúng em rồi. Em thật sự là một báu vật, hồn của tôi cũng sắp bị em hút đi rồi."

Địch Trình Thương dùng sức bóp chiếc cằm tinh tế của cô, híp mắt nhìn cô xấu xa. Khóe miệng anh ta còn gần như dán vào bên tai cô.

"Quán bar chơi không vui, nếu không thì hai chúng ta đổi nơi khác, đi thuê phòng thì thế nào? Để anh trai đây cẩn thận yêu thương em..."

"Đừng tay! Nhà sản xuất Dương... Anh làm như vậy với tôi thì Tiểu Đậu có biết không!"

Lục Mẫn Huyền cố gắng phản kháng. Cô nhấc chân muốn đá về phía đũng quần anh ta nhưng vì uống say nên không đủ sức. Cô bị Dịch Trình Thương tóm gọn, anh ta còn to gan sờ mó cái chân trắng nõn của cô.

"À! Cái tên đó sớm đã bị ép uống đến mơ mơ hồ hồ rồi, còn ai nhớ đến em nữa? Đi thôi, cục cưng! Đừng nhớ đến thằng nhóc đó nữa, chúng ta tìm một nơi vui vẻ đã, sau đó em muốn thế nào đều được."

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Theo tôi về nhà

Ánh sáng huỳnh quang nhấp nháy, loa phát đi phát lại tiết tấu nhạc rock.

Người con gái mơ màng khép mắt. Đôi môi đỏ thắm hơi hé giống như nhuộm máu đào vậy, vừa căng mọng vừa mê hoặc.

Dịch Trình Thương không thể nhịn thêm nữa, ôm lấy cô muốn dẫn cô đi khách sạn.

"Không được... Tôi không đi..."

Hai người lờ lờ kéo kéo trước cửa phòng vệ sinh, cảnh tượng này người trong quán bar đã sớm nhìn quen rồi.

Cùng lúc đó, một chiếc Ferrari màu xanh dừng trước cửa quán bar, bánh xe ma sát mặt đất phát ra tiếng ma sát chói tai.

Một thiếu niên tuổi teen khôi ngô mặc áo sơ mi màu trắng trên xe mui trần nhảy xuống, không để ý đến bảo vệ ngăn cản xông thẳng vào quán bar.

Nhanh thôi, anh đã chú ý tới Lục Mẫn Huyền gầy yếu say rượu đang bị người khác sàm sỡ.

Cúc áo của cô không biết lúc nào đã bí tháo mất vài nút, váy còn bị vén lên đến đầu gối nên không cần thận lộ ra một mảnh cánh xuân kiều diễm.

"Bỏ cái tay bẩn thỉu của anh ra khỏi người Lục Mẫn Huyền!"

Con người đen của Hứa Thiên Hạo thoáng chốc trở nên tàn ác. Anh nhanh chóng xô đám người ra hai bên xông qua đó rồi một quyền tức giận nên lên người anh ta.

Tiếng hét ở bên cạnh lẫn với tiếng kính ngạc không ngừng vang lên.

Sau khi Dịch Trình Thương bị một đám đánh ngã, răng cũng bị rụng mất hai cái. Anh ta ôm mặt ngẩng đầu lên, còn chưa kịp nhìn rõ người đánh là ai.

Đối phương đã túm lấy cả vạt của anh ta kéo anh ta lên rồi ấn mạnh đầu anh ta vào bên tường thủy tinh ở hành lang, sau đó một chân lại đạp trúng đũng quần anh ta.

"Á... Cậu là ai, sao dám đánh tôi?"

Dịch Trình Thương đau đớn mà lăn lộn trên nền đất, ôm lấy bộ phận quan trọng mà toàn thân run lên. Anh ta vừa kinh ngạc vừa sợ mà nhìn về phía anh.

Đợi đến lúc nhìn rõ khuôn mặt của người đó thì thoáng cái bị dọa hoảng sợ đến mức tròng to mắt.

Thế, thế mà lại là cậu lớn của tập đoàn SOEH! Hứa Thiên Hạo!

Cậu ta với đứa con gái kia rốt cuộc có quan hệ gì?

"... Hứa Thiên Hạo?"

Lục Mẫn Huyền say đến mức hoa mắt chóng mặt, cả người mềm nhũn dựa vào tường mà ngồi trên mặt đất. Ánh mắt cô cũng trở nên mơ hồ không rõ.

Cô lắc lắc đầu, ngẩng đầu nghi ngờ nhìn về phía người vừa đến.

Là ảo giác sao?

Người này... sao sẽ xuất hiện ở nơi này...

"Theo tôi về nhà!" Người kia nắm chặt lấy cánh tay cô rồi kéo cô đứng lên.

"Tôi không muốn, anh dựa vào gì mà quản tôi!"

Cánh tay đột nhiên bị đau, đau đến mức Lục Mẫn Huyền nheo cả mắt lại. Cô bấu môi ngồi ở chỗ cũ, khuôn mặt ửng hồng hiện lên sự phản kháng.

"Cô là em gái tôi, tôi không cho phép cô mất mặt ở bên ngoài!"

Hứa Thiên Hạo cau mày, bá đạo mà kéo cô dậy.

Cánh tay của Lục Mẫn Huyền bị anh kéo đau, nhin không nổi kêu lên. Viên mắt cũng đỏ lên như người vô tội.

"Đã nói không cần anh quản tôi..."

Giọng nói của cô có chút khản đặc và lạc giọng, giống như sắp khóc rồi.

Muốn nhận cô thì nhận!

Không muốn nhận cô thì vứt cô sang một bên! Không thèm quan tâm chút nào đến cảm nhận của cô, cô dựa vào gì phải giống như rác, bị anh vứt đi vứt lại?

Cô cũng là người, cũng sẽ vị bị coi thường mà thấy buồn và đau lòng.

"Lục Mẫn Huyền, cuối cùng cô có đi hay không?"

"Không... đi! Không cần anh... quản..."

Đáy mắt Hứa Thiên Hạo xẹt qua tia lạnh lùng, nghe thấy lúc cô nói hơi ngọng rồi.

Vì vậy anh dứt khoát không thừa lời với cô nữa mà trực tiếp ôm lấy cô rồi vác cô lên vai.

"Này... Anh làm gì vậy?"

Cơ thể đột nhiên bị vác lên nên Lục Mẫn Huyền theo bản năng nắm chặt lấy vạt áo của anh. Cô giống như cá đột nhiên ra khỏi nước vậy, sừng sốt trùng to đôi mắt hơi ướt lệ.

Người xung quanh đều che miệng chỉ trỏ, một dạng xem trò vui vậy.

Lục Mẫn Huyền lúc này mới biết tư thế cô nằm trên lưng anh nhếch nhác đến mức nào, vấy còn bị anh dùng tay ấn xuống để phòng lộ hàng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chỉ biết bắt nạt người khác

"Anh... anh thả tôi xuống! Tôi không muốn về nhà với anh! Tôi vẫn muốn uống... Thả tôi xuống..."

Tay chân cô vì uống rượu hoàn toàn mất không ché, vấy đập trên vai anh rồi hé đôi môi anh đào đỏ thắm cắn thẳng trên cổ anh một ngụm.

Hứa Thiên Hạo bị cảm giác vừa tê vừa đau kích thích đến mức cau mày.

Cô thể mà thật sự cắn anh!

Vác cô ra khỏi quán bar, anh không chút thương tiếc mà nắm lấy hông cô vứt lên ghế sau xe.

"Lục Mẫn Huyền, em thuộc tuổi chó sao?" Anh dựa gần cô nắm chặt lấy cảm cô, trong con ngươi đen nhánh hiện lên sự tức giận.

Hàm dưới bị nắm chặt nên Lục Mẫn Huyền không thể không ngẩng đầu, mơ màng nhìn khuôn mặt đẹp trai không gì sánh bằng trước mặt.

Trong mắt thoáng hiện sự si mê...

"Anh hai..."

Cô bỗng nhiên nhấc tay ôm lấy khuôn mặt của anh, nhẹ nhàng gọi.

Hứa Thiên Hạo đỡ người.

Anh kinh ngạc ngấm đờn mắt vì say rượu mà trở nên mơ màng rồi.

Tỉnh khí đang muốn bạo nổ gần như cũng không thể tức giận nữa.

Mỗi lần nhìn anh, trong mắt cô dường như chứa cả một ngôi sao vậy, tỏa ra ánh sáng rực rỡ lại tinh tế.

Một người rót cuộc phải có tình cảm như thế nào.

Mới có ánh mắt như thế này khi nhìn một người khác...

"Không, anh không phải. Tôi không có anh trai... Anh là..." Giọng nói của Lục Mẫn Huyền bé dần bé dần, giống như sắp ngủ say rồi.

"Tôi là gì?" Anh càng nắm chặt lấy cằm của cô hơn.

Lục Mẫn Huyền nhàu mày bĩu môi: "Luu manh... Chỉ biết bắt nạt người khác..."

"...Câm miệng, đừng nói xằng nói bậy!"

Hứa Thiên Hạo cạn lời mà thu tay lại, thuần thực trối cô lại bằng dây an toàn rồi lái xe nhanh như gió về nhà.

Cũng may cuối tuần Hứa Kinh đi công tác. Nếu không nhìn thấy con ma men này, chỉ sợ sẽ tưởng mình nhận nhầm người.

Đám người giúp việc đều đã ngủ say.

Hứa Thiên Hạo một tay ôm cô, một tay khác lại rút chìa khóa từ trong túi để mở cửa.

Tác dụng chậm của rượu đó rất mạnh.

Ý thức của Lục Mẫn Huyền đã hoàn toàn mơ hồ rồi. Cô đeo hai chân trên người anh, cánh tay trắng nõn ôm chặt lấy cổ anh, giống như ôm một cái cây vậy.

Một gốc cây đề phòng mình rơi xuống.

"Ồ... Tôi còn muốn... uống... thật... khát..." Cô không ngừng thở ra hơi nóng ở bên tai anh, cơ thể gầy dựa không yên cựa sát người anh.

Hơi thở Hứa Thiên Hạo không khỏi trở nên hỗn loạn hơn, cưỡng ép mình duy trì tỉnh táo để mở cửa. Rầm một tiếng đóng lại cửa, theo quán tính cổ bị kéo về phía trước.

Anh không giữ trọng tâm, trực tiếp ôm cô dựa vào cửa ở phía sau. Trọng lượng cả người anh đều đè lên người cô.

Trong bóng tối, bị ép ôm người con gái đầy quyến rũ đầy cả vòng tay.

"Hức... Đau..." Bị Hứa Thiên Hạo đâm mạnh về phía sau, Lục Mẫn Huyền đau đến mức cuộn người lại và vùi mặt vào lòng anh. Giọng nói ngâm dài không khỏi nghẹn ngào bật ra.

"Anh đừng phải tôi rồi..."

Hứa Thiên Hạo im lặng.

Bản năng đàn ông điều khiển anh, yết hầu khẽ động trong âm thầm.

"Lục Mẫn Huyền, cô là kẻ ngốc sao?" Giọng điệu của anh có chút nặng.

"Anh lại hung dữ với tôi..." Cô giống như càng đau lòng hơn, không ngừng đánh ngực anh: "Anh còn nói anh là anh trai tôi. Anh không tốt với tôi chút nào, tôi ghét anh..."

"Đã bảo cô đừng nói bậy bạ rồi." Hứa Thiên Hạo không kiên nhẫn mà giữ chặt lấy nắm đấm mềm nhũn của cô, ôm cô lên vứt vào bồn tắm lớn ở tầng hai.

"Tự mình tắm rửa tỉnh người đi!"

Nói xong anh mở vò hoa sen, xoạt cái kéo rèm che kín.

Tiếng nước vang lên tí tách. Nước vừa chảy ra là nước lạnh, rơi trên người gây ra cảm giác hơi lạnh.

Hứa Thiên Hạo cũng không quan tâm cô nữa mà đứng trước gương, cởi hai nút áo trên cùng của áo sơ mi rồi nghiêng đầu kiểm tra vết cắn trên cổ.

Ngũ quan tinh tế của nam sinh có vẻ sang trọng bẩm sinh hơn người khác một bậc.

Hình xăm hoa đỏ quỳên trên cổ nhìn có vẻ tối tăm vừa trí mạng vừa mê hoặc...

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Sao lại có cảm giác với cô ấy

Cuối cùng cũng thấy được dấu răng rõ rệt trên cổ.

Cô ấy oán hận mình đến mức nào mới cần mạnh như vậy?

Hứa Thiên Hạo không khỏi suy tư.

"Cứu mạng... Á phút..."

Nước sắp tràn đầy, con ma men đã hoàn toàn mất ý thức - Lục Mẫn Huyền bất ngờ không kịp đề phòng, thế là bị sặc nước, đau khổ vùng vẫy.

Hứa Thiên Hạo khẽ cau mày và vén rèm lên.

Một đôi tay mạnh mẽ luồn qua nách và nhấc cô lên.

"Đừng... Đừng chạm vào tôi, tôi không muốn đi thuê phòng với anh!"

Lục Mẫn Huyền nghĩ mình vẫn ở quán bar bên ghế giữa bữa bãi, miệng còn lẩm bẩm lung tung gì đó.

Nước không ngừng tràn ra khỏi bồn tắm làm ướt cả quần và giày của anh.

"Thuê phòng? Thuê phòng gì?" Một tia sát khí ngầm xẹt qua trong mắt Hứa Thiên Hạo, anh ngồi xổm xuống và bóp lấy đôi má trắng mịn của cô.

Khuôn mặt của cô gái đầy đặn, bóp vào rất co dãn.

Lẽ nào tên khốn kia không kìm nổi mà vô lễ với cô ấy, còn muốn đưa cô ấy đi thuê phòng?

Chết tiệt...

Dám làm vậy với em gái của anh, anh sẽ không bao giờ bỏ qua cho anh ta!

"Đi, đi ra... Đừng tới đây."

Chẳng biết Lục Mẫn Huyền nhằm anh thành ai mà liên tục hất tay anh ra như muốn ngăn động tác của anh lại, toàn thân cô ngã gục trong bồn tắm, không có chút sức lực nào.

"Đừng nghịch."

Hứa Thiên Hạo không có thời gian chơi đùa với cô, thế là bèn đẩy cô sang một bên, tay kia nhúng xuống nước mò vài cái và thành công tìm thấy nút chặn nước của bồn tắm rồi rút nó ra.

Sau khi nước rút bớt một nửa, Lục Mẫn Huyền cũng dần yên tĩnh lại.

Áo sơ mi đồng phục ướt nhẹp dính sát vào người lộ rõ đường cong gợi cảm, váy xếp li màu lam cũng trở nên mỏng manh giống như một đóa hoa diên vĩ nở rộ và yên tĩnh nổi trên mặt nước.

Ánh đèn chiếu vào làn da trắng nõn của cô, giọt nước dọc theo cổ chảy xuôi xuống, trông vô cùng quyến rũ.

Hứa Thiên Hạo vô tình nhìn lướt qua và không thể rời mắt.

Ánh mắt anh lập lờ liên tục khi nhìn vào cô.

Bầu không khí bất giác nóng lên...

Có lẽ vì nhận ra trong lòng mình nảy sinh một vài ý nghĩ không nên.

Hứa Thiên Hạo đột nhiên rút tay ra và đứng bật dậy. Anh vội vã rời khỏi phòng tắm bốc đầy bụi nước, quên cả việc kéo rèm giúp cô.

Trên hành lang tối om.

Nam sinh dừng bước, hơi thở nặng nề, hai má nóng bừng.

Tất cả những gì còn đọng lại trong tâm trí là hình ảnh vừa nãy, cô gái với làn da trắng như tuyết, đáng vẻ vô tội khi lông mi vương vài giọt nước, vô tình để lộ điệu bộ quyến rũ.

Chỉ cần nghĩ tới, mạch đập đã không kìm được mà đập loạn.

Cảm giác khác thường này...

Làm sao có thể.

Sao anh có thể có suy nghĩ như vậy với cô nhóc đó chứ.

Yết hầu của Hứa Thiên Hạo chuyển động, anh bất giác vươn tay nắm chặt lan can, xương bả vai nhô lên rõ rệt.

Không, có lẽ đôi thành cô gái nào cũng sẽ như vậy, chuyện này không có gì ghê gớm.

Lục Mẫn Huyền chỉ là một cô nhi được gởi nuôi tạm thời ở nhà anh, cô vốn là sự tồn tại thừa thãi.

Quan trọng hơn đó là, cô là con gái của người kia.

Nghĩ đến điều này, ánh mắt của nam sinh bỗng giảm nhiệt và trở lại lạnh lùng như bình thường.

Đúng vậy, tại sao anh phải quan tâm đến sống chết của cô chứ, để cô tự sinh tự diệt một mình trong phòng tắm sẽ tốt hơn không phải sao...

Hứa Thiên Hạo buông tay để bình tĩnh lại, sau đó bước về phòng, đóng sầm cửa và nằm ngửa trên giường rồi lặng lẽ làm dịu cơn nóng trong người.

Không bật đèn, anh mở to mắt yên lặng nhìn lên trần nhà trong bóng tối.

Trong mắt lấp lờ lúc sáng lúc tối.

Anh trở mình vùi mặt vào gối mềm, ngón tay thon dài dần siết chặt lại.

Quả nhiên.

Vẫn không có cách nào...

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Giác mơ này quá chân thật

Khi Hứa Thiên Hạo quay lại phòng tắm lần nữa, Lục Mẫn Huyền đã nằm nhoài bên mép bồn tắm ngủ thiếp đi, bộ dạng yếu đuối khiến người ta không nhận được mà nảy sinh lòng thương hại.

Con nhóc này...

Thực sự là không còn cách nào...

Anh cúi xuống và ôm cô ra khỏi bồn tắm trong tư thế bế công chúa.

Vì cô ngâm mình trong nước quá lâu nên ngón tay hơi tái nhợt, giống như một con mèo con rơi xuống nước mà co ro trong vòng tay anh, mái tóc ẩm ướt xõa xuống, có mấy sợi dính trên cánh tay anh.

Hứa Thiên Hạo bước đôi chân dài đến cửa phòng của cô, mở khóa rồi bật đèn.

Mặt đất được phủ một tấm thảm, trên đó chất đống đủ thứ lung ta lung tung, nào là búp bê, gấu vải, sách bài tập, nói chung đều là những thứ Hứa Kinh

căn dặn nữ giúp việc bày biện cho cô.

Ai nói phòng của con gái phải sạch sẽ ngăn nắp.

Hứa Thiên Hạo cảm thấy đây đúng là căn phòng tồi tàn nhất mà anh từng thấy.

Anh bế cô đi tới giường, nhưng chẳng biết dưới chân vướng phải thứ gì, cả hai lập tức ngã xuống chiếc giường lớn màu hồng phấn mềm mại.

Lục Mẫn Huyền ngã đến choáng váng, cô đau đầu mờ mờ mắt ra, ánh sáng lập tức chiếu vào mắt.

"Sáng quá..." Cô lẩm bẩm.

Đến khi thấy rõ mặt người trước mắt, cô không khỏi nhủ mảy, trong đôi mắt rã rời phản chiếu mặt mũi của anh.

Căn phòng này...

Và người trước mắt này... Hứa Thiên Hạo? Sao anh ta lại ở trên giường của mình?

Còn nhìn mình bằng ánh mắt dịu dàng này nữa?

Không, chuyện này không thể nào. Chắc chắn cô đang nằm mơ.

Lục Mẫn Huyền cố sức lắc đầu, cảm giác choáng váng làm cô không thể phân biệt đâu là mơ, đâu là thật.

"Minh...Minh chắc chắn lại mơ thấy anh ta rồi..."

Cô như từ bỏ thứ gì đó mà lẩm bẩm một câu mơ hồ, rồi mờ mịt nghiêng đầu qua nhìn anh, ánh mắt không có tiêu cự khiến cô trông như một con búp bê sứ tinh tế mặc người đùa nghịch.

Trong đôi mắt đen của Hứa Thiên Hạo lóe qua một tia sáng rồi chột mắt.

... Lại?

Vậy rốt cuộc cô đã mơ thấy anh bao nhiêu lần?

Lẽ nào mỗi lần đều nằm trên giường cùng nhau giống như bây giờ ư?

Thực sự không nhìn ra, ngoài mặt con bé này không chịu thua anh, sau lưng lại dòm ngó khao khát mình đến mức này.

"Quả nhiên, anh trong mơ vẫn đáng yêu hơn..."

Lục Mẫn Huyền lại bắt đầu nói mơ.

Không, lần này là "nói mơ".

Hứa Thiên Hạo khẽ nhướn mày và không có ý định vạch trần cô. Điều này càng khiến Lục Mẫn Huyền xác nhận ý nghĩ của mình hơn.

Cô thực sự nghĩ rằng mình đang mơ, thế là cố sức nâng tay lên vòng qua cổ anh.

Hứa Thiên Hạo: "..."

Cô muốn làm gì?

"Thần tượng trông đẹp trai quá, giấc mơ này... rất chân thật..."

Lục Mẫn Huyền nhìn anh say đắm, dáng vẻ như có thể chảy nước miếng ngay trong giây kế tiếp.

Anh đã thấy rất nhiều vẻ mặt này từ những người phụ nữ khác, đi trên đường gặp mười người thì đã có chín người có biểu cảm say đắm này.

Nhưng đây là lần đầu nhìn thấy từ Lục Mẫn Huyền.

Hứa Thiên Hạo nhìn cô đầy hứng thú, và không kìm được mà hơi cong môi, trong đôi mắt đen hàm chứa ý cười như có như không.

Trời ạ, anh ấy mỉm cười trông thật yêu nghiệt...

Khoảng cách quá gần, lực sát thương quá mạnh.

Trong đầu Lục Mẫn Huyền "ù ừ", cô nuốt nước miếng một cái, nai con trong lòng lập tức không chút tiền đồ mà nhảy loạn "bịch bịch", hai má cũng ửng

đồ theo.

"Nếu, anh luôn luôn dịu dàng như vậy thì tốt biết bao, nhưng chỉ có trong mơ, anh, anh mới có thể mỉm cười với tôi..."

Cô lắp bắp nói xong câu này rồi ngậy ngốc mỉm cười với anh.

"Đồ ngốc, cô không có nằm mơ." Ánh mắt của Hứa Thiên Hạo bắt gặp trở nên dịu dàng, và nâng cằm nhìn chăm chú vào cô.

"Anh nói gì?" Lục Mẫn Huyền bĩu môi, cô đã bị anh mê hoặc đến nỗi đầu óc rối mù.

Người ta nói người uống say sẽ trở nên can đảm hơn.

Lục Mẫn Huyền cũng thế. Dưới sự tiến công xâm chiếm đồng thời của cơn say và ảo giác, cô không khỏi nảy lên một ý nghĩ táo bạo.

Hứa Thiên Hạo chỉ cảm thấy hai cánh tay đang vòng qua cổ mình bỗng siết mạnh hơn, đôi mắt nhắm hờ của cô gái tỏa ra chút quyến rũ.

Không một lời cảnh báo, đôi môi mềm mại lập tức phủ lên môi của anh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Bị ai hôn sưng lên

Môi cô gái đẹp như đóa hoa anh túc, cho dù chỉ vừa chạm nhẹ đã khiến anh có cảm giác đê mê.

Mắt Hứa Thiên Hạo chợt sầm lại, đồng tử hơi giãn ra. Sau khi ngậy người mất vài giây, anh bỗng nhiên giơ tay giữ chặt lấy gáy cô, cúi đầu hôn cô mãnh liệt lại trên môi.

"A..."

Nụ hôn của anh mạnh mẽ cướp đi hơi thở của cô. Lục Mẫn Huyền không nhịn được mà toàn thân run rẩy, không cách nào cưỡng lại được liền ôm chặt lấy anh, dường như có một dòng điện chạy qua cơ thể dọc theo sống lưng, kích thích khiến da đầu tê dại.

"Em cắn tôi một cái, tôi cắn em một cái xem như huê nhau." Nụ hôn vừa dừng lại, anh tức giận nói khế bên tai cô.

Lục Mẫn Huyền run rẩy nheo mắt lại, gương mặt nhỏ nhắn hiện lên màu ửng hồng tuyệt đẹp, mái tóc dài mềm mại như dải lụa cũng bị anh làm cho rối bời.

Rõ ràng chẳng qua là cảnh tượng trong giấc mơ lại khiến toàn thân cô thật sự run rẩy, có cảm giác như mình sắp bay lên rồi.

...

Lúc tỉnh lại, Lục Mẫn Huyền cảm giác đầu mình đau như sắp nứt ra.

"Ôi..." Cô cuộn mình trong chăn và lật người, toàn người vừa đau vừa nhức.

Sau khi thật vất vả mới ngồi dậy được, cô lại phát hiện ra, không ngờ mình đang mặc áo ngủ, áo sơ mi, váy gì đó đều không cánh mà bay.

"!"

Có chuyện gì vậy?

Cô sợ đến mức lập tức che ngực, ngồi ở trên giường cố gắng nhớ lại. Cuối cùng trong đầu cô thoáng lướt qua một vài hình ảnh liên quan.

Đầu tiên là cô và Tiểu Đậu đi quán bar, cậu ấy giới thiệu cho cô làm quen với một nhà sản xuất. Nhà sản xuất kia chính là một con sói đội lốt cừu, không những xâm sở cô, còn muốn kéo cô tới khách sạn thuê phòng. Sau đó...

Là Hứa Thiên Hạo!

Lại anh đón mình về!

Trong lòng Lục Mẫn Huyền quả thật chấn động không sao tả xiết.

Không phải anh căn bản không muốn có bất kỳ quan hệ nào với mình sao? Tại sao anh phải tới cứu mình?

Hơn nữa, cô còn nhớ mang máng, sau khi anh tìm được mình, hình như mình còn cúi kính, cần lên trên vai anh một cái.

Trời ơi? Cô thật sự làm ra chuyện đó sao?

Lục Mẫn Huyền cốc một cái vào đầu mình và đỡ dần đi tới trước gương, nặn kem đánh răng định đánh răng. Bỗng nhiên cô ngẩn người, không ngờ lại có một phát hiện mới.

Bờ môi cô ửng đỏ, còn hơi sưng.

Cô chọc chọc thử, tê dại giống như bị ai hôn tới sưng lên vậy...

"Đây là ai làm chứ? Chẳng lẽ là Dịch Trình Thương sao?"

Gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Lục Mẫn Huyền lập tức tái nhợt.

Không phải chứ!

Đây chính là nụ hôn đầu tiên của cô đấy!

"Không đúng, không đúng, anh ta rõ ràng không có cơ hội làm vậy, đây nhất định là chuyện xảy ra sau đó. Nhưng... a a a sao mình không nghĩ ra được chứ!"

Không ngờ cô uống say xong là quên sạch.

Sau khi trở lại phòng, Lục Mẫn Huyền chán nản bứt tóc, ngồi đờ trên thảm trải sàn, tiện tay cầm một con gấu bông tới nghịch lỗ tai của nó.

"Lần đầu tiên uống rượu trong đời lại phạm phải chuyện ngu ngốc như thế... Mọi người đều nói rượu có thể bớt buồn bớt lo. Nhưng vì sao mình uống xong hình như càng buồn hơn, tự dưng còn có nhiều câu đố không giải được thế này."

Thật đáng sợ, không nhớ được gì cả.

Xem ra, cách duy nhất để biết sự thật chính là đi tìm Hứa Thiên Hạo.

"Cốc cốc cốc."

Cửa phòng ngủ bỗng nhiên vang lên tiếng gõ.

"Vào đi."

Có lẽ Hứa Thiên Hạo đã đoán cô nhóc kia sớm muộn gì cũng sẽ tới hỏi thăm, anh không ngần ngại đầu lên, tiếp tục đọc sách.

Lục Mẫn Huyền dè dặt ló đầu vào.

Khi vừa tiếp xúc với mắt anh, gương mặt cô lập tức đỏ bừng, tóm chặt vạt áo rón rén bước vào.

"Cái đó... Hôm qua, cảm ơn anh đã cứu em về."

Hứa Thiên Hạo cười lạnh, bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên.

Đôi mắt Lục Mẫn Huyền mở to đầy hoang mang, còn chưa biết anh muốn làm gì, Hứa Thiên Hạo đã nắm lấy vai cô, đẩy cô ngã xuống chiếc giường bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Trình độ lưu manh của tôi không chỉ có thể đâu

"Anh muốn làm gì?" Cô sợ đến mức vội vàng ngồi dậy, Hứa Thiên Hạo lại cười cúc áo.

"A a a anh đừng làm bừa..." Gương mặt Lục Mẫn Huyền đỏ bừng, che mắt.

"Nếu đây chính là cách cô cảm ơn ân nhân cứu mạng thì hôm qua tôi đã thấy được rồi."

Hứa Thiên Hạo chống một tay lên trên giường, nhốt cô trong vòng tay của mình và cúi người lạnh lùng nói.

"Hả?" Lục Mẫn Huyền thử dịch ngón tay ra, nhìn về phía anh chàng núi băng đẹp trai trước mặt mình.

Anh đã cởi hai cúc áo, nghiêng cổ chỉ cho cô thấy vết cắn màu đỏ.

"Xin lỗi, tôi không phải cố ý."

Lục Mẫn Huyền lập tức chui ra khỏi vòng tay của anh, nhìn anh với vẻ đau lòng: "Anh có đau không?"

"Cô nghĩ sao?" Hứa Thiên Hạo thu lại cảm xúc, thản nhiên nhìn cô, ánh mắt dừng lại trên đôi môi sưng đỏ của cô một lát.

Không biết tại sao anh tự nhiên thấy sung sướng.

Dường như anh thấy hết sức hài lòng về kiệt tác của mình tối qua.

"Nhưng dù vậy cũng không sao, dù gì thì chúng ta đã huề nhau rồi." Anh chậm rãi cài cúc áo và lười biếng nằm xuống sofa.

"Ồ?" Lục Mẫn Huyền không hiểu anh nói vậy là có ý gì, cô chạy đến bên cạnh anh: "Cái gì mà huề nhau vậy?"

"Cô không hiểu thì thôi, trẻ con không cần hỏi nhiều như vậy."

"?" Trên đỉnh đầu Lục Mẫn Huyền dường như xuất hiện dấu chấm hỏi.

"Cái quý gì thế... Tôi mới không phải là trẻ con!"

Hứa Thiên Hạo không trả lời, tầm mắt đầy ẩn ý dừng lại ở trước ngực cô vài giây.

Lục Mẫn Huyền ngẩn ra rồi lập tức hiểu được, vội vàng che ngực, đôi mắt to đầy ngạc nhiên nhìn anh.

"Anh, không phải hôm qua là anh..."

"Là tôi thay."

"A!" Lục Mẫn Huyền hét lên một tiếng, nhìn anh kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi: "Sao anh có thể làm vậy!"

Quá đáng hơn là anh lại còn nói cô là đứa trẻ.

Cô rõ ràng là cỡ 32D, bốn bề nổi sóng đầy! Không, đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là...

"Sao anh có thể nhân lúc tôi say mà giờ trò lưu manh với tôi chứ?" Lục Mẫn Huyền quả thật sắp suy sụp rồi.

Hứa Thiên Hạo vẫn bình tĩnh, tự nhiên ngồi xuống: "Ai bảo cô uống say chứ?"

Giọng điệu như đó là lẽ đương nhiên vậy

"Anh... " Lục Mẫn Huyền bị câu trả lời kỳ lạ của anh làm cho nghẹn không nói ra lời, run rẩy chỉ vào anh: "Anh vô si! Anh lưu manh!"

"Ừ, sau đó thì sao? Dù sao người bị sàm sỡ cũng đâu phải là tôi. Lần sau cô lại đi uống rượu thử xem, trình độ lưu manh của tôi sẽ không chỉ có vậy thôi đâu."

Hứa Thiên Hạo thành thạo kéo cô qua, ấn xuống ghế sofa và cong môi nói.

Mắt Lục Mẫn Huyền mở to, nhìn gương mặt yêu nghiệt không đứng đắn với vẻ không thể tin được, khoảng cách của hai người quá gần rồi.

Làm sao có thể như vậy được...

Anh bắt nạt cô xong không xin lỗi thì cũng thôi, lại còn tiếp tục uy hiếp cô nữa!

Trên đời làm sao có thể có người đáng giận như thế chứ.

"Còn uống nữa không?" Hứa Thiên Hạo nhìn cô hỏi.

Lục Mẫn Huyền run rẩy, đôi mắt trong veo chớp chớp rồi lại chớp chớp, cuối cùng ngoan ngoãn lắc đầu:

"Không uống nữa..."

Người thức thời mới là trang tuấn kiệt, cô vẫn hiểu được đạo lý này.

"Đừng để tôi bắt được đấy." Hứa Thiên Hạo nhìn chăm chăm vào môi của cô vài giây, cuối cùng thả tay cô ra.

Bất kể cô nhóc này là tạm thời khuất phục hay thật sự không định uống nữa, anh bỏ qua cho cô lần này trước đã.

"Cô nghe cho kỹ, không được phép nói chuyện này cho Hứa Kinh biết."

"Tôi sẽ không nói đâu." Sau khi Lục Mẫn Huyền thoát khỏi sự khống chế, cô lập tức đứng lên và thở sâu vài hơi để bớt căng thẳng: "Nhưng sao hôm qua anh biết tôi ở quán bar?"

"LK gọi điện thoại cho tôi." Hứa Thiên Hạo thần nhiên trả lời.

Nói đến LK, hai người đều ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Hứa thiên hạo uống nhầm thuốc

Từ khi cậu ta nói chuyện điện thoại xong thì không thấy xuất hiện nữa. Cho dù sau đó Lục Mẫn Huyền bị người ta bắt nạt cũng không đứng ra ngăn cản.

Hứa Thiên Hạo không khỏi nheo mắt lại, cầm điện thoại di động gửi tin nhắn qua mes cho cậu ta.

"Người đâu? Ra đây."

Tĩnh tĩnh.

Điện thoại truyền đến tiếng báo.

"Ha ha ha ha, thế nào? Tối hôm qua Huyền chắc chắn đã bị sự quyến rũ của cậu thuyết phục rồi chứ? Tớ đã sớm nói mà, sớm muộn gì cũng có một ngày tớ đích thân đưa thiếu nữ xinh đẹp vào trong lòng cậu. Cậu mau cảm ơn tớ đi. Tớ làm sao có thể cướp cơ hội anh hùng cứu mỹ nữ của cậu được chứ ha ha ha..."

LK cười rất giòn, thuận tiện gửi một biểu tượng đặc ý tới.

Hứa Thiên Hạo: "..."

"Vậy sau đó thì sao? Sau khi anh cứu tôi về, chúng ta có xảy ra chuyện gì không?"

Lục Mẫn Huyền đỏ mặt, lấy hết can đảm hỏi.

Cô tất nhiên muốn biết rõ ràng, vết tích trên môi rõ ràng là chuyện gì.

"Không."

Hứa Thiên Hạo để điện thoại di động xuống, nói dối mà không hề chớp mắt.

"Thật vậy à?" Lục Mẫn Huyền vẫn hơi nghi ngờ.

"Cô tưởng dáng người chưa phát triển của cô có thể làm tôi hứng thú được à?"

Hứa Thiên Hạo lạnh lùng chế giễu giống như người nhiệt tình đêm qua không phải là anh vậy.

"Bản thân anh rõ ràng cũng chưa trưởng thành mà..."

Hứa Thiên Hạo híp mắt lại: "Cô đang nghi ngờ tôi à?"

"Không..." Lục Mẫn Huyền vội vàng xua tay.

"Vậy thì tốt, tôi phải học, cô mau ra ngoài đi." Hứa Thiên Hạo nói xong liền đứng lên, đẩy cô ra khỏi cửa, trong mắt mơ hồ thoáng hiện vẻ xấu xa.

"Chờ đã, Hứa Thiên Hạo, anh không thể như vậy được."

Sau khi Lục Mẫn Huyền bị đẩy ra ngoài, cô xoay người muốn nói đã thấy anh đóng cửa cái rầm

"Còn chưa nói rõ ràng mà..." Cô buồn bực nhìn cánh cửa lùm bùm.

Nhưng bây giờ cô muốn biết rõ nhất là rốt cuộc ai đã thay quần áo cho mình.

Hứa Thiên Hạo nói chuyện nửa thật nửa giả, làm người ta không thể hoàn toàn tin tưởng được.

Sau khi đi tới vườn hoa, cô thấy mấy cô giúp việc đang giặt quần áo, trong đó có bộ đồng phục học sinh mà cô mới mặc hôm qua.

Mắt cô liền sáng ngời, đang muốn đi qua hỏi thăm.

Chợt có tiếng nói chuyện của cô giúp việc vọng vào lỗ tai cô: "Cô có biết hôm qua cô Huyền uống say không?"

"Thật à? Chẳng trách tối qua tôi nghe tàng hai âm ỉ như vậy."

"Đúng vậy đấy, tôi nghe được tiếng chuông liền đi tới thay quần áo cho cô ấy, cô ấy nôn bắn hết cả quần áo."

Quả nhiên không phải là Hứa Thiên Hạo thay quần áo cho mình...

Lục Mẫn Huyền thầm thở phào nhẹ nhõm.

Anh đúng là biết cách dọa người!

"Nhưng cô đoán xem tôi đã nhìn thấy gì? Lúc đó cậu chủ đang ở trong phòng cô ấy, bọn họ..."

Cô giúp việc nói đến đây thì hạ thấp giọng lộ vẻ thần bí.

"Dù sao, tôi luôn cảm thấy quan hệ của bọn họ bây giờ có chút không bình thường. Cô nói xem trai đơn, gái chiếc, sao nửa đêm lại có thể ở trong một phòng được?"

"Không phải chứ? Vậy thì quá đáng quá rồi. Mặc dù cô Huyền được nhận nuôi nhưng dù sao cũng là em gái của cậu chủ. Chẳng lẽ bọn họ muốn loạn luân à?"

"Ôi, bây giờ kẻ có tiền ai mà chẳng vậy? Có gì loạn luân hay không chứ? Cuộc sống của bọn họ vốn đã thối nát rồi. Loại chuyện vô đạo đức như vậy chiếu đầy trên ti vi còn gì."

"Cái gì? Loạn luân à? Còn vô đạo đức nữa?"

Lục Mẫn Huyền không nhịn được siết chặt nắm đấm, nhú mày.

Không biết thì đừng có nói lung tung!

Đám người giúp việc này lại dám lên đánh giá về chủ nhân như vậy sao?

Bọn họ có thể nói như vậy à?

"Các người giặt quần áo xong chưa?" Phía sau bỗng nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo.

"A... cô, cô Hi?" Đám người giúp việc xoay lại thấy cô thì lập tức hoảng hốt, nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại.

Dù sao cô gái trước mắt này chỉ là đứa trẻ mồ côi được nhà họ Hứa nhận nuôi, bình thường tính cách lại mềm yếu, có gì phải sợ chứ?

"Tôi đã nghe được hết những lời các người vừa nói rồi."

Lục Mẫn Huyền nhìn bọn họ, trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thoáng lạnh lùng.

"Làm người giúp việc kiêng kị nhất chính là nói xấu sau lưng chủ. Nếu ngay cả chút đạo đức nghề nghiệp này mà các người cũng không thể tuân theo, vậy các người không cần ở lại đây nữa."

"Cái gì? Cô Hi, lẽ... lẽ nào cô muốn đuổi chúng tôi sao?"

Hai cô giúp việc mới buồn chuyện liền giặt mình tròn tròn mắt, dường như không thể tin được vào tai mình.

"Lẽ nào tôi không quyền này à?"

"Không, cô đương nhiên là có quyền rồi."

Lúc này trong mắt Lục Mẫn Huyền mới thu lại sự lạnh lùng: "Nếu các người không muốn bị đuổi việc thì tốt nhất xem như không thấy chuyện tối qua. Nếu không..."

Cô nói đến đây thì cố ý dừng lại một chút, nhìn bọn họ.

Hai cô giúp việc bất giác rung mình.

"Chỉ cần để tôi nghe được còn có người bàn tán về chuyện này. Tôi sẽ tới tìm các cô đầu tiên."

Bất kể thế nào, cô cũng tuyệt đối không cho phép lời đồn này tiếp tục được truyền đi.

"Vâng! Lần sau chúng tôi sẽ không dám nữa."

"Cảm ơn cô Huyền lần này giờ cao đánh khề." Hai cô giúp việc vội vàng đáp ứng, trong lòng còn sợ hãi giờ tay lên lau mồ hôi.

Quả nhiên mình đã coi thường cô ấy rồi.

Cho dù cô ấy chỉ con gái do nhà họ Hứa nhận nuôi nhưng rất được ngài Hứa cưng chiều.

Chỉ dựa vào điểm này, bọn họ đã không dám trái lời rồi.

Sau đó Lục Mẫn Huyền đi dạo trong vườn hoa sau nhà.

Dưới ánh mặt trời, cô ngồi trên ghế đu quay dưới giàn hoa Tử Đằng, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Tiểu Đậu hết lần này tới lần khác.

Nhưng đối phương vẫn không thấy nghe máy.

Cô bất đắc dĩ chỉ có thể để điện thoại di động xuống.

Thời gian cuối tuần ngắn ngủi nhanh chóng kết thúc.

Lục Mẫn Huyền và Hứa Thiên Hạo vượt qua hai ngày ở nhà trong sự lúng túng lại mập mờ không rõ.

Mỗi lần bắt gặp ánh mắt anh, cô đều có cảm giác hoảng hốt.

Nhưng lần nào anh cũng như có như không nhìn về phía cô giống như bây giờ vậy.

Lục Mẫn Huyền ngồi ở trước bàn trong phòng mình làm bài.

Anh dựa vào trước cửa, dùng ánh mắt khác thường đã xuất hiện nhiều lần trong hai ngày qua để nhìn cô.

"Khụ..." Lục Mẫn Huyền cuối cùng không có cách nào giả vờ như không nhìn thấy anh được nữa, đầu cô đang cúi xuống nhìn bài tập đã làm hết nửa lại ngước lên.

"Vậy... anh có chuyện gì sao?"

"À, không." Hứa Thiên Hạo lạnh lùng trả lời.

"... Vậy... sao anh cứ đứng ở cửa phòng tôi?" Lục Mẫn Huyền tự nhiên đỏ mặt, tay cầm bút cũng hơi run rẩy.

Cô rốt cuộc đang khấn trương cái gì chứ?

Rõ ràng kẻ làm ra hành vi kỳ lạ chính là người này cơ mà.

"Tôi muốn xem tới bao giờ thì cô mới có thể làm xong bài." Hứa Thiên Hạo giang tay ra, trả lời một cách khó hiểu.

"Anh rất quan tâm tới chuyện này à?" Đầu óc Lục Mẫn Huyền mơ hồ không hiểu gì, cô đóng sách bài tập lại, khề thì thầm: "Vậy tôi không làm nữa... Ngày mai lại làm cũng được."

"Ngày mai đi học rồi."

Hứa Thiên Hạo chờ một lúc lâu cũng không thấy cô nhóc này có ý mời mình vào phòng, anh dứt khoát đi thẳng vào, kéo cái ghế xuống ngồi ở bên cạnh cô.

"Hả? Anh..."

Lục Mẫn Huyền hơi luống cuống tránh sang bên.

Không phải anh rất ghét mình sao?

Sao anh lại đột nhiên ngồi gần như vậy?

"Thầy toán nổi tiếng nghiêm khắc, cô không làm hết bài, muốn bị ăn mắng sao?"

Hứa Thiên Hạo lạnh lùng rút sách bài tập từ trong tay cô ra, lật tới trang cô vừa viết và cầm lấy bút trên bàn đưa cho cô.

"Lại làm tiếp đi."

Lục Mẫn Huyền lặng lẽ cầm bút, ánh mắt phức tạp nhìn anh rồi cúi đầu tiếp tục làm bài trong ánh mắt nhìn chăm chú của anh.

Tích tắc, tích tắc...

Kim đồng hồ di chuyển qua từng giây từng phút.

Thời gian dường như trôi qua chậm hơn...

Anh rốt cuộc muốn nhìn mình như vậy tới khi nào chứ...

Ôi đúng là dày vò mà...

Cô bị anh nhìn chăm chăm như vậy, mặt cũng thấy nóng lên rồi.

Có phải hôm nay Hứa Thiên Hạo uống nhầm thuốc gì không vậy...

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Không chỉ là thích như thế

Trên thực tế, Hứa Thiên Hạo vẫn luôn nghĩ, tại sao ngày đó thấy cô, anh lại có cảm giác khác thường như vậy.

Anh tra tài liệu trên mạng có nói, nếu một người đối mặt với một người khác lại xuất hiện triệu chứng đỏ mặt, tự nhiên xấu hổ, không dám nhìn thẳng vào mắt của đối phương, nói chuyện cũng trở nên không đầu không cuối, tim đập loạn lên, thật ra đây chính là biểu hiện thích một người.

Lẽ nào anh thích cô sao?

Để nhận được đáp án chính xác, hai ngày nay anh luôn tìm cơ hội nhìn về phía cô, xem mình có thể xuất hiện triệu chứng đã được nêu trên không.

Sự thật chứng minh... tất cả đều không có.

Đây là một lần thử cuối cùng rồi.

Hứa Thiên Hạo lẳng lặng nhìn cô. Không quan tâm vì sao mình lại xuất hiện phản ứng kỳ quái này, nhưng con nít trước mắt này đã bắt đầu dần dần có gì đó không đúng.

Mặt Lục Mẫn Huyền rất đỏ, đỏ như quả táo vậy, làm người ta không nhìn được muốn nhéo một cái.

Tay cô cầm bút, môi vô thức mím chặt, trái tim đập thình thịch thình thịch. Cô rõ ràng rất muốn nhìn anh nhưng lại cố ép mình không được quay đầu lại.

Chỉ cần làm xong một đề nữa...

Không chừng mình làm xong đề này, anh sẽ đi...

"Cô làm xong chưa?" Mắt Hứa Thiên Hạo chợt lóe lên, hỏi thăm với ẩn ý khác.

"Hả? Xong, à chưa... chưa, nhưng xong ngay đây." Lục Mẫn Huyền không ngờ anh lại đột nhiên mở miệng, làm cô sợ đến mức cái bút trong tay lại rơi xuống.

Cô nói năng không mạch lạc, ngồi xỏm xuống nhặt cái bút rơi trên đất.

Một bàn tay thon dài tuyệt đẹp chợt nắm lấy cổ tay nhỏ bé lại trắng mịn của cô.

Lục Mẫn Huyền run rẩy như bị điện giật, cái bút vừa nhặt được đã cách một tiếng rơi xuống đất.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, trong đôi mắt trong veo phản chiếu gương mặt của anh, trái tim dừng lại trong hai giây rồi bỗng nhiên đập như điên.

Trong nháy mắt đó, nó dường như muốn lao ra khỏi lồng ngực cô.

"Tôi nhặt giúp cô." Đôi mắt đen láy của Hứa Thiên Hạo lảng lẽ nhìn cô, ngón tay đặt lên trên cổ tay cô và chậm rãi thả tay cô lên trên bàn.

Lục Mẫn Huyền nín thở nhìn anh, không biết anh rốt cuộc muốn làm gì...

"Tìm cô đập hơi nhanh." Bỗng nhiên, anh nhìn cô nói.

Ngón tay anh vẫn đặt lên trên mạch đập của cô.

Lục Mẫn Huyền dường như chợt bừng tỉnh, đứng bật dậy và rút tay ra khỏi tay anh, khăn trương giấu tay sau lưng, hai tay vịn vịn.

"Có sao? Tôi... tôi không có đâu."

Cô đỏ mặt, không dám nhìn vào ánh mắt nóng bỏng của anh, trên mặt đầy vẻ chột dạ.

Không xong rồi, có phải mình để lộ ra điều gì không?

Sao anh tự nhiên muốn đếm mạch đập của cô chứ? Anh... anh thật sự uống nhầm thuốc sao?

"Lục Mẫn Huyền." Anh bình tĩnh đẩy ghế ra và đứng lên, dáng người cao lớn che đi một phần ánh đèn.

Trong giây lát khi giọng nói dễ nghe này vừa gọi tên cô, Lục Mẫn Huyền liền không nhận được khẽ run rẩy.

"Cô đừng tránh nữa..." Anh đi tới trước mặt cô, chống tay vào bức tường phía sau cô và cúi đầu, cẩn thận quan sát về mặt xấu hổ của cô.

Bị Kabedon* rồi...

Kabedon: là chỉ hành động đập mạnh vào tường. Ý nghĩa thứ nhất là hành động đập vào tường để phản đối khi phòng bên cạnh gây ồn ào. Một ý nghĩa khác thường xuất hiện trong manga hay anime khi một người dồn một người khác vào vách tường và điều này đã trở nên phổ biến như một "lời tỏ tình" lém lỉnh.

Lục Mẫn Huyền khăn trương cắn môi, cơ thể bất giác căng thẳng, mí mắt rũ xuống nhìn chằm chằm vào mũi chân của mình, mượn mái tóc để che đi gương mặt đỏ bừng...

"Đỏ mặt, xấu hổ, nói năng lộn xộn, tim đập loạn lên, không dám nhìn thẳng vào mắt của đối phương, Lục Mẫn Huyền, bất kể là cái nào thì cô đều chiếm hết rồi."

Hứa Thiên Hạo chậm rãi nói ra từng từ câu từng từ.

Lục Mẫn Huyền hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì, hoặc là nghe không vào. Bây giờ cô đang nhắm mắt lại cầu mong anh có thể nhanh chóng trở lại bình thường, đừng làm cho cô khăn trương như vậy nữa.

Loại phản ứng này... đã không chỉ giới hạn trong fan hâm mộ yêu thích thần tượng nữa. Trong lòng cô, mình rốt cuộc có vị trí thế nào?

Hứa Thiên Hạo lảng lạng nhìn cô, lại nhớ tới cảnh đêm đó cô chủ động tới gần bắt đầu hôn anh, mắt anh không khỏi tối lại.

Lục Mẫn Huyền im lặng hồi lâu, trong đầu xuất hiện vô số ý nghĩ.

Bất kể là vì sao anh vừa đột nhiên Kabedo mình, còn nói một vài lời không thể hiểu được, đến bây giờ cũng nên kết thúc rồi chứ?

Nếu không thì mình phá tan sự im lặng là được rồi...

"Nên ngủ thôi."

Khi cô đang tính nói thì Hứa Thiên Hạo đột nhiên thả tay ra và đi lướt qua vai cô, ra khỏi phòng cô.

"Hả?" Lục Mẫn Huyền mờ mịt ngậy người: "Cứ vậy mà đi sao?"

Cho dù không rõ mình đang mong chờ điều gì nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy có chút mất mát, vậy là sao chứ?

Nửa đêm lúc cô sắp ngủ, điện thoại để ở trên tủ đầu giường bỗng nhiên đổ chuông.

Lục Mẫn Huyền thò tay ra khỏi chăn, sờ tìm điện thoại qua xem.

Là số lạ gửi tin nhắn đa phương tiện đến.

"Là ai vậy nhỉ?" Cô dụi mắt và mở tin nhắn ra.

Trong nháy mắt nhìn thấy nội dung, cô lập tức xoay người ngồi dậy, kinh ngạc mở to mắt.

Có nhầm hay không vậy?

Nội dung MMS lại là ảnh chụp cô và Hứa Thiên Hạo ở quán bar. Anh ôm mình với các tư thế, ái muội nhất không ngoài tám ảnh ở cửa nhà.

Không ngờ mình lại treo ở trên người anh, còn dùng một loại tư thế đặc biệt khiếm nhã nữa.

Khi đó cô uống say, hoàn toàn không kiểm soát được hành vi của mình.

Nhưng...

Ai chụp những tấm ảnh này? Chuyện theo dõi chụp lén đến tận cửa nhà như vậy, chắc chỉ biến thái mới muốn làm đi?

Vì muốn biết rõ ràng mục đích của đối phương, Lục Mẫn Huyền kéo nhanh màn hình kéo, chỉ thấy trong MMS viết một đoạn:

Chín giờ sáng mai, gặp ở đài thiên văn trong khu giảng đường. Nếu cô không đến, tôi sẽ công bố những tấm ảnh này ra ngoài.

Quả nhiên gửi những tấm ảnh này tới để vì uy hiếp mình.

Lục Mẫn Huyền lặng lẽ cầm điện thoại di động cố bình tĩnh lại.

Chủ nhân của số điện thoại hẹn chín giờ sáng mai gặp mặt ở đài thiên văn, mình có nên đi hay không?

Không, dưới tình huống không biết lai lịch của đối phương thì tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Cô ngồi lẳng lặng ở trên giường một lát, bỗng nhiên cầm điện thoại đi xuống giường, nhẹ nhàng đi xuống mở phòng sách ở tầng lầu.

Cô quyết định mượn máy tính ở trong phòng sách để điều tra lai lịch của chủ nhân số điện thoại này.

Từ nhỏ đến lớn, cô không chỉ xuất sắc về kiến thức chuyên môn, cả ở trên phương diện máy tính cũng giỏi hơn người.

Chỉ mất ba mươi giây, cô đã phá được mật khẩu của máy vi tính này.

Cô mở ra một hệ thống trang web cơ mật, nhập dãy số vào trong, ngón tay gõ nhẹ ở trên bàn phím, nhanh chóng tìm ra được tất cả tin tức về chủ nhân của số điện thoại này.

Ngày hôm sau, bầu trời quang đãng không một gợn mây, Lục Mẫn Huyền cầm điện thoại đi lại trong hành lang của khu giảng đường.

Bây giờ là tám giờ mười phút, còn cách giờ hẹn năm mươi phút nhưng cô không định đến chỗ hẹn.

Nếu đã biết rõ ràng lai lịch của đối phương, cô trực tiếp tìm tới cô ta sẽ càng bớt việc hơn.

"Chào cậu, xin hỏi Ngu Thư Đào có ở đây không?" Lục Mẫn Huyền đứng ở cửa lớp 5 hỏi cậu học sinh đi ngang qua.

"Ngu Thư Đào à?" Cậu học sinh hơi sững sốt, khó khăn lắm mới có thể dời tầm mắt ra khỏi gương mặt xinh xắn đáng yêu của cô. Cậu ta lấy lại tinh thần, nhìn vào trong phòng học và hét lên một tiếng.

"Này, Ngu Thư Đào ra đây, có người tìm cô đấy!"

"Ai tìm tôi chứ?" Ngu Thư Đào để túi sách xuống, khoanh tay bước ra.

Trong giây lát khi nhìn thấy Lục Mẫn Huyền, cô ta lập tức giật mình.

"Là cô... cô tìm tôi có chuyện gì?"

Ngu Thư Đào là đội trưởng đội tiếp viện Thiên Hạo.

Bình thường không có chuyện gì làm, cô ta sẽ theo dõi thần tượng. Tối thứ sáu cô ta chụp được số ảnh này, trong lòng ghen tỵ tới phát điên rồi.

Cô ta vốn muốn mượn ảnh chụp để uy hiếp Lục Mẫn Huyền tới đài thiên văn gặp mặt, gọi một đám cái đuôi nhỏ đánh cô một trận.

Nhưng không ngờ đối phương lại nhanh chân đến trước, chủ động tìm đến tận lớp cô ta.

Vì không muốn bị lộ ra, cô ta tính cứ giả ngốc ứng phó trước đã.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Thỏ nóng cũng cần người

"Không phải cô tìm tôi sao?"

Lục Mẫn Huyền bình tĩnh nhìn cô ta hỏi.

Về ngoài của cô vốn làm cho người ta chú ý, hơn nữa thân phận của cô bây giờ lại là em gái của Hứa Thiên Hạo, chỗ nào có cô thường sẽ có không ít người quan tâm.

Ngu Thụ Đào cũng là nhân vật có tiếng ở trong trường học, đứng đầu bảng xếp hạng hoa hậu giảng đường, tính tình nổi tiếng điệu ngoa.

Bây giờ hai người đứng chung một chỗ, mọi người làm gì có đạo lý bỏ qua cơ hội xem náo nhiệt chứ!

"Mau nhìn kia! Sao hai người bọn họ lại đối mặt thế kia?"

"Đều là người đẹp cấp hoa hậu giảng đường, các cậu thấy ai xinh hơn?"

"Đương nhiên là Lục Mẫn Huyền rồi, cô ấy thật xinh. Ban đầu tôi cho rằng Ngu Thụ Đào đủ xuất sắc, kết quả đứng với cô ấy, thật sự là thua chị kém em rồi."

"Đúng vậy, không so sánh lại không tổn thương..."

Nghe tiếng bàn luận của mọi người, Ngu Thụ Đào tức giận đến mặt cũng muốn lách rồi.

Cô gái trước mắt này quả nhiên đáng ghét!

Vừa tới trường thương mại EDUN đã cướp đi thần tượng mình yêu quý, bây giờ không ngờ còn uy hiếp đến địa vị hoa hậu giảng đường của mình!

"Cô đang nói gì tôi không hiểu! Rõ ràng là cô tự tới lớp 5 tìm tôi cơ mà? Cô có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, đừng ở đây giờ trò với tôi nữa!"

Ngu Thụ Đào vừa mở miệng đã đầy hung hăng.

Người bên cạnh không khỏi xì xào bàn tán.

"Chà, sắc mùi thuốc súng nhỉ?"

"Đúng vậy, nhất định là ghen tỵ rồi. Cô ấy vẫn thích Hứa Thiên Hạo, không cho phép bên cạnh cậu ta xuất hiện bất kỳ sinh vật phái nữ nào cả. Bây giờ Hứa Thiên Hạo tự nhiên xuất hiện thêm một cô em gái, cô ấy chắc chắn hận chết rồi..."

"Tôi giờ trò à?" Lục Mẫn Huyền dường như nghe được một chuyện nực cười.

Cô không để ý tới lời bàn tán của những người này, bước một bước tới gần cô ta.

"Cô tên là Ngu Thụ Đào đúng không? Đêm qua cô gửi tin nhắn cho tôi, uy hiếp tôi phải đến đài thiên văn gặp mặt, thế nào? Bây giờ cô không muốn thừa nhận à?"

"..." Ngu Thụ Đào híp mắt lại. Cô ta làm sao biết tin nhắn là do mình gửi chứ?

"Trời à? Uy hiếp à? Thật không vậy?" Các học sinh lại xôn xao bàn tán.

"Không ngờ Ngu Thụ Đào lại làm chuyện như vậy?"

"Cô nói vậy. Tôi căn bản không quen biết cô, làm sao có thể hẹn gặp mặt cô được. Tôi cảnh cáo cô, đừng có ở không lại đi gây sự, tránh sang chỗ mát mẻ nào đó mà đứng, không có chứng cứ thì bớt ở đây ngậm máu phun người đi!"

Ngu Thư Đào chỉ vào mũi cô, gần giọng nói từng câu.

Xung quanh có nhiều bạn học cùng lớp đang ở đây, cô ta đương nhiên không thể thừa nhận chuyện mình làm.

Nếu truyền đi thì cô ta còn có thể ở lại trường này nữa sao.

Lục Mẫn Huyền lạnh lùng hất tay cô ta ra, cười giễu cợt.

Cô ghét nhất là hành vi không có tổ chức chỉ vào mũi người khác như vậy.

"Tôi thật sự không ngờ, một người dám nói lời ác độc, khí thế như vậy lại là một người nhu nhược dám làm không dám nhận. Nếu cô quên mất chuyện mình từng làm, được thôi, bây giờ tôi sẽ làm cho cô nhớ ra."

Cô cầm điện thoại di động của mình và gọi lại vào số hôm trước đã nhắn tới.

"Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh..."

Điện thoại di động trong túi Ngu Thư Đào phối hợp đồ chuông.

"Cô! Cô làm gì vậy?" Cô ta giật mình, vội vàng lấy điện thoại di động ra ngắt cuộc gọi.

Đáng chết, sớm biết thế mình đã đổi số, đúng là quá sơ suất!

Nhưng người bình thường nhận được tin nhắn này, chẳng lẽ không phải sẽ lựa chọn dàn xếp ổn thỏa sao?

"Vừa rồi cô còn nói không quen biết tôi, nhưng tại sao tôi gọi vào số uy hiếp tôi hôm qua, điện thoại của cô lại đổ chuông chứ?"

Lục Mẫn Huyền cầm điện thoại di động, bình tĩnh chất vấn.

Các bạn học xung quanh thấy cô ta có vẻ chột dạ, lại kết hợp với lời nói này thì lập tức khinh bỉ.

"Xem ra cô ta thật sự làm loại chuyện đó..."

"Không ngờ lại uy hiếp người khác, Ngu Thư Đào quá đáng thật!"

"Đúng vậy, quan trọng là làm xong còn giả ngốc, tổ chức quá thấp. Người như thế còn làm hoa hậu giảng đường à?"

"Này, sao các cậu lại tin tưởng cô ta chứ! Điện thoại đồ chuông cũng không thể chứng minh được điều gì cả!" Ngu Thư Đào then quá hóa giận quát mọi người.

Thấy mọi người không tin, cô ta hung hăng trừng mắt với Lục Mẫn Huyền.

"Cô có bệnh à! Tự nhiên đi gọi điện thoại cho tôi, cho dù tôi gửi tin nhắn cho cô thì thế nào, cô căn bản chỉ là một con chó do nhà họ Hứa nhận nuôi, có gì tốt mà khoe mẽ chứ!"

"A..."

Cô ta vừa nói ra lời này, mọi người xung quanh đều giật mình há hốc miệng.

Lại còn nói Lục Mẫn Huyền là một con chó do nhà họ Hứa nhận nuôi, Ngu Thư Đào cũng quá độc miệng rồi!

"Tôi trừu cô chọc cô hay là cản trở cô? Cô độc miệng như vậy xem ra cũng chẳng phải người tốt lành gì!"

Lục Mẫn Huyền chột nôi giận.

Cô không đánh trả, đối phương còn tưởng là cô dễ bắt nạt à.

"Còn nữa, cô vừa thừa nhận đã gửi tin nhắn uy hiếp tôi à? Cô làm loại chuyện vô sỉ bỉ ổi này mà không cảm thấy mất mặt sao?"

"Ha ha, đúng là tôi gửi đấy, thì sao? Tôi chính là không ưa cô. Ai bảo cô và Hứa Thiên Hạo gần gũi như vậy, cô chỉ là một con chó của nhà họ Hàn! Không ai muốn, con sâu... đáng... thương hại! Cô ngoại trừ biết khóc, giả vờ đáng thương ra thì còn có thể làm gì chứ? Tôi thấy loại người như cô là thấy buồn nôn rồi!"

"Thật sao? Mời cô soi gương trước khi sỉ nhục người khác đi. Xấu như vậy mà ngay cả tổ chức cơ bản nhất cũng đánh mất, tôi thật sự thấy buồn thay cho cô đấy. Cô tắt cái vòi hoa sen của cô lại rồi cút ngay đi!"

"Cô dám mắng tôi xấu à!"

Ngu Thư Đào tức giận liền vén tay áo lên: "Cô có tin tôi ra tay đánh người không! Ngu Thư Đào tôi từng này tuổi còn chưa từng bị ai mắng là xấu đâu!"

"Ồ thật sao? Nhưng lời tôi nói là sự thật mà. Cô thử động đến tôi xem?"

Lục Mẫn Huyền lạnh lùng nhìn cô ta, còn bước tới trước mặt cô ta mà chẳng hề sợ hãi.

"Cô tưởng tôi không dám à?" Ngu Thư Đào ra tay đẩy cô một cái, lại vùng mạnh cánh tay muốn tát cô.

Lục Mẫn Huyền làm sao có thể đứng cho người ta đánh được, một tay cô nắm lấy cổ tay của cô ta, tay kia vùng mạnh tát bốp một cái.

"A, cô, cô lại dám đánh tôi!" Gương mặt Ngu Thư Đào lập tức sưng vù, ôm mặt vừa sợ hãi lại vừa giận trừng mắt nhìn cô.

Cả đời cô ta còn chưa từng bị ai đánh, hơn nữa còn là tát vào mặt!

"Tôi đánh cô thì làm sao? Chỉ cho phép cô sỉ nhục, chửi rủa tôi, lại không cho phép tôi ra tay đánh trả à?"

Lục Mẫn Huyền lạnh lùng nhìn cô: "Cô nhớ kỹ đấy, vừa rồi tôi tát cô chỉ là muốn dạy cô cách làm người thôi!"

Đừng tưởng trông cô yếu đuối thì không biết đánh người nhé.

Thở nóng cũng cần người nhé! Cô trước giờ không chủ động gây rắc rối cho ai, nhưng điều này không có nghĩa là người khác có thể tùy tiện cười lên trên đầu cô dương oai đâu!

"A... Lục Mẫn Huyền tôi phải giết cô!"

Ngu Thư Đào tức giận đến mức bắt đầu hét lên chói tai, cổ vùng vẫy thoát khỏi tay cô và nhào về phía cô, giờ tay lại muốn cào mặt cô.

Lục Mẫn Huyền cũng không chịu yếu thế, giờ tay cào lung tung lên mặt đối phương.

Con gái đánh nhau đơn giản chính là cào mặt, nắm tóc, xé quần áo.

Từ nhỏ đến lớn, Lục Mẫn Huyền chưa từng ra tay với người khác, đây là lần đầu tiên.

Nhưng cho dù vậy, trong lòng cô vẫn còn tâm tư dù chết cũng không phục, cúi đầu dùng hết sức đẩy Ngu Thư Đào vào trên vách tường, hai người ôm nhau đánh.

Đám người bên cạnh kích động tới mức máu nóng sôi sục, có người xông tới khuyên can, cũng có người vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Dần dần, người xông tới xem càng lúc càng nhiều.

Lục Mẫn Huyền và Ngu Thư Đào đã đánh từ hàng lang đánh tới đầu cầu thang.

Đã đến lúc này rồi thì tuyệt đối không thể thua được!

Hoặc là không ra tay, nếu đã ra tay thì có chết cũng phải đánh thắng!

Bởi vì cô biết rất rõ, một khi mình ngã xuống, sau này những người chờ xem cô xấu mặt sẽ được một tác lại tiến một bước!

Lớp 5 và lớp 3 đều ở tầng một.

Khi Hứa Thiên Hạo và LK định đi tới phòng nhạc để luyện hát, trùng hợp bị đám đông chặn đường, bên trong truyền đến những tiếng ầm ĩ.

"A, hình như có người đánh nhau kia, chúng ta cũng đi xem đi?"

Hai tay LK ôm sau gáy chẳng hề lo lắng nói.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Đắc tội nhân vật không thể động vào

"Không đi."

Từ trước đến nay Hứa Thiên Hạo đều không thích tham gia náo nhiệt, anh đeo đàn ghi-ta đi tới cầu thang khác.

"A..." Trong đám đông bỗng nhiên vọng tới một tiếng hét chói tai giống như do quá đau đớn mà phát ra.

Hai người không khỏi dừng lại.

Ngu Thư Đào ôm tay ngồi xổm ở trên mặt đất, máu không ngừng từ tràn ra qua kẽ tay cô ta.

Hóa ra, vừa rồi hai người đánh đến kiệt sức, bọn họ đều dừng lại thở hồng hộc cầm thù nhìn đối phương.

Nhưng không ngờ Ngu Thư Đào còn muốn đánh lên Lục Mẫn Huyền, nhân lúc đám người bắt đầu can ngăn, hỗn loạn đã nhào tới.

Nhưng cô ta không cẩn thận cào trúng cái gài áo trên người cô, do dùng sức quá mạnh, đầu ngón tay út bị rạch ra một vết thương vừa sâu lại vừa dài.

"Hu hu." Lúc này, cô ta cuối cùng không chịu nổi nữa.

Từ nhỏ đến lớn tất cả mọi người nhường cô ta, hôm nay ngã trên tay người khác khiến cô ta không nhịn được khóc rống lên.

Cô ta hoàn toàn quên mất vừa rồi mình còn giễu cợt Lục Mẫn Huyền chỉ là một kẻ đáng thương chỉ biết khóc để tranh thủ sự thông cảm.

Nhưng bây giờ, cô ta chẳng qua chỉ bị cắt một vết đã khóc tới tột tâm mặt mày rồi.

Lục Mẫn Huyền không khỏi cười giễu cợt.

Những người bên cạnh không rõ tình hình thế nào đã bắt đầu đau lòng thay cho Ngu Thư Đào. Nhìn thấy Lục Mẫn Huyền cười, tất cả đều cảm thấy không thể tin nổi.

"Người này không phải bị bệnh chứ? Người khác chảy máu mà cô ta còn cười được?"

"Đúng vậy, cô ta quá độc ác, đều là bạn học với nhau có cần phải ra tay nặng như vậy không?"

Bọn họ nói xong đều xông tới hỏi han, quan tâm tới Ngu Thư Đào.

"Thư Đào, cô không sao chứ? Đã chảy máu rồi kia!"

"Nhanh, nhanh đưa cô ấy tới phòng y tế." Các học sinh đỡ Ngu Thư Đào còn đang gào khóc đi xuống tầng.

Bọn họ cố ý tránh Lục Mẫn Huyền, để mặt cô đứng ở một bên.

"Người như thế..."

"Về sau gặp phải thì nên cách xa cô ta ra một chút."

Đám người tốp năm tốp ba rời đi. Lục Mẫn Huyền lặng lẽ đứng một bên.

Người khác nói thế nào, cô căn bản chẳng quan tâm.

Bởi vì ở trong mắt cô, loại hành vi này của Ngu Thư Đào chính là tự làm tự chịu.

Ngược lại, đánh thắng trận này khiến tâm trạng của cô tốt ngoài dự đoán.

"Này, này không phải chứ? Không ngờ em gái nhỏ Lục Mẫn Huyền lại đánh nhau với người khác, còn đánh cho người ta chảy máu à? Đây là cô em đáng yêu mà tôi quen biết sao? Cô ấy đúng là hết lần này tới lần khác đổi mới nhận thức của tôi rồi."

LK ở cách đó không xa nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì không khỏi xúc động nói.

Không cần cậu ta nói, Hứa Thiên Hạo đã chú ý thấy cô bé vẫn đứng trong góc từ lâu.

Đầu tóc cô rối bời che khuất gương mặt, đồng phục học sinh bị cào tới mức đầy nếp nhăn, trên làn da trắng mịn đã có mấy vết đỏ bắt mắt. Cô đang cúi đầu đi về phía phòng vệ sinh.

"Cậu không đi xem thế nào à? Cô ấy dù sao cũng là em gái cậu." LK đẩy anh một cái, giật dây nói.

Gương mặt đẹp trai Hứa Thiên Hạo vẫn lạnh lùng, thờ ơ, anh liếc nhìn theo bóng dáng của cô nhưng không nói một câu nào, lại đeo đàn ghi-ta rồi khỏi.

"Này, cậu..."

LK còn muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn bắt đắc dĩ giang tay ra.

Người này đúng là kỳ lạ, ngày đó ở quán bar rõ ràng thấy anh khẩn trương lo lắng cho Lục Mẫn Huyền như vậy, sao hôm nay thấy cô đánh nhau với người khác mà chẳng có phản ứng gì?

Lục Mẫn Huyền trốn ở trong phòng vệ sinh, lấy nước rửa vết thương ở trên tay và trên mặt, sau khi cũng lau sạch dấu chân trên váy đồng phục xong, cô lại bình tĩnh quay về phòng học.

Chỗ Tiểu Đậu vẫn để trống.

"Sao hôm nay Tiểu Đậu không đi học vậy?"

"Cậu ấy có chút việc nên không tới được." Sliver Thất Lăng ngồi ở hàng sau là bạn Tiểu Đậu hình như không hề lo lắng, xua tay nói.

"Cậu ấy sao vậy?" Lục Mẫn Huyền không khỏi lo lắng hỏi.

"Không sao, chỉ là đi gây sự với nhà sản xuất thôi."

Nhà sản xuất à?

Lục Mẫn Huyền hơi ngần người ra, ánh mắt lóe lên. Quả nhiên có liên quan đến chuyện ở quán bar ngày đó.

"Nhưng sao tôi không gọi điện thoại được cho cậu ấy?"

"Nghe cậu ấy nói là hôm thứ sáu uống say, khi tỉnh lại thì phát hiện điện thoại ngâm trong cốc bia của mình..."

Hóa ra là điện thoại bị hỏng.

Lục Mẫn Huyền dờ khóc dờ cười che mắt: "Vậy là uống say tới mức nào chứ... Thật may, người không sao là tốt rồi."

Cùng lúc đó ở tòa nhà Tỉnh Đồ, Dịch Trình Thương đang đỡ trán ngồi ở trong văn phòng làm việc, đầu vô cùng đau đớn, trên trán và cánh tay đều quần băng dầy.

Gần đây anh ta đúng là đủ xui xẻo rồi!

Buổi tối đi đường, đột nhiên bị người chùm đầu điên cuồng đánh một trận, tay phải còn bị đánh tới gãy xương.

Vậy thì cũng thôi, gần đây công ty lộ ra rất nhiều vụ bê bối, âm ỉ đến mức mọi người đều biết, các cổ đông đều bị cách chức, các nhà quảng cáo cũng hủy bỏ hợp đồng.

Nghệ sĩ phía dưới của anh ta không thể không chuyển sang công ty giải trí khác.

Bây giờ có thể nói anh ta bị cô lập từ bốn phía, người có quen biết với anh ta đều lên bàn luận sau lưng anh ta, nói chắc chắn anh ta ở bên ngoài đã đắc tội nhân vật nào đó không thể động vào, mới bị chinh thám như vậy.

Lúc này, Dịch Trình Thương đang vắt óc tìm xem có cách gì cứu vãn lại tình hình, chợt nghe rầm một tiếng, cửa phòng làm việc lại bị đá văng ra.

"Tên khốn kiếp Dịch Trình Thương nhà anh!" Tiểu Đậu xông vào đầy khí thế, chiếc áo phông in hình hoạt họa bay phàn phật.

"Ai cho phép anh động vào Hi?"

Cậu ta đập bay dùi cui điện dùng để phòng thân của anh ta, nắm lấy cổ áo của anh ta và xách anh ta từ trên ghế sofa lên.

Dịch Trình Thương sợ đến mức vội vàng kêu to: "Này! Bảo vệ đâu... Không có ai sao! Nhanh qua đây đi, ở đây có người tới gây sự này!"

"Anh cầm miệng lại cho tôi." Đậu Dã Tầm tiện tay cầm mấy tờ giấy nhét vào miệng anh ta, tiếp theo đá bay anh ta ra.

"Anh nói đi, có phải anh đã trêu ghẹo Huyền không? Bọn họ đều nói cho tôi biết, con trâu già nhà anh còn muốn ăn cỏ non, anh đúng là có bản lĩnh đấy!"

Đậu Dã Tầm tiến lên đập lên ngực anh ta, tức giận nói.

Cậu ta cố ý đợi đến khi thứ hai đi làm mới đặc biệt tới công ty của anh ta gây phiền phức, chính là muốn cho anh ta một bài học!

"Khụ Khụ!" Dịch Trình Thương chật vật nằm trên mặt đất, ho khan và phun thối trong miệng ra, giấy giữa, phần nộ trùng mắt nhìn cậu ta.

"Tiểu Đậu, cậu tính làm phản đúng không? Cậu cũng dám làm vậy với tôi à? Cậu có còn muốn ký hợp đồng nữa không hả?"

Đến bây giờ, anh ta vẫn ngây thơ tính dửng dưng thân phận người đại diện tới chèn ép người khác.

"Ký cái mông à! Với loại người cặn bã như anh, cậu đây coi thường!" Đậu Dã Tâm càng đập mạnh hơn vào ngực anh ta, đồng thời rút hộp đồng tử trong túi ra, trực tiếp xé nát ở ngay trước mặt anh ta.

Cậu ta giờ tay lên, từng mảnh giấy trắng lập tức bay loạn.

"Anh nhìn kỹ đi, bây giờ chúng ta chẳng còn tí quan hệ nào nữa. Nếu không phải thương hại anh đã bị người ta chinh thâm đến như vậy, hôm nay tôi không phải đánh đến khi anh nghỉ ngơi cuộc đời cũng không được!"

Đậu Dã Tâm nói xong, chân đi đôi giày thể thao bước nhanh ra khỏi phòng làm việc..

Cửa lớn rầm một tiếng đóng lại. Bóng lưng quá ngẫu của cậu ta làm cho mấy người xem náo nhiệt gần đó cũng không nhìn được mà cảm thấy sùng bái.

"Cậu em này quá đỉnh..."

"Lại dám đánh ông chủ, phong cách mặc quần áo cũng qua mốt đi."

Sau khi Tiểu Đậu về trường, chuyện đầu tiên chính là tìm Lục Mẫn Huyền nói chuyện.

Lúc nghỉ trưa.

"Thật xin lỗi Hi, mình vốn muốn dẫn cậu tới quán bar thư giãn, không ngờ suýt nữa để cậu bị bắt nạt."

Cậu ta ảo não vỗ mạnh vào đầu nói.

"Nhưng cậu yên tâm, hôm nay mình đã nghiêm khắc dạy dỗ tên quý dê xồm háo sắc kia rồi, về sau anh ta chắc chắn sẽ không dám lại gây rắc rối cho cậu nữa đâu!"

"Quý dê xồm háo sắc..." Gương mặt Lục Mẫn Huyền nhất thời đỏ bừng vì nhớ tới chuyện mình bị sàm sỡ, cô bối rối nhìn qua chỗ khác.

"Đúng rồi, thật ra tớ xem tin tức thấy gần đây anh ta thật sự bị chinh rất thâm, cho dù không biết là ai làm nhưng mình cũng có cảm giác hả giận."

"Đúng vậy, không biết ai làm..."

Hai người ở một bên háng hái thảo luận, bên kia Hứa Thiên Hạo đeo tai nghe lật sách, mí mắt cũng không nâng lên lấy một lần.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Cơn bão tin đồn

"Nói chung, về sau tớ tuyệt đối sẽ không để cho cậu gặp phải nguy hiểm như vậy nữa."

Đậu Dã Tâm thật lòng hứa.

Lục Mẫn Huyền còn chưa kịp trả lời, Hứa Thiên Hạo luôn im lặng lắng nghe bỗng nhiên cười lạnh.

Cô không khỏi ngẩn người, xoay sang nhìn anh.

Đồng tử màu hổ phách của Đậu Dã Tâm cũng nheo lại:

"Hứa mặt liệt, cậu cười cái gì?"

"Tôi còn đang nghĩ không biết ai đã dẫn cô ấy tới quán bar, hóa ra là cậu. Với chỉ số IQ đáng lo ngại của cậu mà còn muốn bảo vệ người khác à, đúng là nực cười." Hứa Thiên Hạo khê chế giễu.

"Chỉ số IQ của tôi có vấn đề gì cứ?" Đậu Dã Tâm bất mãn khoanh tay.

"Cậu là anh trai trên danh nghĩa còn không làm tốt trách nhiệm bảo vệ em gái. Nếu cậu có thể làm Huyền vui vẻ, cô ấy sẽ đi với tôi tới quán bar sao?"

"Ý của cậu là cô ấy đi với cậu sẽ vui vẻ sao?" Hứa Thiên Hạo để sách xuống, ánh mắt lạnh như băng nhìn cậu ta.

"Không sai." Đâu Dã Tầm không chịu nhường bước.

Hứa Thiên Hạo: "..."

"Mọi người đừng nói nữa!" Lục Mẫn Huyền thấy bầu không khí giữa bọn họ rõ ràng không được bình thường, vội vàng chắn ở giữa, cản tầm mắt của bọn họ nhìn nhau.

"Tôi có vui vẻ hay không là cảm xúc cá nhân của tôi, không liên quan tới bất kỳ người nào! Hai người đều bớt tranh cãi đi."

"Sao vậy? Mở máy điều hòa rồi sao? Lạnh quá, nhanh tắt một lát đi." Cuối cùng, LK gục đầu xuống bàn ngủ gà ngủ gật lại mơ mơ màng màng phá tan cục diện bế tắc.

Cậu ta tiện tay vỗ vai Hứa Thiên Hạo: "Này, nhanh đi tắt điều hòa đi."

"Cậu cứ tiếp tục ngủ đi, đồ ngốc." Hứa Thiên Hạo không nhận được, giờ tay lấy quyển sách chụp lên trên đầu cậu ta.

Bầu không khí lập tức hòa hợp trở lại.

Mà giờ phút này ở trong phòng y tế, Ngu Thư Đào giữ chặt vết thương ở ngón tay, không cam lòng nhìn cây kim sắc bén trước mặt, tức giận đến mức toàn thân run rẩy.

"Lục Mẫn Huyền, cô chờ đấy cho tôi, tôi chắc chắn sẽ không bỏ qua cô đâu! A..."

Cô y tá đâm thẳng cây kim lớn vào móng cô ta.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong không trung.

Sau khi cô ta ra khỏi phòng y tế.

"Chị Thư Đào, chị thật sự quyết định muốn làm như vậy sao?"

"Đúng làm, làm thế có phải hơi quá đáng không?"

Hai cái đuôi nhỏ xúm lại bên cạnh cô ta hỏi.

"Tôi quá đáng à? Còn có thể quá đáng hơn con bé Lục Mẫn Huyền kia sao? Không ngờ cô ta treo ám khí ở trước ngực để đánh lén tôi! Xem ngón tay tôi cũng thành như vậy rồi!" Ngu Thư Đào tức giận thở hổn hển, tay run run nói.

"Đây hình như là do chị tự cào mà..." Cái đuôi nhỏ số một nói ra sự thật.

"Cô muốn chết sao?" Ngu Thư Đào lập tức néo tai cô ta: "Cô ta cũng đâu phải em gái của anh Thiên Hạo! Vậy mà cô ta cũng dám làm chuyện như vậy với tôi, tôi dạy cho cô ta bài học thì có gì sai chứ!"

"À à chị không sai, người sai là em. Được rồi cứ làm như lời chị nói đi, em sẽ làm ngay đây!"

"Hừ, Lục Mẫn Huyền, cô chờ đấy cho tôi, thù này không trả, tôi không phải họ Ngu nữa!"

"Vậy chị họ gì?" Một cái đuôi nhỏ khác hỏi.

"Tôi theo họ cô ta được chưa! A, các người nói vớ vẩn nhiều quá rồi đấy, nhanh lăn đi làm chuyện đó cho tôi!"

"Người ta còn chẳng muốn chị theo họ của cô ấy đâu..." Cái đuôi nhỏ không nhận được thăm lăm bằm một câu rồi chạy đi thật nhanh.

"Hi, mặt cậu sao vậy? Sao phải dán băng dán thế kia?"

Khi đi học, Đâu Dã Tầm cuối cùng mới chú ý tới việc cô dùng tóc che vết thương.

Nhìn kỹ thì ngay cả trên cánh tay và cổ cũng có vết cào màu đỏ.

"Đây là sao thế?" Giọng cậu ta lập tức cao hơn.

"À... Không có gì, chỉ là có chút tranh chấp với người ta thôi. Chúng ta đừng nói chuyện nữa."

Lục Mẫn Huyền nhắc nhở cậu ta chú ý tới thầy toán trên bục giảng.

Thầy giáo đang bắt mắt trông mắt nhìn bọn họ, giẻ lau bảng đã sẵn sàng trong tay rồi.

Những ngày bình yên cũng chẳng thể kéo dài được bao lâu.

Lục Mẫn Huyền cho rằng lần trước mình và Ngu Thư Đào cào nhau một trận, cô ta sẽ không gây ra chuyện gì lớn nữa.

Cho dù trong thời gian qua, trong trường học luôn có người chỉ trỏ nói xấu sau lưng cô, cô cũng đã sớm quen rồi.

Nhưng hôm nay, những người này không chỉ bàn luận về cô, còn nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ, thậm chí có người cố ý đi tới bên cạnh cô, dùng vai đụng vào người cô.

"Này, cô ở bên ngoài hần buôn bán rất cao hứng nhỉ."

"Cậu nói vậy là có ý gì?" Lục Mẫn Huyền vừa đi vào trường, đã bị nam sinh trước mắt tự nhiên đụng một chút, cô đang muốn kéo cậu ta lại chất vấn, không ngờ người kia cười xấu xa nói: "Ý trên mặt chữ đây."

Cậu ta nói xong còn ngả ngón muốn dùng tay sờ mặt cô.

"Giả vờ trong sáng, chỉ riêng bộ mặt này của cô mà ở bên ngoài ngủ một đêm chắc hẳn có thể kiếm rất nhiều tiền nhỉ? Hay hôm nào thử với tôi xem."

"Đừng có động vào tôi!"

Lục Mẫn Huyền từng bị người sàm sỡ qua một lần nên bây giờ đặc biệt nhạy cảm với điều này. Cô tránh bàn tay bẩn thỉu đưa về phía mình, đập một cái vào giữa đùi quần của cậu ta.

"A a a đau..." Nam sinh khụy hai chân che vị trí mấu chốt, run lẩy bẩy ngồi xồm xuống.

Một giây sau cậu ta liền khiếp sợ.

"Nói đi, vì sao cậu phải sỉ nhục tôi?" Lục Mẫn Huyền không khách sáo lời cậu ta lên hỏi.

"Có cần mới bắt đầu đã đập đùi quần không? Đám con cái các người đúng là... chỉ giỏi dùng một chiêu này."

"Đây chính là chiêu chuyên dành để đối phó với đám háo sắc các người."

"A... Tự cô nhìn đi, mọi người trong trường đều biết chứ đâu phải một mình tôi!"

Lục Mẫn Huyền lười tranh cãi với cậu ta, nhanh chân chạy về phía trước.

Cô chỉ thấy mọi người tập trung ở trước bảng thông báo, trên cơ bản mấy người vừa rồi chỉ vào mình bàn tán đều đi từ hướng này tới.

"Đó không phải là Lục Mẫn Huyền sao?"

"Ồi, cô ta tới... Tới rồi." Đám sinh viên lời kéo nhau, tránh đường.

Bọn họ vừa dùng ánh mắt khác thường liếc trộm cô, vừa lùi sang một bên giống như đang trốn tránh gì đó, sợ tránh không kịp.

Lục Mẫn Huyền khẽ nhủ mày, đi thẳng đến trước bảng thông báo.

Chỉ thấy trên bảng thông báo dán ảnh cô uống say ở quán bar, bị người đùa giỡn, bên cạnh còn có chữ viết trắng trợn in đậm.

"Sinh viên nữ Lục Mẫn Huyền của trường thương mại EDUN nhìn bề ngoài thì trong sáng nhưng bên trong lại dâm dăng, ban ngày đi học ở trường, buổi tối đi tới quán bar làm gái gọi!"

"Lục Mẫn Huyền là một đứa trẻ mồ côi, ba mẹ chết sớm. Cô ta và nhà họ Hứa không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào, chỉ con sâu hút máu dựa vào tập đoàn SOEH để sống!"

"Quan hệ giữa Hứa Thiên Hạo và Lục Mẫn Huyền không hợp, anh ấy căn bản không muốn nhận cô em gái này! Địa vị của Lục Mẫn Huyền ở trong nhà rất bình thường, mới phải ra ngoài kiếm thêm thu nhập."

Mấy tin tức này thật giả lẫn lộn.

Mỗi tin đều có thể chết người, ít người chọc trúng chỗ đau của cô.

Đặc biệt là điều đầu tiên, trực tiếp nói cô nói thành gái gọi.

Nam sinh ngu ngốc vừa rồi cũng tin, bắt đầu xem cô thành dạng phụ nữ tùy tiện, còn hỏi cô có ngủ với cậu ta không.

Lục Mẫn Huyền tức giận đến mức run rẩy, trực tiếp giơ tay xé nát tờ thông báo.

Những người này... sỉ nhục mình thì cũng thôi, không ngờ còn lôi cả chuyện ba mẹ cô đã qua đời tới công kích cô!

Quả thật là bỉ ổi vô sỉ tới cực điểm!

"Đừng xé nữa, dù có xé thế nào cũng không thể xóa được những chuyện cô đã làm đâu!"

"Đúng vậy, gái gọi còn tới đây học làm gì, đi lấy lòng người khác đi."

Những sinh viên này dễ dàng bị kích động, còn không biết mình đã bị người khác lợi dụng, tất cả đều lạnh lùng nhìn Lục Mẫn Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Một thân một mình không ai giúp đỡ

Bọn họ mỗi người một câu, mỗi câu mỗi từ đều chẳng khác nào con dao găm đâm mạnh vào tim Lục Mẫn Huyền.

Lục Mẫn Huyền không để ý tới những lời bọn họ nói, vừa đi vừa xé. Cũng không biết là ai làm chuyện thất đức này, gần như cả đoạn đường đi tới khu giảng đường đều dán đầy những tờ thông báo như vậy!

Cô xé cả đoạn đường, còn chưa có xé hết mà ngón tay đã bị rách từ lúc nào không biết.

Nước mắt dần dần đọng đầy trong mắt cô.

Cô cắn răng cố không để cho mình rơi nước mắt, không muốn để cho những kẻ thờ ơ lạnh nhạt tìm được cơ hội để chế giễu mình.

Cô không phải là quỷ thích khóc, cũng không phải kẻ đáng thương, càng không phải là một con chó phải dựa vào người khác để sống!

Cô cũng có ba mẹ... cũng từng có người yêu cô...

Ba mẹ cô không rời khỏi cô. Bọn họ chỉ đi tới một nơi rất xa, giống như ngôi sao trên bầu trời vậy, cho dù cô không nhìn thấy nhưng không có nghĩa là bọn họ đã biến mất, khi trời tối, bọn họ nhất định sẽ ở chân trời xa xôi, lặng lẽ bảo vệ mình...

Cho nên Lục Mẫn Huyền, mày không được phép khóc.

Mày phải kiên cường.

Bất kể có chuyện gì xảy ra... mày đều phải kiên cường. Bởi vì trừ bản thân ra, trên đời này sẽ không có người nào để cho mày dựa vào nữa...

"Xem kia, sao cô ta vẫn còn xé thế."

"Đồ ngốc, rõ ràng đã sắp khóc tới nơi rồi."

Bên cạnh cô tập trung không ít người, bọn họ đều nhìn cô với ánh mắt xem náo nhiệt.

"Ha ha, nhìn bóng lưng có vẻ rất mê người đấy. Chúng ta tới thăm hỏi cô ta một chút đi. Dù sao cũng là làm chuyện buôn bán, không phải sao?" Có kẻ háo sắc xoa tay dề nghị.

"Được, hi hi hi..."

Chỉ lát sau, mấy nam sinh với vẻ mặt bỉ ổi đi tới trước mặt cô.

"Này, cô chính là Lục Mẫn Huyền kia." Bọn họ nắm vai cô xoay lại.

Mắt Lục Mẫn Huyền đỏ hoe ngẩng đầu lên, xuyên qua tầm nhìn mờ hồ thấy mấy gương mặt khó coi.

"Đừng xé nữa, cô đi chơi cùng với mấy anh em chúng tôi một lát đi."

"Đúng vậy, dù sao mọi người đều biết rồi, cô kiếm tiền từ chỗ tôi cũng vậy thôi, không cần phải khổ cực ra ngoài kiếm tiền như vậy nữa."

Bọn họ người đông thể mạnh, vừa nhìn đã biết làm thường làm chuyện ác.

"Cút ngay!"

Lục Mẫn Huyền biết bọn họ không có lòng tốt, trên gương mặt xinh đẹp thoáng hiện vẻ hung dữ, chân mày nhíu chặt. Cô há miệng cắn cổ tay của đối phương.

"A..." Cậu ta bị đau đành phải thả tay ra.

Lục Mẫn Huyền nhân cơ hội đẩy bọn họ ra, chạy về phía tòa nhà lớn gần đó.

"Lại dám cắn tôi à! Nhanh, bắt lấy cô ta!"

Những người này chạy thật nhanh, đuổi theo cô.

Lục Mẫn Huyền cố liều mạng chạy về phía trước, thậm chí không dám quay đầu lại, trong lúc đó cô bị người kéo túi sách lại, cô dứt khoát tháo ra, không cần nó nữa.

Cô chạy một hồi lên thang lầu, những người kia vẫn đuổi theo phía sau không dừng.

Cuối cùng, cô dần dần chạy hết nổi rồi, bị trượt cầu thang, ngã mạnh xuống đất, đầu gối cũng đập cho rách da.

"Cô không thể trốn thoát được đâu..."

Người kia có vẻ là người cầm đầu cười lạnh, đi đến gần cô.

Lục Mẫn Huyền không để ý tới sự đau đớn, siết chặt nắm đấm, nước mắt lưng tròng, khễ cắn môi và vội vàng từ dưới đất bò dậy.

Cô trốn vào một phòng học bỏ không, sau đó rầm một tiếng đóng chặt cửa lại.

"Cô tưởng trốn ở bên trong thì chúng tôi không bắt được cô sao?"

Lục Mẫn Huyền quay lưng về phía bọn họ, dựa lưng vào trên cửa, nghe được tiếng của bọn họ tới gần, gương mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên trắng bệch.

"Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn, mở cửa ra..."

Cửa bị đập mạnh, cơ thể Lục Mẫn Huyền cũng theo đó mà chấn động.

"Đừng trốn nữa, chúng tôi không phải là sói xám lớn, chỉ muốn chơi với cô một lát thôi."

"Con thỏ nhỏ, mở cửa nhanh..."

Mặt Lục Mẫn Huyền tái nhợt cắn môi, cố dùng sức lực của cơ thể để giữ chặt cửa, chỉ cầu mong bọn họ đừng phá cửa xông vào.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời ngoài cửa kính đối diện.

Mây đen cuộn cuộn trôi qua, hình như sắp mưa to rồi.

Cảm giác một thân một mình không ai giúp đỡ này.

Giống như bị cả thế giới này vứt bỏ vậy...

Lục Mẫn Huyền dần dần hơi không chống đỡ được nữa.

"Rầm!" "Rầm!"

Cửa bị phá ra một khe hở.

Cô chỉ là một cô sinh viên yếu đuối, căn bản không ngăn cản được mấy sinh viên nam cùng công kích tới, bị đập mạnh ngã trên mặt đất.

Những người này cũng nhân cơ hội phá cửa xông vào, bao vây xung quanh cô, từng bóng dáng cao lớn bao vây quanh cô, tạo thành một lồng giam vững chắc, khiến cô không còn đường nào có thể trốn được nữa.

"Đừng tới đây! Đây là trường học..."

Cô ngã ngời dưới đất, mở to mắt nhìn bọn họ, lùi dần về phía sau.

Đối mặt với nhiều sinh viên nam như vậy, trong lòng cô không khỏi thấy khiếp sợ.

"Trường học thì thế nào, ở đây đều là người của tôi, cô cũng đừng giả vờ nữa, nhanh chơi với mấy anh đây đi."

Nam sinh cầm đầu nháy mắt, người bên cạnh không đợi được vội nắm lấy vai cô, đè cô xuống mặt đất đầy bụi bặm.

"Dừng tay, thả tôi ra! Tôi không phải loại người như vậy!" Lục Mẫn Huyền nhắm mắt lại và liều mạng giãy giụa.

Nam sinh kia lại ngoảnh mặt làm ngơ, ra thò tay kéo đồng phục học sinh của cô.

"Đừng, thả tôi ra!" Lục Mẫn Huyền cố chống lại, hai chân đạp loạn.

Chỉ nghe thấy xoạt một tiếng, ngực cô mát lạnh, vải lại bị xé ra, hai cái nút áo rơi trên mặt đất.

Mắt người này liền sáng ngời, nuốt nước bọt.

"Đừng, đừng tay... A..."

Cô kêu quá lớn tiếng, nam sinh kia dứt khoát xé một miếng vải bịt miệng cô, để tránh thu hút người khác qua.

"Ô ô..."

Lục Mẫn Huyền liều mạng lắc đầu, trong mắt đầy nước mắt tủi nhục.

Không được, không thể để cho bọn họ thực hiện được...

Nhưng sự phản kháng của cô căn bản không có tác dụng đối với bọn họ, trái lại càng bị ấn xuống chặt hơn.

Làm thế nào đây...

Lẽ nào cô chỉ có thể mặc cho bọn họ sỉ nhục như vậy thôi sao...

Có ai có thể tới cứu cô...

"Rầm!"

Vào lúc cô đang tuyệt vọng, cửa phòng học đột nhiên bị đập bật ra.

Nam sinh cảm đầu sợ hãi vội vàng dừng lại, quay đầu nhìn qua.

Chỉ thấy một bóng người cao to xuất hiện ở cửa, ánh sáng từ sau lưng anh chiếu vào làm bóng anh đổ dài ra phía trước.

Lục Mẫn Huyền co người trong góc, tóm chặt lấy vạt áo, hai mắt kinh ngạc tròn tròn nhìn người đột nhiên xuất hiện, thậm chí quên cả chảy nước mắt.

Trong nháy mắt đó, thật giống như cô đang sống trong bóng tối vô biên vô hạn chợt nhìn thấy được ánh sáng.

Người thanh niên với mái tóc dài che đi đôi mắt, toàn thân đều tỏa ra khí thế đáng sợ giống như muốn giết người vậy, trên tay vẫn nắm chặt túi sách có treo một con gấu bông màu hồng.

"Hứa... Hứa Thiên Hạo!" Những người này kinh ngạc mở to mắt, sợ đến mức nói cũng không nói lưu loát.

"Sao anh ta lại có thể tới đây?"

"Không phải anh ta căn bản không quan tâm tới sự sống chết của Lục Mẫn Huyền sao?"

"Tôi không quan tâm à?" Hứa Thiên Hạo giống như nghe được một chuyện nực cười, anh nhếch mép cười lạnh và thả tay ra, túi sách liền rơi xuống mặt đất.

Những người này còn chưa kịp hiểu anh muốn làm gì, Hứa Thiên Hạo đã tiện tay nhặt một tấm ván gỗ lên, chợt đập mạnh vào đầu của nam sinh cảm đầu!

Tiếng gió vù vù thổi qua tai.

Chỉ nghe bốp một tiếng!

Tên nam sinh vừa rồi còn định cường hiếp Lục Mẫn Huyền lập tức ôm đầu lùi lại mấy bước, sau đó choáng váng ngồi phịch xuống đất.

"Đại ca, anh không sao chứ?"

"A... Máu... Có máu!" Nam sinh kia lau trán, thấy trên tay có máu tươi thì tự nhiên tròn mắt ngất đi.

"Đại ca!"

"A a a..." Tiếng kêu kéo dài vang lên, các nam sinh đều đỏ mặt, cũng không quan tâm đối phương là ai, chọt vung nắm đấm đánh về phía Hứa Thiên Hạo.

Hứa Thiên Hạo nắm lấy tấm ván gỗ từng đòn quét bay bọn họ! Mãi đến khi tấm ván gỗ gãy, anh lại đổi sang dùng nắm đấm, lần lượt vung về phía bọn họ không chút thương tiếc, giống như muốn đánh chết bọn họ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chỉ có tôi là người có thể bắt nạt cô

Một mình Hứa Thiên Hạo đánh bảy tám người, cho dù có bị thương cũng không tiếc, người hơi nhát gan vốn muốn chạy trốn lại bị anh lôi trở lại tiếp tục hành hạ.

"O a a..."

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

"Người dám bắt nạt em gái tôi, cho dù là một người thì tôi cũng sẽ không bỏ qua!"

Khi đánh người cuối cùng đều nằm xuống, Hứa Thiên Hạo giờ nắm đấm có dính vết máu để lau đi mồ hôi đang chảy trên mặt, ánh mắt lạnh, nói.

Đây là lần đầu tiên anh tuyên bố cô là em gái anh ở trước mặt người trong trường.

Lục Mẫn Huyền run rẩy giống như bị cái gì đập mạnh vào ngực, nước mắt bất giác rơi xuống.

Một đám người nằm tê liệt trên mặt đất, đám sinh viên đứng ngoài xem đều sợ đến mức không dám lên tiếng, tất cả đều dính sát vào bức tường hai bên.

Bọn họ đều chạy tới cùng Hứa Thiên Hạo.

Bọn họ vốn cho rằng anh sẽ lạnh lùng như mọi khi, coi Lục Mẫn Huyền như người xa lạ nhưng không ngờ dọc đường anh nhặt được tờ thông báo thì nổi giận.

Ngay sau đó, anh lại phát hiện cặp sách của cô rơi trên mặt đất, liếc mắt đã nhận ra con gấu bông nhỏ treo phía.

Ở dưới sự chất vấn của anh, các sinh viên này mới nói ra sự thật:

- Lục Mẫn Huyền bị chặn ở trong tòa nhà thí nghiệm.

Hứa Thiên Hạo không nói một lời đã xông vào tòa nhà thí nghiệm.

Tiếp theo lại có cảnh tượng như vừa rồi.

"Thiên Hạo điện hạ thật quá ngẫu..."

"Đúng vậy, không ngờ anh ấy lại tuyên bố Lục Mẫn Huyền là em gái của anh ấy ở trước mặt mọi người!"

"Trên thông báo nói anh ấy không quan tâm tới cô em gái này, trên thực tế rõ ràng là rất quan tâm..."

Các sinh viên khê bàn tán, đám người nằm trên mặt đất không ngừng rên hừ hừ.

"Tôi đếm tới ba, tất cả rút ra khỏi tầm mắt của tôi!"

Hứa Thiên Hạo ra lệnh một tiếng.

Những người tới xem náo nhiệt lập tức chạy nhanh không gì sánh kịp, đám nam sinh bị đánh gần chết cũng vội vàng bò từ dưới đất dậy, kéo đại ca nhà mình khắp khiêng bỏ chạy.

Trong phòng học bỏ không chỉ còn lại anh và Lục Mẫn Huyền.

Vào giây phút bất gặp ánh mắt của Hứa Thiên Hạo, trên gương mặt tái nhợt của Lục Mẫn Huyền bỗng có chút khó xử, nắm chặt quần áo chạy ra khỏi phòng học.

Cô không muốn bị bất kỳ người nào nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình bây giờ.

Đặc biệt là anh!

Nhìn theo bóng cô lao đảo chạy, Hứa Thiên Hạo không khỏi nhú mào, cặp chân dài bước nhanh về phía cô.

Lục Mẫn Huyền chạy một hơi thở lên đài thiên văn, co người rúc vào một góc không người nào nhìn thấy, giống như con nhím bị thương bao bọc lấy mình, cơ thể lại không ngừng run rẩy.

Mái tóc dài rũ xuống che đi đôi mắt đỏ hoe, cô siết chặt nắm đấm, bởi vì quá dùng sức nên móng tay thậm chí cắm vào trong thịt.

Vì sao... Vì sao?

Cô chỉ muốn yên phận làm một sinh viên bình thường.

Ngồi trong lớp học giống như mọi người, học bài, trò chuyện không hơn!

Rõ ràng chỉ là một nguyện vọng rất đơn giản, lại bị những người này vô tình phá tan!

Nếu an phận không thể tránh được tổn thương, nếu chỉ có lạnh lùng mới có thể được gọi là kiên cường! Nếu chỉ có tổn thương người khác mới có khả năng bảo vệ được chính mình! Vậy vì sao cô còn phải tiếp tục sống như vậy... Vì sao cô không thể giống như những người kia, dùng cách tương tự để trả thù bọn họ!

Làm cho những người tổn thương mình cũng nếm thử cảm giác bị dao đâm vào tim!

Trong lòng cô thay đổi, có cảm giác thù hận đang điên cuồng lan tràn sinh sôi, lại giống như bong bóng cuộn cuộn nổi lên trong đầm lầy tăm tối, bất kể ai muốn tới gần đều sẽ bị cắn nuốt.

Hứa Thiên Hạo đứng lại trước mặt cô.

Cô co người trong góc tường, hai vai gầy yếu lại không ngừng run rẩy, quần áo bị rách từng mảng, lộ ra làn da trắng mịn bên trong.

Anh thấy cô giống như con nhím bị thương, cuộn mình lại che kín không một kẽ hở.

Hứa Thiên Hạo chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu.

Anh vội vàng cởi áo khoác và khoác lên trên người cô, kéo cô vào trong lòng, ngón tay xuyên qua mái tóc dài đen nhánh của cô, để cho mặt của cô rúc vào trong ngực mình.

"Đừng sợ, Hi. Không sao rồi..."

Đụng chạm đột ngột làm Lục Mẫn Huyền cứng người, vốn định đẩy anh ra.

Mà giây phút khi giọng nói ôn hòa của anh vang lên, nghe được anh dùng giọng nói trầm lắng và dễ nghe gọi Hi, trong nháy mắt tất cả đề phòng lại tan rã, nước mắt tràn ra như đê vỡ.

Cô không nhận được ôm thật chặt lấy anh.

Không quan tâm người khác nói thế nào, Lục Mẫn Huyền đều có thể không để ý.

Nhưng chỉ bởi vì một câu nói quan tâm của anh lại làm cho cô cũng không nín được mà nhào vào trong ngực anh, kích động òa khóc.

Cảm thấy trước ngực mình dần bị chất lỏng ấm áp kia thấm ướt, Hứa Thiên Hạo chỉ cảm thấy cảm giác ngứa ngáy, khó chịu kia lại trở về.

Anh không nhận được nâng cằm của cô lên:

"Ngốc, đã bảo cô đừng khóc rồi..."

Cô khóc tới mức mắt sưng lên như quả đào vậy, Hứa Thiên Hạo giật mình kinh sợ nhìn một lát rồi đột nhiên cúi đầu, ngậm vào đôi môi của cô mà chẳng hề có dấu hiệu nào báo trước.

Dường như muốn để cho cô ngừng khóc vậy.

Nụ hôn của anh mút luôn cả những giọt nước mắt của cô đã rơi xuống bên khóe miệng.

Trong ngọt ngào có kèm theo chút cay đắng.

Thật giống như cảm giác thâm mến vậy...

Lục Mẫn Huyền không thể tin nổi, hai mắt mở to nhìn gương mặt đẹp trai kia đang ở khoảng cách gần, cơ thể lập tức cứng đờ.

Hứa Thiên Hạo... hôn cô!

Người đang hôn mình lại là... thần tượng mình thầm mến mộ nhiều năm!

Trong nháy mắt đó, đầu cô hoàn toàn trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì cả.

Cô chỉ cảm giác trên môi ấm nóng và mềm mại.

Anh liếm nhẹ qua, mang đến cảm giác tê dại kích thích, hưng phấn khiến da đầu tê dại.

Nụ hôn này càng lúc càng sâu.

Dần dần Lục Mẫn Huyền cảm giác không thở nổi, hai tay, hai chân cũng trở nên bủn rủn. Cô nhắm mắt lại, không kìm nén được cảm xúc mà ôm chặt lấy anh.

Hứa Thiên Hạo dừng lại, đôi mắt kia đã bị màu sắc tối tăm che phủ.

Cô gái xấu gỗ, gương mặt đỏ bừng như muốn nhỏ ra nước, trên lông mi vẫn còn dính giọt nước mắt chưa khô, cơ thể mềm mại dựa vào trong lòng anh.

Trong lòng Hứa Thiên Hạo chợt kích động, một tay ôm chặt lấy thắt lưng cô, ép cô dính sát vào người mình.

Dần dần chỉ còn lại có tiếng thở gấp rút và tiếng tim đập mạnh của hai người...

Không biết qua bao lâu, trời bỗng đổ cơn mưa rào, hai người phải trốn từ trên đài thiên văn tới đầu cầu thang tối tăm.

"Lục Mẫn Huyền, nhớ kỹ, nước mắt của cô chỉ có thể chảy vì một mình tôi thôi!"

Hứa Thiên Hạo ngang ngược giam cô trong vòng tay, giữ chặt lấy mặt cô và tuyên bố đồng dạng từng câu từng chữ.

Anh cúi đầu, chóp mũi anh chạm vào chóp mũi của cô, nước mưa theo mái tóc bị ướt của anh giọt xuống.

Ở khoảng cách gần như thế...

Đồng tử của Lục Mẫn Huyền không nhìn được giãn ra và nhìn anh, thậm chí cũng không dám thở mạnh, bàn tay sau lưng xoắn chặt lại.

"Vì... vì sao..."

"Không vì sao cả, chỉ tôi mới là người có thể bắt nạt cô thôi!"

Bên ngoài mưa to chảy xuống từng dòng, những tiếng ồn ào bên ngoài hình thành đối lập rõ nét với sự yên tĩnh trong phòng.

Cho nên mỗi lời anh nói đều vang vọng trong lòng cô.

"Tôi không phải nói chuyện này..." Lục Mẫn Huyền cắn môi, gương mặt ửng hồng nhìn anh.

Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen láy, sâu thẳm như chứa cả bầu trời sao của anh.

"Mà vì sao anh hôn tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Từ nay về sau để tôi bảo vệ cô

Đêm hôm đó cũng vậy.

Vừa rồi khi anh hôn mình, cơ thể cô đột nhiên thay cô nhớ lại cảm giác có phần trúc trắc mà lại quen thuộc kia, trong đầu hiện ra những hình ảnh kia chẳng khác nào đang phát lại một bộ phim không có tiếng.

Cơ thể nóng hổi của anh ép lên, nụ hôn lạnh giá lại ngang ngược cướp đi hơi thở của cô.

Giờ cô mới hiểu được thật ra ngày đó môi cô sưng đỏ là có nguyên nhân.

Hứa Thiên Hạo không trả lời cô, ngón cái chà lên môi cô, hình như đang hồi tưởng lại cảm giác mềm mại lại co giãn vừa rồi.

"Đi thôi." Đôi mắt yêu nghiệt của anh chớp chớp rũ xuống, tay từ trên mặt cô thả xuống rồi nắm tay cô một cách tự nhiên.

Anh dẫn cô đi xuống cầu thang.

"Chờ đã. Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi..."

"Điều này không quan trọng."

Hứa Thiên Hạo sẽ không nói cho cô biết, hóa ra hôn môi cũng sẽ nghiệm.

Bây giờ anh đã thích loại cảm giác "bắt nạt" cô thế này, lại giống như hút thuốc phiện vậy, chỉ cần một lần là không thể cứu vãn được nữa.

"Không phải! Điều này rất quan trọng, sao anh có thể tùy tiện hôn tôi..."

Lục Mẫn Huyền khấp khểnh đi cùng anh, gương mặt lại vẫn nóng bừng, đến bây giờ vẫn không có cách nào bớt nóng được.

"Chân cô sao vậy?" Cuối cùng anh đã chú ý thấy đáng vẻ cô đi khác thường, ánh mắt không khỏi tối lại khi bắt gặp vết máu bầm trên đầu gối của cô.

"Không cẩn thận nên bị ngã thôi..." Lục Mẫn Huyền chán nản gỡ đầu, hình như đang thăm phần nắn mình lúc nào cũng xui xẻo như vậy.

Đề tài cứ thế mà vô thức bị quên đi.

Một giây tiếp theo, Hứa Thiên Hạo bước tiếp xuống cầu thang rồi bỗng nhiên ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Lục Mẫn Huyền ngây người, đôi mắt to tròn long lanh nhìn anh, cơ người đứng tại chỗ.

"Leo lên." Hứa Thiên Hạo lạnh lùng quay đầu giục một câu.

"Dạ?" Lục Mẫn Huyền ngạc nhiên ngăn người dịch bước chân.

Anh là đang... muốn công cô sao?

Không chờ cô kịp suy nghĩ lâu, Hứa Thiên Hạo đã gờ tay nắm lấy hai chân của cô. Lục Mẫn Huyền thậm chí còn không có cơ hội để nói không, đã lao đảo nằm lên trên tấm lưng ấm áp của anh.

Vị trí mềm mại và cứng rắn phía sau lưng đột nhiên chạm vào nhau, cơ thể Lục Mẫn Huyền khẽ run lên, xấu hổ đỏ mặt.

Cô gờ tay ôm lấy cổ anh, lặng lẽ nằm ở trên lưng anh.

Hứa Thiên Hạo công cô đi xuống dưới, gương mặt đẹp trai cũng hơi ửng đỏ nhưng không dễ nhận ra.

Ban đầu, trong căn cứ thí nghiệm đang có lửa lớn lan rộng, anh cũng công cô từng bước rồi đi như vậy.

Những gì Lục Mẫn Huyền có thể nghĩ đến lúc này chỉ là cảm động.

Mà trong đầu Hứa Thiên Hạo lại là:

"Cô nhóc này lớn nhanh quá rồi..."

"Nhất định là do ở nhà ăn uống quá tốt..."

Bên ngoài mưa đã tạnh từ lâu.

Sau cơn mưa, bầu trời xanh trong như mới được rửa qua.

Bọn họ ra tới bên ngoài tòa nhà thí nghiệm, người qua lại cũng nhiều hơn. Lục Mẫn Huyền sợ bị người khác nhìn thấy nên ghé sát bên tai anh thì thảo đề nghị:

"Hàn... Thiên Hạo, anh thả tôi xuống đi, tôi có thể tự đi được... Làm vậy sẽ bị người ta thấy mất."

"Bị nhìn thấy cũng chẳng sao."

Lần này Hứa Thiên Hạo tự nhiên ngoại lệ, không quan tâm tới ánh mắt của những người khác, công cô mà hoàn toàn không có ý định buông tay.

"Em là em gái của tôi, từ nay về sau nhất định phải ở sau lưng tôi, để tôi bảo vệ em. Có tôi ở đây, em không cần phải cố kiên cường nữa."

Nghe được anh dùng giọng nói lạnh lùng nói ra những lời giống như hứa hẹn này.

Lục Mẫn Huyền không khỏi ngây người mất vài giây, nhìn chăm chú vào gương mặt lạnh lùng lại đẹp trai của anh.

Mọi người và mọi việc xung quanh hình như thật sự trở nên không quan trọng nữa. Thế giới này chỉ có một mình anh là rõ ràng, còn lại đều biến thành những bóng sáng mơ hồ không rõ.

Trong mắt cô chỉ có anh.

"Cám ơn anh, Hứa Thiên Hạo..."

Trong lòng Lục Mẫn Huyền cảm thấy ấm áp, cô hít mũi và nhẹ nhàng ôm chặt lấy cổ của anh.

Hứa Thiên Hạo hơi dừng lại một chút, sau đó môi khẽ cong lên rất nhỏ.

Anh không để ý tới ánh mắt và sự soi mói của những người khác, cống cô đi về phía trước.

...

Trong phòng y tế.

Lục Mẫn Huyền ngồi ở trên giường trị liệu, để cho y tá băng bó vết thương ở đầu gối giúp cô.

Hứa Thiên Hạo khoanh tay đứng ở bên cạnh.

Trước cửa sổ tập trung rất nhiều sinh viên, còn có người tò mò ghé sát cửa lén nhìn trộm.

"Thiên Hạo điện hạ quá đẹp trai!"

"Đúng vậy, thật đẹp trai... mình rất muốn nhào qua..."

"Vừa rồi anh ấy cống Lục Mẫn Huyền qua, hu hu, đúng là cưng chiều em gái. Mình cũng muốn làm em gái của anh ấy."

"Đúng rồi, sáng sớm mình nghe nói Lục Mẫn Huyền là gái quán bar, có thật không vậy?"

Có người nhắc tới tin sốt dẻo này.

Đậu Dã Tầm và Sliver Thất Lãng từ phía sau vừa tới liền nghe được lời này, lập tức nhú mày.

"Ai còn dám nói xấu Hi, đừng trách nắm đấm của tôi không có mắt!"

Giọng nói của Đậu Dã Tầm vừa vang lên, đám người vây xem kia đều giật mình.

"Là Đậu Dã Tầm... Còn có Seven..."

"Bọn họ đều rất che chở cho Lục Mẫn Huyền, chúng ta vẫn nên nhanh chóng ngậm miệng đi!"

Bọn họ nói xong liền thức thời ngậm chặt miệng.

Đậu Dã Tầm lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, lúc này mới thu hồi ánh mắt, sau khi đi vào gian phòng liền rầm một tiếng đóng cửa lại.

Giây phút Hứa Thiên Hạo nhìn thấy cậu ta xuất hiện, trên gương mặt đẹp trai chợt trở nên lạnh lùng.

Người kia lại hoàn toàn không để ý tới anh, trực tiếp nhào về phía Lục Mẫn Huyền đang ngồi ở trên giường.

"Huyền, cậu không sao chứ! Không ngờ những tên khốn kiếp đáng ghét kia lại dám cả gan làm cậu bị thương!"

Gương mặt đẹp trai của cậu ta đầy tức giận.

"Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Hôm nay bọn tớ vừa đi ra liền nghe được rất nhiều lời đồn vô nghĩa, cụ thể đã xảy ra chuyện gì vậy?" Sliver Thất Lãng đứng khoanh tay dựa nghiêng vào ngăn tủ bên cạnh, mày kiếm hơi nhướng lên.

Cô y tá đã chữa trị cho Lục Mẫn Huyền ngẩng đầu nhìn lên, không ngờ trong phòng lại có thêm hai nam sinh.

Hơn nữa mỗi người đều là dáng cao chân dài, giá trị nhan sắc tăng mạnh. Cô ta không khỏi nuốt nước bọt, trong lòng lặng lẽ khen ngợi.

"Là vì có người dân đầy những thông báo thất thiệt trên vách tường, cho dù không biết là ai nhưng tuyệt đối đừng để mình tìm ra, bằng không mình tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người đó..."

Lục Mẫn Huyền nói đến chuyện vẫn còn hơi tức giận, gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, nắm đấm siết chặt và cắn phần trả lời.

Thấy cô có vẻ tức giận, Hứa Thiên Hạo không khỏi bất ngờ.

Anh đã phái LK đi điều tra chuyện này, tin chắc sẽ nhanh chóng có đáp án thôi.

"Tránh ra, tất cả đều tránh ra cho tôi! Phía trước không phải nhân viên đang trực chiến thì nhanh chóng rời đi!"

Nhắc tới liền xuất hiện, ngoài cửa vang lên giọng nói đùa cợt của LK.

Tay trái, tay phải của cậu ta đều dẫn theo một người hầu nhỏ, đập cửa ném bọn họ vào trong vói đáng về cực ngầu.

Thế lực gian ác đã lên sàn làm mọi người giật mình. Cô y tá trẻ không muốn gặp rắc rối nên vội vàng cầm chậu chạy ra ngoài.

"A a thiếu hiệp xin nhẹ tay một chút." Đuôi nhỏ sổ một ngã trên mặt đất.

"Tha mạng..." Đuôi nhỏ sổ hai nằm trên lưng cô ta.

Hai người sợ hãi rụt rè ôm lấy nhau, nhìn bốn anh chàng đẹp trai trong phòng và Lục Mẫn Huyền bình tĩnh ngồi ở trên giường, điên cuồng nuốt nước bọt.

Bọn họ có ảo giác dường như đó là bốn hoàng tử và một công chúa...

Thật đáng sợ...

Khí thế này thật mạnh...

"Người dân tờ thông báo chính là bọn họ, tôi đã bắt đến đây rồi. Nhóc Huyền Huyền, tôi giao những người này lại cho em, em thích xử lý thế nào cũng được, có bọn anh ở đây, em không cần lo lắng tới hậu quả!" LK tùy hứng nói.

Lục Mẫn Huyền ngẩng đầu liếc nhìn cậu ta, trong mắt có phần biết ơn. Lúc cô lại nhìn về phía đám đuôi nhỏ kia, ánh mắt đã biến thành lạnh lùng, quả quyết.

Bọn họ sợ đến mức toàn thân run rẩy, ôm chặt lấy nhau.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cái loại hèn nhát đó cũng xứng đáng có người hầu sao?

"Nói đi, là ai sai mấy người làm?" Cô bình tĩnh đi trước trước mặt họ hỏi.

"Không... Không, tôi không biết."

"Đến bây giờ mà mấy người còn không muốn khai ra người đứng phía sau sao?" Trong đôi mắt lạnh lạnh của Lục Mẫn Huyền thoáng hiện dự tính lạnh lẽo.

"Xảy ra chuyện thì trốn một bên, để mấy người ra chịu trách nhiệm, thật khó tin, cái thứ hèn nhát đó cũng xứng đáng có người hầu sao?"

"Phụt ——" Đậu Dã Tầm đang định uống ngụm nước chuẩn bị xem kịch vui, nghe lời này thì lập tức bị công phá trong một giây, phụt nước khắp mặt Thất Lãng.

"Đây giống như là lời mà Hi nói sao? Hahaha, hèn nhát?"

Sliver Thất Lãng: "..."

Yên lặng lau sạch nước trên mặt rồi nhìn anh ta.

"Khụ khụ, xin lỗi nha." Đậu Dã Tầm lập tức nhào qua tùy tiện lau cho cậu, sau đó thì chuyển qua hai tên người hầu nhỏ,

"Không sai! Cái tên lão đại hèn nhất của hai người rốt cuộc là ai? Nếu không nói thì đời này cũng không có cơ hội nữa!"

"A a a." Hai tên người hầu sợ hãi ôm nhau: "Đừng mà!"

"Cho hai người 10 giây cuối cùng để quyết định, tôi đếm tới mười, nếu hai người còn không nói, thì sau này cũng đừng xuất hiện ở Trung học Thương mại EDUN nữa."

Cuối cùng, Hứa Thiên Hạo đứng một bên lạnh lùng lên tiếng.

"10."

"Phụt! Nào có chuyện đếm như thế! Thái tử Thiên Hạo anh đếm thiếu mất chín số rồi phải không?"

"Bớt nói nhảm đi, rốt cuộc có nói hay không?"

"Tôi tôi tôi nói!"

Rốt cuộc hai cô ấy cũng chịu khuất phục trước thế lực ngầm.

"Là Ngu Thư Đào!"

"Quả nhiên là cô ta." Lúc nghe được cái tên đó, Lục Mẫn Huyền nắm chặt tay, trong con ngươi thoáng hiện sự oán hận.

"Ngu Thư Đào?" Đậu Dã Tầm sờ cằm: "Cái tên này nghe hơi quen tai nhỉ, Huyền, cậu biết cô ta?"

"Không chỉ biết. Chúng tớ còn đánh một trận."

"Phụt..." Đậu Dã Tầm suýt nữa không hộc máu.

Cậu không nghe nhầm đấy chứ?

Từ khi nào mà nhóc Huyền yếu đuối đáng yêu lại trở nên ngang ngược như thế!

"Hi, cậu thay đổi rồi." Ánh mắt cậu ta bi thương mà phức tạp nhìn cô.

Lục Mẫn Huyền hơi ngẩn người, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Có ý gì đây?

Tiểu Đậu cậu ấy...

"Trở nên kiên cường hơn, càng dũng cảm, càng kiên trì hơn! Cậu như thế thì nhất định có thể bảo vệ mình tốt hơn. Tớ thật sự càng ngày càng thích cậu rồi!"

Đậu Dã Tầm thay đổi tác phong ngay trong một giây, sự bi thương trong mắt đều quét sạch, đổi thành ngôi sao nhỏ kích động lấp lánh, nhào tới ôm lấy cô.

"Đợi, đợi chút..." Lục Mẫn Huyền còn chưa thoát khỏi trạng thái vừa rồi, lại đột nhiên bị cậu ta ôm lấy.

Đậu Dã Tầm hoàn toàn không để ý đến mấy người khác trong phòng, ôm lấy cô quý mến cọ xát.

Ánh mắt của Hứa Thiên Hạo thật sự có thể giết người!

"Đậu Dã Tầm, cậu muốn chết đúng không?" Anh trực tiếp sải bước về phía trước, kéo cổ áo cậu ta, xách cậu ta lên khỏi người Lục Mẫn Huyền.

"Cậu muốn làm gì?" Sliver Thất Lãng vội vàng đi tới ngăn trước mặt Đậu Dã Tầm.

"Có gì thì nói, đừng động thủ."

"Cậu không thấy cậu ta vô lễ em gái tôi sao?" Hứa Thiên Hạo lạnh lùng chất vấn.

Vô lễ?

Em gái...

Từ lúc nào mà Hứa Thiên Hạo trở nên quan tâm Lục Mẫn Huyền vậy? Lại không lúc nào là không tuyên bố quyền sở hữu đối với cô?

Đây chính là Hứa mặt liệt, người trước giờ đối mặt với tất cả mọi thứ cũng thờ ơ đó sao?

Đậu Dã Tầm sững sờ tròn mắt, LK tròn mắt há hốc mồm, ngay cả Lục Mẫn Huyền chính mình cũng sợ ngây người.

"Hứa Thiên Hạo cậu ấy..."

Hai tên người hầu lại kích động đến mức cả người run rẩy.

Đây là tình huống gì đây?

Muốn đánh nhau sao?

Lục Mẫn Huyền không hổ là nữ thần thật sự! Ngay cả Thái tử Thiên Hạo cũng vì cô mà ghen tuông!

"Nghe cho kỹ, sau này đừng có tùy tiện đụng vào em ấy. Lục Mẫn Huyền là em gái tôi, chỉ có tôi có thể bắt nạt." Hứa Thiên Hạo thả cổ áo anh ta ra, giọng nói lạnh như băng cảnh cáo, trong đôi mắt đen là luồng khí lạnh chực trào.

Đậu Dã Tầm giật mình nuốt nước miếng ngum ngược miếng, vẫn chưa có cách trở lại thái độ bình thường.

Sliver Thất Lãng lặng lẽ nhìn anh, phức tạp thu hồi ánh mắt.

Xem ra,

Hứa Thiên Hạo của bây giờ, đã khác trước kia rồi.

Quả nhiên vào lúc người quý trọng gặp phải nguy hiểm, mới có thể thấy rõ cảm giác thật sự trong tim mình.

"Hi, Ngu Thư Đào mà cậu vừa nói, rốt cuộc tớ cũng nhớ ra rồi, cô ta là đội trưởng fangclub của Thiên Hạo!"

Đậu Dã Tầm bỗng nhiên tỉnh ngộ nói.

"Đúng, bởi vì cô ta, học sinh nữ trong học viện không dám tùy tiện đến gần Hứa Thiên Hạo. Nếu không thì sẽ bị hãm hại ở những mức độ khác nhau." LK lười nhác ngồi xuống giường, vắt chân giải thích.

"Đây cũng là lí do mà tại sao qua nhiều năm như vậy, Hứa Thiên Hạo vẫn độc thân đó."

"Im mồm, tôi độc thân không liên quan đến chuyện tê nhat này." Hứa Thiên Hạo liếc cậu ta không nói.

"LK, sao cậu biết nhiều thế?" Lục Mẫn Huyền tò mò hỏi.

Hứa Thiên Hạo cũng muốn hỏi, rõ ràng là fangclub của anh, tại sao anh không có chút ấn tượng nào.

Trong trường từng có người như thế sao?

"Cậu là quý nhân hay quên chuyện, facebook của cậu có mấy người hâm mộ đều do tôi nhớ giúp cả đấy. Trên đời này, có mấy người có thể may mắn được cậu nhớ trong lòng đây?"

LK vừa nói, nở nụ cười không đứng đắn, có ý nghĩ khác nhìn Lục Mẫn Huyền.

Lục Mẫn Huyền dĩ nhiên hiểu được ý nghĩ khác trong lời anh ta, không tự chủ được mà đỏ mặt: "VẬY, Ngu Thư Đào còn từng làm chuyện xấu nào sao?"

Nghe có vẻ như bộ dáng tiếng xấu rõ ràng vậy.

"Cái này hả, cậu phải hỏi hai vị trên đất kia kia." LK bĩu môi.

"Theo tớ biết, bạn học sinh nữ thôi học lần trước, cùng vì nói nhiều đôi câu với Hứa Thiên Hạo. Kết quả trên đường về nhà suýt nữa bị người kéo đi cưỡng bức, khóc suốt mướt chạy về nhà trốn một tuần mới đi học lại, chuyện thứ nhất khi tới trường là xin thôi học."

"Độc ác thế!" Lục Mẫn Huyền tròn mắt.

Nhưng mà nghĩ lại tất cả những chuyện vừa xảy ra trên người mình, cũng không có gì quá bất ngờ,

Đây đúng là giống với phong cách làm việc của Ngu Thư Đào.

Hứa Thiên Hạo h cũng nhũn mảy một cái, chuyện này anh có nghe đồn qua, lúc đó cũng không điều tra kỹ càng.

Chỉ là mỗi một học sinh nữ đến gần mình đều dòn dập xảy ra chuyện.

Thế nên sau này, lúc đưa Lục Mẫn Huyền đi học, cũng để cô ấy cách mình xa một chút.

"Không ngờ com tư sinh của tên biến thái đó là Ngu Thư Đào, có phải cô ta có vấn đề tâm lý không?" Sliver Thất Lăng cũng chăm chú suy nghĩ.

Hiển nhiên, chuyện này vẫn rất chấn động trong trường.

"Chị đại chúng tôi không có vấn đề tâm lý..." Cuối cùng, cô gái người hầu nhỏ số 2, yếu ớt lên tiếng: "Dù cô ấy có tật xấu..."

Nửa câu sau vừa nói ra, Lục Mẫn Huyền suýt nữa bật cười.

"Không sao, lời giải thích này rất thích hợp, đúng là chỉ có người bên cạnh mới hiểu cô ta nhất."

"Lâm Tiểu Nhị! Cô..." Một tên người hầu khác giật mình trợn mắt: "Cô dám nói chị Thư Đào như thế, không sợ bị chị ấy véo rớt lỗ tai cô sao!"

Hai người này hiển nhiên bị bắt nạt đến sợ hãi, bây giờ vừa nghĩ tới thủ đoạn của Ngu Thư Đào, lập tức nhẹn không được mà run lấy bầy.

"Tôi, tôi sợ chứ... Nhưng mà..." Lâm Tiểu Nhị ngẩng đầu nhìn Lục Mẫn Huyền: "Tôi cảm thấy Huyền tốt hơn chị Thư Đào nhiều. Chúng ta dán quảng cáo nhỏ hại cô ấy thâm như thế, nhưng cô ấy cũng không động tay đánh chúng ta... Nếu giờ trở về bị chị Thư Đào biết chúng ta bị bắt, chị ấy sẽ giết chúng ta mất!"

Đã như vậy, thế dứt khoát nương nhờ Lục Mẫn Huyền thôi!

Cô ta nói đúng sự thật, một nhỏ người hầu khác nghe xong liền sa vào sự lặng im.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Chỗ của cô, tôi ngồi rồi

Lục Mẫn Huyền yên lặng nhìn hai người, đối với sự thay đổi như thế, cô cảm thấy rất bất ngờ.

Nhưng nếu họ sẵn lòng sửa sai, sau này làm một người tốt, cô sẽ cân nhắc có nên cho họ một cơ hội hay không.

Dù sao, cái tên Ngu Thư Đào đứng sau lưng đó mới thật sự là đầu sỏ đáng ghét!

"Được rồi, bạn học Huyền, xin lỗi, đều do chúng tớ hại cậu thành như vậy. Chúng tớ sai rồi! Nhưng tất cả mọi chuyện đều do Ngu Thư Đào uy hiếp chúng tớ làm... Lúc chúng tớ vừa học lớp mười, đã bị cô ta bắt thóp, mỗi một tháng phải đóng phí bảo vệ cho cô ta, còn phải làm việc cho cô ta... Chúng tớ bị cô ta chèn ép lâu lắm rồi, huhuhu..."

Hai cô người hầu quỳ xuống đất nước mắt nước mũi tổ cáo lịch sự nô dịch chua xót, bả vai co rút.

"Hai người nói đều là thật sao?" Đâu Dã Tầm nắm chặt tay: "Cái cô Ngu Thư Đào đó thật sự quá đáng, bây giờ tớ sẽ đi bắt cô à tới! Xem xem cô ta rốt cuộc là thần thánh phương nào!"

"Đừng đi." Lục Mẫn Huyền lạnh lùng lên tiếng ngăn cản anh ta.

"Ồ?" Đâu Dã Tầm ngạc nhiên quay đầu, thấy trong đôi mắt mất mát đen nhánh của hiện lên sự lạnh lùng.

"Người đó, chỉ có thể giao cho tớ đối phó." Cô trả lời lạnh lùng từng chữ từng câu: "Bởi vì cô ta là đối thủ của tớ."

Từ lúc Ngu Thư Đào lần đầu gửi tin nhắn cho cô, đến bây giờ, cô đã xem đối phương là kẻ địch rồi."

Hơn nữa còn là cái loại đó, lập tức bị mình đánh cho tan tác toi bời.

Người trong phòng đều bị khí thế của Lục Mẫn Huyền làm cho khiếp sợ, nhất là Hứa Thiên Hạo, thấy bây giờ cô có sự thay đổi đó, bất ngờ nhưng đồng thời còn có chút trấn an.

Không hổ là em gái anh...

Lúc đối mặt với cảnh khốn cùng, đúng là có thể ngoan cường chống lại.

"Vậy, vậy chúng tớ nên làm gì..." Hai người hầu nhỏ run rẩy hỏi.

"Chị Lục Mẫn Huyền đại đại! Xin cậu thu nhận chúng tớ. Không ai che chở, sau này chúng tớ ở trường học nhất định sẽ rất thảm!"

Hai người cũng hận không thể nhào tới ôm lấy đùi cô.

"Đại đại nhìn quen tớ này! Tớ là Lâm Tiểu Nhị!"

"Tớ là Mục Tiểu Nhất!"

"..." Lục Mẫn Huyền yên lặng đỡ trán, tên của hai người này là ai lấy cho vậy, tại sao lại vì điều như thế.

"Sao nào? Cho họ một cơ hội sao?" LK bên cạnh đứng thẳng vai, nhàn rỗi nói.

"Tuy bây giờ bọn họ biết sai rồi, nhưng trước đó đã giúp Ngu Thư Đào làm quá nhiều chuyện xấu, cậu phải cẩn thận cân nhắc đấy."

Anh ta đây là sợ Lục Mẫn Huyền ngây thơ bị người ta lừa gạt, dù sao thì xã hội bây giờ, nước có thể rất sâu...

Không giống như hoàn cảnh sinh hoạt ngày trước của cô.

"Ừ." Lục Mẫn Huyền gật đầu, cô cũng cân nhắc đến chuyện này.

"Tôi sẵn sàng cho hai người một cơ hội, nhưng trước đó, hai người vẫn phải về một chuyện."

"Về... Về chỗ của Ngu Thư Đào đó sao?" Người hầu nhỏ lại sợ đến mức run rẩy khắp người, nhào vào nhau, ôm đối phương thật chặt.

"Đừng mà, chúng tớ sợ!"

"Đừng sợ. Có tôi đây, cô ta không dám làm gì hai cô đâu. Chỉ cần bản thân trở nên mạnh mẽ, cô ta cũng không dám bắt nạt cô."

Lục Mẫn Huyền tỉnh táo trả lời.

Cô đánh nhau với Ngu Thư Đào, cô ta cũng không lợi hại lắm, cuối cùng chẳng phải là khóc như một thứ gì đó sao.

"Có lí lắm..." Hai người hầu nhỏ suy nghĩ một chút.

"Mẹ nó đây chính là chân lí!"

"Đúng thế, sao chúng ta phải sợ! Lần trước Ngu Thư Đào đánh nhau bị thua đó!"

Rốt cuộc thì hai cô nàng cũng thông suốt rồi, hăm hở đứng lên!

"Mạnh mẽ lên, Lâm Tiểu Nhị!"

"Ừ! Mục Tiểu Nhất!"

"Hai người các cô nhiều trò thật đấy." Hứa Thiên Hạo nheo mắt nói một câu, giọng điệu mang theo sự chèn ép nhọt nhọt.

Hai người hầu nhỏ nhất thời kinh sợ, cúi đầu yên lặng chờ Lục Mẫn Huyền lên tiếng: "Xin nữ thần đại đại căn dặn, tiếp theo chúng tớ nên làm thế nào?"

"Đi về nói nguyên xi cho chị đại cũ của các cô: Chỗ của cô tôi ngồi rồi. Còn nữa." Lục Mẫn Huyền lạnh lùng cong môi, trong đôi mắt xinh đẹp thoáng hiện một dự tính độc ác khó phát hiện.

"Người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng nếu người phạm ta, đừng trách ta đào mộ tổ tiên nhà người!"

"Phụt....." Đậu Dã Tầm đứng bên cạnh không nhịn được mà tiếp tục phun nước ra ngoài.

Trong mắt hai người hầu nhỏ cũng hừng hực hai ngọn lửa.

"Người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng nếu người phạm ta, đừng trách ta đào mộ tổ tiên nhà người!"

Quá hay rồi!

"Huyền nữ thần uy vũ!"

"Mau đi đi." Lục Mẫn Huyền giơ tay lau mồ hôi, vừa dứt lời, hai người hầu nhỏ chạy ra ngoài như một trận bão.

Lúc này.

Ngu Thư Đào đang ngồi trong phòng học cầm phấn trang điểm, nhìn vào gương thường thức mặt mày xinh đẹp của mình.

"Chị đại!" Ngoài cửa sổ vang lên một tiếng kêu.

Lâm Tiểu Nhị vừa mở miệng, đã bị đám bạn đánh cho.

"Đừng kêu bậy. Bây giờ chị đại của chúng ta là Lục Mẫn Huyền!"

"À à à đúng rồi. Chị đại cũ, cô ra... Đi ra ngoài một chút, chúng tôi có mấy lời muốn nói với cô."

"Ừ?" Ngu Thư Đào cầm gương đi ra: "Làm gì? Hôm nay hai người các cô ngứa da rồi à? Dám hô to gọi nhỏ với tôi?"

"Ngu Thư Đào, bây giờ chúng tôi không còn quan hệ gì với cô nữa!" Hai người bày ra tư thế phòng vệ.

"Sau này chúng tôi sẽ không bị cô chèn ép nữa! Tiếp theo đây, là thay chị đại của chúng tôi truyền lời đến cô!"

"Chị đại của các cô?" Ngu Thư Đào nheo mắt, sát khí hùng hực siết chặt tay: "Ai?"

Đáy lòng cô ta đã có một vài dự cảm bất thường.

Quả nhiên.

"Bây giờ Lục Mẫn Huyền là chị đại của chúng tôi, sau này cậu ấy sẽ che chở chúng tôi!"

"Chát." Một tiếng. Chiếc gương trong tay Ngu Thư Đào bị chính cô ta đập cho nát bấy!

"Lục Mẫn Huyền xứng đáng làm chị đại của bọn mày sao? Hai bọn mày phát điên hay là gan to rồi? Có tin tao đánh bọn mày không?"

"Cô đừng có làm loạn! Bây giờ chúng tôi có hai người, không sợ cô, còn có... Chị đại chúng tôi có một câu, muốn chúng tôi chuyển lời đến cô."

"Câu gì?" Ngu Thư Đào nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hai người hằm hằm, gương mặt xinh đẹp cũng trở nên méo mó.

"Cô ấy nói, chỗ của cô tôi ngồi rồi! Còn nữa, người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng nếu người phạm ta, đừng trách ta đào mộ tổ tiên nhà người! Cô cẩn thận đề phòng đi, báo ứng tới ngay đây!"

Hai người nói xong, sợ hãi nhìn đáng vẻ sắp phát nổ của cô ta, chạy đi như một làn khói.

Ngu Thư Đào đứng tại chỗ siết chặt tay, giận đến mức gần như muốn cắn nát răng mình.

"Đáng ghét... Lục Mẫn Huyền! Cô lại muốn ngồi ghế chị cả học viện của tôi! Tuyên bố muốn đào mộ tổ tiên nhà tôi! Cô dám!"

Cô ta chờ xem con nhóc có bản lĩnh đó không.

"Huyền, cậu thật sự quyết định tự mình đi đối phó Ngu Thư Đào à?"

Trên đường đi về phòng học, Đậu Dã Tầm lo âu sờ chiếc cằm xinh đẹp.

"Dù sao thì cậu chỉ là một cô gái đáng yêu, còn đối phương lại là kẻ phạm tội thường xuyên làm chuyện xấu, hay là tớ giúp cậu đi, tùy tiện một đầu ngón tay nào của tớ cũng có thể bóp chết cô ta."

Đậu Dã Tầm nheo mắt, lóe lên một tia sáng, bày ra nụ cười đầy khí tức nguy hiểm.

Chuyện đối phó người khác, cậu ta rành lắm.

"Không cần, để tớ tự làm." Trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lục Mẫn Huyền không thể tìm chút biểu hiện nào của cảm xúc phật phồng.

Bình tĩnh tựa như vốn không coi chuyện này ra gì cả.

"Tôi của ngày trước, cứ cho rằng mình chỉ cần làm thật tốt, thì sẽ không gây rắc rối. Nhưng bây giờ tôi mới biết. Có vài người nếu muốn hại mình, thì tránh thế nào cũng không thoát được. Nếu như không học được việc phản kích, đối phương sẽ được đăng chân lên đăng đầu."

Cô tuyệt đối sẽ không cho phép những người này có cơ hội tổn thương mình lần hai!

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đào ra lịch sử đen tối

Ngày hôm sau.

Diễn đàn trường cấp 3 EDUN thật sự sập bưng nổ.

Một bài viết “Người từng bị Ngu Thư Đào hãm hại những năm qua” vừa đăng lên đã dẫn đến làn sóng dư luận vô cùng lớn.

Điều đầu tiên của sự kiện, chính là chuyện Lục Mẫn Huyền bị nói xấu là em gái được bao nuôi gần như náo động cả trường học.

Vì lời tuyên bố khí phách của Hứa Thiên Hạo, chuyện này bị đồn thành vô số phiên bản, truyền đi nhanh chóng trong trường học.

“Thật ghê tởm, Ngu Thư Đào lại có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ thế này.”

“Cô ta thật sự làm bẩn cái tên Ngu Thư Đào này mà!”

“Còn là người đứng đầu bảng hoa khôi của trường chúng ta nữa, thật buồn cười, lăn xuống dưới nhanh lên đi!”

Quả nhiên lực công kích của dư luận không hề tầm thường, mọi người cậu một câu, tôi một lời, sự kiện không ngừng lên men, chỉ chốc lát đã nhảy lên đầu đề diễn đàn của trường học.

Ngay cả trên facebook cũng bắt đầu thảo luận chuyện này.

Sáng sớm Ngu Thư Đào đến trường học đã chịu không ít ánh mắt xem thường, thậm chí quá hóa giận mở diễn đàn ra, mới phát hiện hành động của mình hôm qua đã bị vạch trần rồi!

Càng đáng giận hơn chính là, bên dưới không chỉ có hàng loạt người mắng cô ta, còn có không ít nữ sinh bị cô ta xua đuổi lúc trước khóc sụt sụt xuất hiện nói chuyện mình bị hại.

Bình luận 1: Ngu Thư Đào từng cho người uy hiếp tôi, nếu tôi không nghỉ học sẽ rạch nát mặt tôi.

Bình luận 2: Tôi ngồi cùng bàn với cô ta, cô ta nhiều lần ném túi sách và bàn học của tôi xuống lầu một, còn cắt mái tóc dài tôi thích nhất thành như cái ô chó.

Bình luận 2: Lần trước lúc bình chọn hoa khôi tôi vốn xếp thứ hai, sau đó dưới sự uy hiếp của Ngu Thư Đào, không thể không bị ép rút lui.

Bình luận 3: Có một lần, buổi tối khi tan học, tôi bị kéo đi nhốt vào một căn phòng tối, Ngu Thư Đào dẫn theo vài người, cầm dao nhỏ trong tay, nói muốn dùng dao nhỏ... dùng dao nhỏ phá chỗ kia của tôi... hu hu...”

Đó rõ ràng là ký ức vô cùng đáng sợ, nữ sinh kia đánh chữ được một nửa lại xóa mất, cuối cùng còn cố lấy can đảm đăng lên.

Phía sau còn có vô số bình luận, Ngu Thư Đào hoành hành ngang ngược ở học viện EDUN, nữ sinh từng bị cô ta thu phí bảo kê, ngược đãi bạo lực nhiều không đếm xuể, đa số đều chọn thôi học.

“Thật là đáng sợ! Có phải cô ta có người chống lưng không? Nếu không sao lại dám hoành hành ngang ngược ở học viện như thế chứ.”

“Nghe nói anh trai của cô ta là xã hội đen, rất lợi hại. Không ít người từng bị anh ta trừng trị, cho nên rất nhiều người trong trường học đều sợ cô ta.”

“Ngu Thư Đào cút ngay đi!”

“+1”

Những bình luận này không ngừng hiện lên, chạy liên tục trên điện thoại, tất cả mọi người đều không ngừng lướt diễn đàn facebook, trong mắt mang theo sự hưng phấn cuồng nhiệt muốn nghiền cứu tin đồn.

Ngu Thư Đào thật sự sập tức chết rồi, chuyện này chắc chắn là do Lục Mẫn Huyền làm!

Nhưng mà chuyện này vẫn chưa xong.

Chủ bài viết nặc danh có tên là “X” kia lại đăng lên một bài viết mới.

Ném một quả bom nặng ký vào mặt hồ vốn đã bốn bề sóng dậy.

[Dẫn bạn đi đào ra lịch sử đen tối của Ngu Thư Đào!]

Lục Mẫn Huyền am hiểu sử dụng máy tính, kỹ thuật truy tìm tung tích ảo trên mạng thật sự chỉ là việc cón con với cô.

Nếu đối phương đã mượn dư luận của các bạn học để công kích mình, vậy cô sẽ ăn miếng trả miếng, công khai tất cả lịch sử đen tối của cô ta!

Lần phản kích này, còn cao minh hơn thủ đoạn cầm hai tấm ảnh đi nói xấu của cô ta nhiều.

["Thật ra Ngu Thư Đào vốn không phải tên đó, đây là cái tên sau này cô ta đến sở công chứng đổi."]

["Cô ta vốn tên là Ngu Quế Hoa, nhà ở trong một vùng nông thôn không biết tên của nước Z."]

Phía dưới còn kèm theo một tấm giấy chứng minh đã che, chỉ để lộ ảnh thẻ và họ tên.

"Trời ạ Ngu Quế Hoa? Cái này là thật sao?"

"Phụt, ha ha, vẫn là cái tên này hợp với khí chất của cô ta hơn."

"Chủ post đại nhân nói tiếp đi ạ!"

["Bố của Ngu Hoa Quế là đồ tể, tám giờ sáng mỗi ngày bán thịt heo ở chợ, sau khi tiết kiệm được tiền thì bố cô ta đầu tư làm ăn nhỏ, lúc mưa cỏ phiếu đột nhiên phát lên, trở thành nhà giàu mới nổi có tiếng ở địa phương. Rồi khỏi nông thôn nhỏ, vào thành phố lớn sinh sống, Ngu Quế Hoa nhập học vào trường cấp ba thương mại EDUN."]

"Cái gì cơ? Thì ra bối cảnh của Ngu Quế Hoa cũng chẳng ra sao cả? Lại còn dám bắt nạt bạn học khác."

"Đa số các học sinh bị cô ta thu phí bảo kê đều dựa vào thành tích vào học trường chúng ta! Cô ta chỉ biết đặc biệt chọn những bạn học điều kiện gia đình không tốt để bắt nạt thôi!"

"Trước kia chính cô ta cũng là một người nghèo, lại còn quên gốc như thế!"

["Ngu Quế Hoa ngại tên của mình quá quê mùa, bèn đến sở công chứng đổi tên, gọi là Ngu Thư Đào."]

"Sau đó thì sao?" Bên dưới là một loạt bình luận thúc giục.

"Các người đang nói hươu nói vượn cái gì đó, Lục Mẫn Huyền, cô dựa vào cái gì mà công khai cho người khác biết, cô làm như vậy là xâm phạm quyền chân dung của cô ấy!"

Ngu Thư Đào tạo một tài khoản phụ, nhanh chóng tham gia chiến đấu trả lời bình luận, nói chuyện thay cho mình.

Thế nhưng, hai giây sau, điện thoại đã rung lên.

[Chủ bài viết trả lời: "Hôm qua cô dán ảnh chụp của tôi trên bảng thông báo, sao không biết là xâm phạm quyền chân dung thế?"]

["Chắc chắn Ngu Quế Hoa cô chưa từng đọc câu gì mình không muốn, đừng ép người khác làm này nhé!"]

"Ngu Quế Hoa!!"

"Cô ta chính là Ngu Thư Đào, đây là tài khoản phụ của cô ta! Mau, nắn chết cô ta, loại tiện nhân này còn dám xuất hiện hả!"

"Ngu Quế Hoa cô lăn ra đây, chuộc tội vì những chuyện cô đã làm đi!"

Công kích bạo lực trên mạng vẫn chưa từng ngừng lại.

Ngu Thư Đào tức giận đến sắp bùng nổ, cô ta nắm chặt điện thoại, dùng sức như muốn bóp nát điện thoại đi!

Lục Mẫn Huyền! Chắc chắn tôi sẽ không bỏ qua cho cô.

Cô ta nổi giận dùng dùng đứng dậy từ chỗ ngồi.

"Chu choa, Ngu Quế Hoa? Đi đâu thế?" Bạn học nam ở bàn bên cạnh cong môi châm chọc khiêu khích nói.

"Ha ha ha ha ha." Trong phòng lập tức òa lên một trận cười to.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt lạnh lùng xem kịch vui nhìn cô ta.

Giống y như khốn cảnh Lục Mẫn Huyền gặp phải lúc trước khi vừa vào học viện vậy.

Ngu Thư Đào tức giận đến muốn xông lên đánh người, nhưng cả phòng học... nhiều người như vậy, cô ta đánh thắng được sao?

Chỉ có thể cắn chặt răng nuốt vào bụng.

Ngu Thư Đào xông tới trước cửa lớp: “Lục Mẫn Huyền, ra đây! Cô ra đây cho tôi!”

“Huyền không có ở đây, cô tìm cô ấy có chuyện gì?” Đậu Dã Tầm nhào người trên hành lang nghe nhạc, ánh mắt đầu tiên đã nhận ra thân phận của cô ta.

“Ồ, cô không phải Ngu Quế Hoa sao?”

Cậu ta tháo một bên tai nghe xuống.

Hôm qua, người này đối xử với Huyền như vậy, bây giờ lại tự đến trước mặt cậu. Cậu không giấu cợt hai câu thì thật có lỗi với oan ức Huyền chịu hôm qua rồi.

“Anh...” Ngu Thư Đào chưa từng bị người khác châm chọc như vậy, đối phương còn là người có dáng vẻ đẹp trai thế, lập tức giận dữ đến đỏ bừng mặt.

“Mấy thứ trên mạng đều là giả thôi! Tôi tìm Lục Mẫn Huyền, nói cho tôi biết cô ta ở đâu nhanh!”

Cô ta phải tìm thấy Lục Mẫn Huyền, xé nát cô!

Nhưng mà, ai xé ai còn chưa chắc đâu, Đậu Dã Tầm hoàn toàn không tin người trước mặt này có thể làm ra được chuyện gì.

“Hy đang ở phòng học múa.”

Lục Mẫn Huyền cầm điện thoại đi trên hành lang dài, mái tóc buông xuống như tảo biển rũ bên tai, lộ ra sườn mặt giống như tinh linh, lông mi vừa dài vừa cong làm nổi bật hai tròng mắt trong suốt mà mê người của cô.

Cô đang muốn đi báo danh tham gia đội cổ động viên của fanclub Thiên Hạo, thay thế vị trí đội trưởng tiếp ứng.

Hứa Thiên Hạo cũng là thần tượng của cô, bắt đầu từ ngày đầu tiên khi anh tuyên bố debut, cô đã chú ý đến anh rồi.

Cô có tư cách đảm nhiệm cái chức này hơn Ngu Thư Đào.

Bạn đang đọc truyện *Boss Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.